

การให้เงินอุดหนุนของรัฐ
เพื่อการอุดมศึกษา :
การศึกษาเปรียบเทียบกลไก
การให้เงินอุดหนุนใน 10 ประเทศ

378.9 สำนักงานเลขานุการสภาการศึกษา
๘ 691 ก การให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษา :
การศึกษาเปรียบเทียบกลไกการให้เงินอุดหนุนใน 10 ประเทศ /
กรุงเทพฯ : สกศ., 2547
๒๗๖ หน้า
ISBN : 974-559-736-8
1. การอุดมศึกษากับการเงิน. 2. ที่ริยา ครองแก้ว, ผู้แปล.
3. ชื่อเรื่อง.

การให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษา : การศึกษาเปรียบเทียบกลไก-
การให้เงินอุดหนุนใน 10 ประเทศ
แปลและเรียบเรียงจาก Public Funding of Higher Education:
A Comparative Study of Funding Mechanisms in Ten Countries

สิงพิมพ์ สกศ. อันดับที่ 32/2548

ISBN 974-559-736-8

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2548

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดยเพร สำนักนโยบายและแผนการศึกษา

สำนักงานเลขานุการสภาการศึกษา

ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10300

โทร. 0 2668 7123 โทร 2429, 2431

Web Site : <http://www.onec.go.th>

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์

296 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

บางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทร. 0 2433 0026 - 7 โทรสาร 0 2433 8587

คำนำ

การอุดมคึกช้ามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ให้การทันต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคมโลก โดยที่การให้เงินอุดหนุนของรัฐส่งผลกระทบต่อการจัดการอุดมคึกช้าทั้งในด้านคุณภาพและปริมาณ ในขณะที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในยุคเศรษฐกิจโลกร่วมเดนที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ หลายประเทศจึงได้ทบทวนบทบาทการจัดการศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดสร้างบประมาณและการลงทุน เพื่อปรับยุทธศาสตร์การอุดมคึกช้าให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศไทยที่ 21 อย่างมั่นคง มีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดให้ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษาเป็นภารกิจสำคัญหนึ่งที่รัฐต้องดำเนินการปฏิรูป อาทิ การเน้นการระดมทรัพยากรและการลงทุน-จากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมาใช้จัดการศึกษา (มาตรา 58) และการให้รัฐจัดสร้างบประมาณแผ่นดินให้การศึกษาในฐานะที่มีความสำคัญสูงสุดต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยคำนึงถึงความเสมอภาคในโอกาสทาง-การศึกษา ความเป็นธรรม และความอิสระในการบริหารงบประมาณ-และทรัพยากร (มาตรา 60) การจัดการทรัพยากรและการลงทุนให้เป็นไปตามสาระในบทบัญญัติข้างต้น จำเป็นต้องคึกช้าหาแนวทางที่เหมาะสม เพื่อให้สามารถดำเนินงานได้บรรลุตามเจตนาของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

สำนักงานเลขานุการสภาพัฒนาการศึกษา ในฐานะหน่วยงานจัดทำ-
นโยบายและวางแผนการศึกษาของประเทศไทย ได้ตระหนักรถึงความ
จำเป็นในการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อประโยชน์ต่อการปฏิรูประบบ-
ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการอุดมศึกษาของไทย ให้การทันต่อ
ความเปลี่ยนแปลงของนานาอารยประเทศ อีกทั้งเพื่อให้บรรลุตาม-
เจตนาการมติของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการ
ให้มีการเปลี่ยนรูป และเรียบเรียงรูปแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐ
เพื่อการอุดมศึกษาใน 10 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย เดนมาร์ก
เบลเยียม ฝรั่งเศส เยอรมนี นิวซีแลนด์ สวีเดน เนเธอร์แลนด์
สหราชอาณาจักร (มอลล์ตาเนนส์) และสหราชอาณาจักร โดยสำนักงานฯ
หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา
คนค้า อ้างอิง และการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน-
ผู้สนใจโดยทั่วไป

ศาสตราจารย์
(วรเดช จันทร์คร)
เลขานุการสภาพัฒนาการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
สรุปแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษาใน 10 ประเทศ	1
ส่วนที่ 1 : บทสรุปและการวิเคราะห์ในภาพรวม	18
ส่วนที่ 2 : กรณีศึกษา	
บทที่ 1 ประเทศօอสเตรเลีย	51
1. บทนำ	51
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	53
2.1 บทนำ	53
2.2 การให้เงินอุดหนุนการสอนและการวิจัย	56
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียม	72
การเรียน	
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	73
3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	75
บทที่ 2 ประเทศเดนมาร์ก	80
1. บทนำ	80
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	82
2.1 การให้เงินอุดหนุนเกี่ยวกับการสอน	82
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียม	93
การเรียน	
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	93

	หน้า
3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	95
บทที่ 3 ประเทศไทย	96
1. บทนำ	96
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน : มหาวิทยาลัย	97
2.1 การสอนและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอน	99
2.2 การลงทุน	102
2.3 การบริการสังคม	103
2.4 การพัฒนาในระยะหลัง	104
3. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน : วิทยาลัยวิชาชีพ	105
3.1 การพัฒนาในระยะหลัง	107
4. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียม	107
การเรียน	
4.1 การสนับสนุนนักศึกษา	107
4.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	111
บทที่ 4 ประเทศไทย	113
1. บทนำ	113
1.1 ประเภทของสถาบันการศึกษา	113
1.2 ค่าใช้จ่ายของรัฐเพื่อการศึกษา	115
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	116
2.1 แหล่งรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา	118
2.2 ภาษีผู้งาน	120
2.3 เงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย	121

หน้า	
2.4 การพัฒนาในระยะหลัง	124
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค้าธรมเนียม	128
การเรียน	
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	128
3.2 ค้าธรมเนียมการเรียน	131
3.3 การพัฒนาในระยะหลัง	132
บทที่ 5 ประเทศสหพันธ์สาธารณะรัฐเยอรมนี	135
1. บทนำ	135
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	138
2.1 วิจัย	138
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค้าธรมเนียม	148
การเรียน	
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	148
3.2 ค้าธรมเนียมการเรียน	152
บทที่ 6 ประเทคโนโลยีแลนด์	155
1. บทนำ	155
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	157
2.1 การให้เงินอุดหนุนเพื่อฐานสำหรับ	159
การสอนและการวิจัย	
2.2 การพัฒนา	167
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค้าธรมเนียม	169
การเรียน	

	หน้า
3.1 โครงการเงินทุดรองและเงินกู้สำหรับนักศึกษา	169
3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	172
บทที่ 7 ประเทศไทย	174
1. บทนำ	174
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	176
2.1 การให้เงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการสอน	177
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน	182
บทที่ 8 ประเทศเนเธอร์แลนด์	185
1. บทนำ	185
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	189
2.1 งบประมาณของมหาวิทยาลัย	189
2.2 งบประมาณของวิทยาลัยวิชาชีพ	191
3. การสนับสนุนนักศึกษา และค่าธรรมเนียมการเรียน	195
บทที่ 9 ประเทศสหรัฐอเมริกา : มลรัฐเทนเนสซี	201
1. บทนำ	201

หน้า

1.1 การอุดมคึกข่ายในสหรัฐอเมริกา	201
1.2 การอุดมคึกข่ายในมลรัฐเทนเนสซี	203
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	205
2.1 สหรัฐอเมริกา	205
2.2 การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน ในมลรัฐเทนเนสซี	209
2.3 การให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน (ต่อ)	217
2.4 การพัฒนาในระยะหลัง	225
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียม การเรียน	226
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	226
3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	228
บทที่ 10 ประเทศสหราชอาณาจักร	233
1. บทนำ	233
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน	235
2.1 เงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการสอน	237
2.2 การพัฒนาในระยะหลัง	252
3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียม การเรียน	255
3.1 การสนับสนุนนักศึกษา	255
3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน	256

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1 ตำแหน่งของประเทศไทย ๗ ตามเกณฑ์ การให้เงินอุดหนุน	27
แผนภาพที่ 2 ตำแหน่งของประเทศไทย ๗ ตามขนาดของ เร่งผลักดันของการลงทุนเปลี่ยนเรียงที่มีต่อ ^๑ การให้เงินอุดหนุน	27
แผนภาพที่ 3 ตำแหน่งของกลไกการให้เงินอุดหนุน โดยวัดจากขนาดของการให้เงินอุดหนุน ผ่านด้านอุปสงค์โดยผ่านการสนับสนุน นักศึกษา	36
แผนภาพที่ 4 รายรับอุดมศึกษาร่วม ปี 1995 – 1999 (จริง) และประมาณการปี 2000 – 2003	54
แผนภาพที่ 5 ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุดมศึกษา และเบริ่งเกทีบ กับ GDP	116
แผนภาพที่ 6 การกระจายทรัพยากรเพื่อการอุดมศึกษา ของรัฐ จำแนกตามแหล่งต่าง ๆ	119

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่	1 จำนวนของค่าธรรมเนียมที่ใช้ในการจัดสรรเงินอุดหนุนกิจกรรมการสอน (หลักสูตรแรก)	29
ตารางที่	2 การให้เงินอุดหนุนเฉลี่ยรายปีต่อนักศึกษา ค่าธรรมเนียมการเรียนเฉลี่ย และขนาดของ การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดยผ่าน การสนับสนุนนักศึกษา ปี 1999-2001	34
ตารางที่	3 รายรับจากการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย ในปี 1998 จำแนกตามแหล่งที่มา	55
ตารางที่	4 คาดการณ์หนักรางการสอนในแบบจำลอง การจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงล้มพัง	60
ตารางที่	5 การจัดกลุ่มสาขาวิชาในแบบจำลอง การจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงล้มพัง	61
ตารางที่	6 จำนวนเงินสูงสุดต่อ 2 ล้านบาทของโครงการ ช่วยเหลือนักศึกษา ปี 2001	75
ตารางที่	7 เกณฑ์รายได้และอัตราการชำระคืน ระหว่างปี 1998-1999	78
ตารางที่	8 อัตราเงินอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกข่ายต่อ นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า ปี 2000	86
ตารางที่	9 งบประมาณด้านการศึกษา	97

ตารางที่ 10	ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาชาวเบลเยียม ปี 1998-1999	112
ตารางที่ 11	แหล่งรายได้ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำแนกตามประเภทสถาบัน ปี 1997	120
ตารางที่ 12	สัดส่วนเงินช่วยเหลือจากภาครัฐผ่านงาน จำแนกตามประเภทของสถาบันที่ได้รับเงิน	121
ตารางที่ 13	ทรัพยากรเพื่อการวิจัยและพัฒนา	122
ตารางที่ 14	จำแนกตามแหล่งเงินและวัตถุประสงค์ การกระจายทรัพยากรเพื่อการวิจัยและ พัฒนา จำแนกตามแหล่งเงินอุดหนุน	123
ตารางที่ 15	ค่าใช้จ่ายภาครัฐ ในด้านเงินอุดหนุนแบบให้เปล่า	131
ตารางที่ 16	ค่าใช้จ่ายของสถาบันอุดมศึกษาในเยอรมนี	137
ตารางที่ 17	แหล่งที่มาของรายรับของสถาบันอุดมศึกษา ในเยอรมนี	137
ตารางที่ 18	ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย จำแนกตาม แหล่งที่มา ปี 1997	158
ตารางที่ 19	ทรัพยากรของสถาบันอุดมศึกษา จำแนก ตามแหล่งที่มา ปี 1999	159
ตารางที่ 20	อัตราการให้เงินอุดหนุนตามประเภทการศึกษา	161
ตารางที่ 21	จำนวนนักศึกษาที่ใช้บริการเงินกู้เพื่อการศึกษา และจำนวนเงินกู้เฉลี่ย ปี 1992-1997	171

๙
หน้า

ตารางที่ 22	ร้อยละของยอดเงินกู้ของนักศึกษา	171
ตารางที่ 23	ค่าธรรมเนียมเฉลี่ยสำหรับนักศึกษาเต็มเวลา	172
ตารางที่ 24	ต่ำสุดปี จำแนกตามประเภทสถาบัน	
ตารางที่ 25	สัดส่วนรายการทรัพยากรของสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามแหล่งที่มา อัตราค่าธรรมเนียมต่อนักศึกษาเต็มเวลา	173 180
ตารางที่ 26	เกียรติบุคลาและตอหน่วยกิจกรรม 40 หน่วยกิต ในปี 1994-1995 และ 2000-2001	188
ตารางที่ 27	สัดส่วนของงบประมาณของมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยวิชาชีพ จำแนกตามแหล่งที่มา	
ตารางที่ 28	ค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาเต็มเวลา ภาคปกติ	199
ตารางที่ 29	ลักษณะการจัดการอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา และมลรัฐเทนเนสซี ณ ปี ไม่ระบุปี 1997	205
ตารางที่ 30	รายได้ของสถาบันอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา จำแนกตามประเภทของสถาบัน ปี 1995-1996	208
ตารางที่ 31	อัตราส่วนนักศึกษาต่อผู้สอน จำแนกตาม หลักสูตรการศึกษาและระดับการศึกษา มาตรฐานการให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน (1979-1997) และค่าน้ำหนักในมลรัฐเทนเนสซี	218 221

ตารางที่ 32	มาตราฐานการให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน ปี 2000-2001 ถึง 2004-2005	223
ตารางที่ 33	ค่าธรรมเนียมการเรียนระดับปริญญาตรี ปี 2000 จำแนกตามประเภทของสถาบัน การศึกษาและที่พักอาศัยของนักศึกษา	229
ตารางที่ 34	เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาที่จัดสรรโดย HEFCE	236
ตารางที่ 35	ความแตกต่างของกลุ่มสาขาวิชาและ ค่าถ่วงน้ำหนัก ปี 2001-2002	241
ตารางที่ 36	การให้เงินส่วนเพิ่มสำหรับนักศึกษาและ สถาบันการศึกษา ปี 2001-2002	244
ตารางที่ 37	ค่าธรรมเนียมการเรียนต่อนักศึกษาต่อเวลา เที่ยงเป็น 1 คน ในปี 2001-2002	247

สรุปแนวการให้เงินอุดหนุนของรัฐ
เพื่อการอุดมศึกษาใน 10 ประเทศ

สรปปแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษาใน 10 ประเทศ

ประเทศ	แหล่งรายได้ของ สถาบันอุดหนุนศึกษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดสรรเงินอุดหนุน ให้แก่สถาบันฯ	การสนับสนุนงบประมาณศึกษา	ดำเนินการเบื้องต้น
1. ออสเตรเลีย	ปี 1998 - เงินอุดหนุนจาก รัฐบาล (50.8 %) - HECS (17.1 %) - ดำเนินการสนับสนุนการ ศึกษา (16.2 %) - กรณีขาดทุน (3.4 %) - ภัยธรรมชาติ (1.4 %) - วัสดุการสอน (1.1 %) - อื่นๆ (10 %)	- ก่อตั้งปี 1974 สถาปัตย กรรมศึกษาได้เริ่มอุดหนุน โดยแยกตามวาร์ด - ตั้งแต่ปี 1974 รัฐบาลลง ใช้เงินผู้ดูแลการจัดการ เงินอุดหนุน - ปี 1988 มีการประชุมคิด หาร สถาบันอุดหนุนและ เพื่อกำกับดูแล - ปี 1990 เริ่มมีการจ่ายค่า ธรรมเนียมการเรียนเป็น ครั้งๆ ไป สำหรับศึกษา ตรีภายนอก กิจกรรมและนักศึกษา รายเดือนตามการจัดการ เงินอุดหนุนของรัฐบาล โดยที่มาศึกษา กิจกรรมและนักศึกษา รายเดือนตามการจัดการ เงินอุดหนุนของรัฐบาล โดยที่มาศึกษา	- การจัดสรรงบเงินอุดหนุน เพื่อยกเว้นให้คนจนอยู่ ภายใต้กฎหมายฯ จำกัด การจัดสรรงบเงินอุดหนุนเชิง สัมพัทธ์ (Relative Funding Mode) โดย จัดสรรงบเงินเป็นราย 3 ๆ ต่อเดือน จ่ายตามภาระ หลักสูตร/สาขาวิชา และ ระดับการศึกษา มี 3 กลุ่มสาขาวิชา แต่ละกลุ่ม ออก 1 ใบสมัครเข้า ไม่เกิน 200 คนต่อปี	1) เงินช่วยเหลือ ผู้ดูแล ตั้งแต่ 95 - 190 เหรียญ 澳元 เสียภาษี 10% 2) เงินเพิ่มเติม ผู้ดูแล ตั้งแต่ 2000 - 70,000 เหรียญ 澳元 ตามอัตราที่ตั้งไว้	ผู้ศึกษาอุดหนุนที่ควรเสีย ภาษี 5% - กรณีเด็กน้ำหนักต่ำกว่า มาตรฐาน 3 ปี เสียภาษี 10% - กรณีเด็กที่ต้องเสียภาษี มากกว่า 10,000 เหรียญ 澳元 ให้ยกเว้น 1) ห้ามหักภาษี 10% ห้ามหักภาษี 20 % 2) ห้ามหักภาษี 20 % คงส่วนต่างๆ ให้รัฐบาล 20 % ให้ดำเนินการเบื้องต้น ตั้งแต่ 500 เหรียญ 澳元 แต่ละปี

สครูปูรูแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอนุมัติคืบขาใน 10 ประະເລຕ (ຕອ)

ประະເລຕ	ເນັດສ່ວນໄດ້ຂອງ ສານັ້ນອຸດຕະກຳ	ພື້ນຍາກທີ່ຕົກ ຢູ່	ໃຫ້ແກສະບັນດຸ	ກາຮັດນັມສັນນຸ່ມນັກຕິກຳ	ຄານຮັດນັມສັນນຸ່ມ ກາຮັດເຮັດ
			ກາຮັດຈົບຜານສກາວິຈະຢະເຖິງ ອອສັດຕະລີຍ (AROC) - ຕັ້ງແຕ່ງປີ 2002 ກາຮັດຈົບທຸກໃໝ່ ເພື່ອກາວິຈະອຸດຕະກຳທີ່ສັກວະວົນ ອັນດີໂດຍຮັກການເນື່ອງຫຼຸດ ເພື່ອສານັ້ນ ຫຼື ຈົດສຽນ ວິນາຂອບຮັດກຳທີ່ໄວ້ກົດວາຍ ຮາຍຸດຈົກກາວິຈະ ໂປຣມະນ ການດີລີຍຂອງນັກຕິກຳ ສຶກພື້ນພົກ ສີ່ທີ່ບໍ່ຕົກ ອອກແປງສານຫຼືມຸດົມຕ່າງ ວິວກາກ ເຊັ່ນວັນນີ້ຮອງການ	ຖືກຈົນສ່ວນທີ່ເກີດ 3) ປີຢືນເປັນຈາກຮັດຈົບ ຈຳນວນ ເມື່ອເປົ້າຈຸດແລກສູ ວ່າໄດ້ຕົກການພັນຫຼຸງຕົ້ນຕົ້ນ ຕ່າງຮັດກຳມີນີ້ ລົງຈົບຫຼາຍ ເນັດ	ນັກຕິກຳທີ່ຕົກ ຈະຕາມຮັດນັມເປົ້າກາຮັດຈົບ ໃນອັດຕະເຕີມ
2. ໄດ້ນໍາໄວ	ຮັບປາລັບປິ່ນທີ່ຕົກ ທີ່	- ສ່ວນເອົາທີ່ຕົກປິ່ນຈຸດທຸກໆ ຮູ່ປະປາກໃຫ້ເນີນຈຸດທຸກໆ ເປົ້າມີມີກວະຈາຍອ່ານາຈ ໂດຍ ຮົສົກໍາທັນດີສໍາຫວານສໍາຄັນ ຂອງທັກສູດຕະລາງໃຫຍ່ ຄົມປຸດມຸດຕົນກາພ - ຕັ້ງແຕ່ງປີ 1981 ສັກປິ່ນໄດ້	- ສ່ວນເອົາທີ່ຕົກປິ່ນຈຸດທຸກໆ ໃນຕົກການທີ່ມາຈາຕີນ ແບບຈຳລວດ ເຊັ່ນເມື່ອ ໂດຍນັກກາກທີ່ກ່າວອອະຈາດງວຍ 4 ເປົ້າມີກວະຈາຍໃຫຍ່ ຕົມສັກປິ່ນຕົ້ນຕົ້ນ ຈຳນວນນັກຕິກຳໄລ້ ຍາວັນ	ຮັບປາລັບປິ່ນ ດີຍຈຳແນກ ເນັດ 1) ເນື່ອ່ານຫຍາລາ ມີວິເນີນສູງ - 1-02 ດົກນັດນໍາວາ ຫອດຕືອນ ສໍາຫວັນນັກຕິກຳ ກ່ອຍຫຼັ້ນປົກຈອວນ - 4,044 ດົກນັດນໍາວາ	ຢູ່

ส่วนรุ่นใหม่จะใช้เวลาในการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดหนุนค่ากษาปณ์ใน 10 ปีจะเหลือ (๗๙)

สครปฐนแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอนุมัติคืบข้าม 10 ประະເລຕ (ຕອ)

ປະເທດ	ເຫດສອງໄດ້ຊອງ ສານັ້ນອຸດຕະກຳ	ພື້ນຍາກທີ່ຕັ້ງຢູ່ ຂອງສານັ້ນອຸດຕະກຳ	ການລັດສຽບເພື່ອຄົງຫຼາຍ ໃຫແກສານັ້ນ	ກາຮັດນັ້ນສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ	ຄານຮັດນັ້ນທີ່ຍັນ ກາຮັດເຢັນ			
3. ໂຄງໝໍຍິນ	ວິຊາປະລາດປົ່ນເຫດລົງຈາກຢູ່ ທັນ	ຍກະຕົວແລະວົງຈາກຈຸດມາກ ຂອງກາຍຸຕົມຕົກຕ່າງ	ການລັດສຽບເພື່ອຄົງຫຼາຍ ໃຫແກສານັ້ນ	ການສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ	ຄານຮັດນັ້ນທີ່ຍັນ ກາຮັດເຢັນ			
		- ປີ 1991 ມີການມີເລີຍແນບໂລກ ວິຊາກ່ຽວຂ້ອງສົງລາຍ-ປະຊາດ ທີ່ມີຜົນກາວຫຼາຍເລີຍ ໂດຍດີ ການຄົມດູນຈາກສ່ວນກາສາ ແລະທີ່ສົງເກົາສານັ້ນ ນາກຫຼາຍ - ປີ 1994 ມີການມີເລີຍແນບໂລກ ການໄກາຮ່ວມມືສົງລາຍເກົາ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ໂດຍກົດໃໝ່ ຮັດຍກັນກາໄລໂດຍກົດຮວມ ນິ້ນຫຼາຍແກ່ກາວຫຼາຍເລີຍ - ບົດ 2001 – 2004 ມີການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຖ້າ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ມາກວິທະຍາລີຍ : ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ຕາມສູງທາງຈົດຫຼາຍ ຕາມສູງທາງຈົດຫຼາຍ ກາງສະຫຼຸບສົງລາຍເກົາ ແລະກົດໃໝ່ 1) ກາຮັດນັ້ນແລະກົງ ເກີຍກັບການຮັດອອກ - ສູງຫຼາຍ ການໄຈສົງລາຍເກົາ ຂຶ້ນກັບລົມດູນກາພາ ໃໝ່ ພົມມີການ ຮັດຍກັນກາໄລໂດຍກົດຮວມ ນິ້ນຫຼາຍແກ່ກາວຫຼາຍເລີຍ ນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ແລະຄາຕື່ບັນຫາສິ້ນ 2) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງກາວ ຈົດສອນປະກົບມາດີເກີນ ກາງປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ເຖິງໄທເປົາ ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 3) ກາຮັດນັ້ນແລະກົງ ເກີຍກັບການຮັດອອກ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 4) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ເຖິງໄທເປົາ ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 5) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ເຖິງໄທເປົາ ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 6) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ເຖິງໄທເປົາ ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 7) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ	- ເຖິງໄທເປົາ ສັນນຸ່ມນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ໃຫ້ກົດໃໝ່ 8) ກາຮັດນັ້ນທີ່ຕັ້ງການ ທັດສອນກາລືກກາວຫຼາຍເລີຍ ປະປະສານແນບໃໝ່ ຂອງທັງມາທາວິທະຍົບແລະ ວິທະຍາສີຍົກເຕີບ ເພື່ອໃຫ້ ກາວັດທະນຸກັງສົງລົມດູນກາພາ

สรุปประโยชน์ของการอนุมัติขอรับทุนเพื่อการอุดหนุนศึกษาใน 10 ประเทศ (๗๐)

ประเทศ	แหล่งรายได้ของ สถานบันช์อนุสัมพันธ์	พัฒนาการที่สำคัญ	การอุดหนุนศึกษา	ให้แก่สถาบัน	การสนับสนุนอุดหนุนศึกษา	ค่านคร飧ที่ยัง คงเหลือ
	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์	สถาบันบันช์อนุสัมพันธ์

ส่วนใหญ่ในงานการโปรดิบลิวชั่นของรัฐบาลฯ ที่ออกห้ามอย่างเด็ดขาดคือ กัญชาใน 10 ประเทศ (จี) แต่ก็มีกฎหมายห้ามนำเข้ามาในประเทศไทย

สครปฐนแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการจัดตั้งศึกษาใน 10 ประเภท (๗)

ประเภท	แหล่งรายได้ของ สถาบันอุดหนุนศึกษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดสรรเงินอุดหนุน ให้แก่สถาบันฯ	การสนับสนุนงบประมาณ ประจำปี	ดำเนินการเบ็ดเตล็ด
๕. ยะลา	- เก็บภาษีอาชญา และอาชญากรรม	- รัฐบาลสถาปนา “ห.เงิน” บริษัทจัดการทรัพย์สิน และรายได้ของรัฐ	- การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค และส่วนภูมิภาคที่ไม่ใช่ ไฟฟ้าส่วนภูมิภาค	- ตามจำนวนที่ได้มารายได้ ผู้นำด้วยอัตราร้อยละ	- ตามจำนวนที่ได้มารายได้ ผู้นำด้วยอัตราร้อยละ

“**ສັນຕິພາບ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ພັດທະນາຖາວອນ**” ໂດຍມີຫຼັກສຳເນົາໃຫຍ່ ເພື່ອມີຄວາມຮັດຂອງລາວ

ប្រភពអតិថិជន	ធម៌អសនរាយក្នុងទីខេះ សរុបដែលទទួលទំនើម	អំឡុងវារដ្ឋសំខាន្តូ	ការចំណុចសេវាដីលីនុយ ទិន្នន័យសាលា	ការសំណើសុខុប្បន្ននៃភាគីភាគា	ការទទួលនឹងអនុញ្ញាត
ប្រភពអតិថិជន	ធម៌អសនរាយក្នុងទីខេះ សរុបដែលទទួលទំនើម	- ពីឆ្នាំ ១៩៩៥ អគ្គនភ័យ ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង ឯកសារក្នុងទីខេះ និងក្នុងទីខេះ (តម្លៃ ១៦ គ្រឿង ៩ គ្រឿង ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង)	ការចំណុចសេវាដីលីនុយ ទិន្នន័យសាលា	ការសំណើសុខុប្បន្ននៃភាគីភាគា	ការទទួលនឹងអនុញ្ញាត
ប្រភពអតិថិជន	ធម៌អសនរាយក្នុងទីខេះ សរុបដែលទទួលទំនើម	- ពីឆ្នាំ ១៩៩៥ អគ្គនភ័យ ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង ឯកសារក្នុងទីខេះ និងក្នុងទីខេះ (តម្លៃ ១៦ គ្រឿង ៩ គ្រឿង ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង)	ការចំណុចសេវាដីលីនុយ ទិន្នន័យសាលា	ការសំណើសុខុប្បន្ននៃភាគីភាគា	ការទទួលនឹងអនុញ្ញាត
ប្រភពអតិថិជន	ធម៌អសនរាយក្នុងទីខេះ សរុបដែលទទួលទំនើម	- ពីឆ្នាំ ១៩៩៥ អគ្គនភ័យ ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង ឯកសារក្នុងទីខេះ និងក្នុងទីខេះ (តម្លៃ ១៦ គ្រឿង ៩ គ្រឿង ទិន្នន័យសាលាដែលរាយក្រឹង)	ការចំណុចសេវាដីលីនុយ ទិន្នន័យសាលា	ការសំណើសុខុប្បន្ននៃភាគីភាគា	ការទទួលនឹងអនុញ្ញាត

ส่วนใหญ่ในงานการโปรดิบลิวชั่นของรัฐบาลฯ ที่ออกห้ามอย่างเด็ดขาดคือ กัญชาใน 10 ประเทศ (จี) แต่ก็มีกฎหมายห้ามนำเข้ามาในประเทศไทย

ប្រចាំខែត្រូវ	និរាយកម្មសំខាន់សំខាង	អំពីនាការដៃខែ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការសំណួលដែលដាក់តាមការងារ	ការទទួលបាននូវឈ្មោះ
គុណភាពទូទៅ ស្ថិក (17.0 %) - ភី. ៦ (9.9 %)	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ
គុណភាពទូទៅ ស្ថិក (17.0 %) - ភី. ៦ (9.9 %)	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ
គុណភាពទូទៅ ស្ថិក (17.0 %) - ភី. ៦ (9.9 %)	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ប្រចាំថ្ងៃប្រចាំសប្តាហ៍ ខ្លួនទៅការសំខាន់សំខាង	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ	ការចំណេះចំណុះដែលមានការងារ

ສັນປຽບແນວການໃຫ້ເຈີນອຸທະນາຂອງຮູ້ເພື່ອກາຮອດມືກິບານ 10 ປະເທລ (ຕອ)

ປະເທດ	ເທົ່ານັ້ນຮ່າຍໄດ້ຂອງ ສຳພັນນັ້ນອຸທະນາ	ພື້ນຍາກທີ່ເຄີຍ ຢູ່ທັນນີ້	ການລັດຮັບເນື່ອດູດຫຼາຍ ໃຫ້ເສັນນັ້ນ	ການສັນນັ້ນນັ້ນນັ້ນທີ່ກິບານ	ຄານຮັມນັ້ນນັ້ນ ກາຈີ່ຢູ່	
1. ສົກເຈັນ	ຮູ້ປາລິເນັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບ ສຳພັນນັ້ນອຸທະນາ	ແລະພົມໄຫ້ກາງ 3 ທີ່ເຈີນ ຢູ່ທັນນີ້ໃນເຕີຍກັບກາງ ລົງທະບຽນທັນນີ້ຈົງ - ດັນນັ້ນກາງກາວທີ່ປັບກິບ ດາມຊຸດອົມກິບານ ອົງຮະວາງ ກາງເສັນນັ້ນໂຫຼດສິນແປລັງ ຮະບັບກາງ 3 ທີ່ເຈີນອຸດູດຫຼາຍ ປາງສັງກະ ເຮົາ ກາງ ໄທເຈີນ ອຸດູດຫຼາຍນັ້ນທັນນີ້ໄດ້ຢູ່ ຮຢ. 3 ປີ ກາງແລ້ວສິນແປລັງ ສ່ວນຊົວຕາງທັນນີ້ຈົບປັນໃນ ສົດຕາກຈົດຕະວັນນັ້ນຮັມໄດ້ ກາຮແຍກເປົ້າໃນອຸດູດຫຼາຍ ໂຄຮຕຣາກພິ່ນສູນຂອງອາຈາກ ວາຍກາງເປົ້າສົກຫຼາຍຫຼາຍ ເປົ້າສົກ	ແລະພົມໄຫ້ກາງ 3 ທີ່ເຈີນ ຢູ່ທັນນີ້ໃນເຕີຍກັບກາງ ລົງທະບຽນທັນນີ້ຈົງ - ດັນນັ້ນກາງກາວທີ່ປັບກິບ ດາມຊຸດອົມກິບານ ອົງຮະວາງ ກາງເສັນນັ້ນໂຫຼດສິນແປລັງ ຮະບັບກາງ 3 ທີ່ເຈີນອຸດູດຫຼາຍ ປາງສັງກະ ເຮົາ ກາງ ໄທເຈີນ ອຸດູດຫຼາຍນັ້ນທັນນີ້ໄດ້ຢູ່ ຮຢ. 3 ປີ ກາງແລ້ວສິນແປລັງ ສ່ວນຊົວຕາງທັນນີ້ຈົບປັນໃນ ສົດຕາກຈົດຕະວັນນັ້ນຮັມໄດ້ ກາຮແຍກເປົ້າໃນອຸດູດຫຼາຍ ໂຄຮຕຣາກພິ່ນສູນຂອງອາຈາກ ວາຍກາງເປົ້າສົກຫຼາຍຫຼາຍ ເປົ້າສົກ	ການສັນນັ້ນນັ້ນນັ້ນທີ່ກິບານ	- ສົການປັນນັ້ນສະໄໝໃນການ ຈົດຕະວັນນັ້ນຮັມໄດ້ ຮະບັບກາງເປົ້າສົກຫຼາຍທີ່ໄດ້	ກາງເສັນນັ້ນນັ້ນນັ້ນທີ່ກິບານ
2. ສົກເຈັນ	ຮູ້ປາລິເນັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບ ສຳພັນນັ້ນອຸທະນາ	ໃນເທົ່ານັ້ນທີ່ 1970 ກາງ ຈົດຕະວັນນັ້ນຮັມໄດ້ ຮະບັບກາງແສລະອະບາເຈົ້າ	- ສົການປັນນັ້ນສະໄໝໃນການ ຈົດຕະວັນນັ້ນຮັມໄດ້ ຮັບກາງເປົ້າສົກຫຼາຍທີ່ໄດ້ ຮະບັບກາງເປົ້າສົກຫຼາຍທີ່ໄດ້	ກາງເສັນນັ້ນນັ້ນນັ້ນທີ່ກິບານ	ກາງເສັນນັ້ນນັ້ນນັ້ນທີ່ກິບານ	

สครูปแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการจัดตั้งสาขาใน 10 ประเทศ (๗๐)

ประเทศ	แหล่งรายได้ของ สถาบันอนุรักษ์ภาษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดตั้งสาขาในอุดหนุน	ให้แบบสถาบัน	การสนับสนุนหลักศึกษา	ดำเนินการชี้แจง การใช้ยุ
		<p>การอนุรักษ์ภาษาและ นโยบายการศึกษาในช่วง กลางครัวเรือนที่ 1980 มี แนวโน้มทางด้านอ่านเขียน และการอ่านเขียนอย่างต่อเนื่อง^๔</p> <p>“สถาปัตยกรรมภาษา ตั้งตระหง่าน”ในจังหวัด เชียงใหม่ในปี 1987</p> <p>- การปฏิรูปในปี 1987 -</p> <p>1988 ได้รับการต้อนรับจาก การตั้งตระหง่านในจังหวัดเชียง ใหม่โดยรัฐบาลจังหวัดเชียงใหม่ ตั้งแต่ปี 2000 – 2001 ต่อ</p> <p>ปัจจุบัน “สถาปัตยกรรมภาษา เชียงใหม่” กำลังดำเนินการ ต่อไป</p>	<p>ในสัญญาของภาษาและภาษา และการเรียนรู้ภาษาเชียงใหม่ - สถาปัตยกรรมภาษาเชียงใหม่ ผู้เชี่ยวชาญจัดสร้างเป็นระบบ ที่ชัดเจนกับจิตวิญญาณแห่งภาษา และหน่วยที่ต้องสม่ำเสมอ</p> <p>บุตรสาวเป็นอุตสาหกรรมจ้าวมาก โดยมี 2 สถาบัน ล้านช่วง นักศึกษา และจะสามารถดำเนิน การของสถาบัน</p> <p>- อุตสาหกรรมอุดหนุนต่อหัว ที่ใช้ในปัจจุบัน 6 ศูนยา ห้องเรียนที่จัดตั้งต้นทากาย</p> <p>สถาบัน “สถาปัตยกรรมภาษา เชียงใหม่” กำลังดำเนินการ ต่อไป</p>	<p>โดยจ่ายเงินเดือน 9 เดือน ประมาณ 1 ปีการศึกษา โดย ห้าปี นักศึกษาจะได้รับ การช่วยเหลือเพื่อเป็นระบบ เวลาสูงสุด 6 ปี</p> <p>- รวมทั้งรายเดือนตั้งแต่ปี 1) เงินทุนกลาง ประมาณ 1,984 โคราชที่ได้รับต่อปี 2) เงินค่าอาหารและอื่นๆ</p> <p>ประมาณ 5,153 โคราชต่อปี</p> <p>โดยรัฐบาลจังหวัดเชียงใหม่ 6 เดือน หรือห้องเรียนที่จัดตั้งต้นทากาย</p> <p>อัตราธรรมเนียม 70 ของสถาบันที่จัดตั้งต้นทากาย</p> <p>ผู้คนในชุมชนที่ได้รับการสนับสนุน 2000 หลังจากที่ได้รับการสนับสนุน ซึ่งรวมทั้งสถาปัตยกรรมภาษา เชียงใหม่ 4% ของปี</p>	<p>ดำเนินการชี้แจง การใช้ยุ</p>	

สธปแบบภารกิจให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดหนุนศึกษาใน 10 ปีแรก (๗๐)

ปีงบประมาณ	แหล่งรายได้ของ สหกรณ์อนุสหกรณ์ศึกษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดสรรเงินอุดหนุน ให้แก่สหกรณ์	การสนับสนุนงบเดือนที่ศึกษา	ดำเนินการปีงบประมาณ การเงิน
8. เนียร์กุณเดช	ปี 1997 - รัฐบาล (73 %) - สหกรณ์อนุสหกรณ์ศึกษา - สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา - สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา (15 %) - บ้านเด็กด้อยด้วยประชารัฐ - การเงิน (7 %)	- ขอยกเลิกอนุการดำเนินงาน - ปีงบ 2000 รัฐบาลได้ เพิ่มแปลงว่างานการสนับสนุน การจัดบริหารงานอยู่ต่อเนื่อง อย่างต่อเนื่องทางการ โดยผล การประชุมในครั้งเดียวให้ เปลี่ยนแปลงแนวทางการให้ เงินอุดหนุนของรัฐ การรวมตัวของผู้ประกอบการ การสอน การวางแผนทางการ ของผู้ตัวแทนรวมเป็นกลุ่ม ผู้ประกอบการเริ่มต้นเดิน มาต่อๆ กัน	- ปี 2001 เป็นครั้งแรก นำศึกษา ^๑ ร่องรอย 25 ปีที่นับถือว่าเป็นจุดเริ่มต้น แห่งความมุ่งมั่น ได้รับ 1,600 โครงการ ต่อเดือนต่อเดือน (เงินพัฒนา ศึกษาซึ่งไม่สามารถประเมิน 120 ต่อเดือนของภาคีฯ)	1) เงินช่วยเหลือทั่วไป : - อัตราเงินอุดหนุนต่อหัวที่ รับประทาน สำหรับนักศึกษา ^๒ ของแต่ละจังหวัด PBM หรือ ตามแบบจำลอง สำหรับนักศึกษา ^๓ ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร 5,000 ^๔ บาท/คน สำหรับนักศึกษา ^๕ นักศึกษาต่อเดือนจะต้อง พ.ร.บ. เงินอุดหนุนเดือนละ 1 แสนบาท สำรองสถานศึกษา และประมาณ	- กิจกรรมที่นักศึกษาเข้าร่วม กิจกรรมของนักศึกษา ที่จัดทำโดยนักศึกษา 2,874 ^๖ กิจกรรมของนักศึกษา ที่จัดทำโดยนักศึกษา ^๗ มหาวิทยาลัยและวิทยาลัย ราชภัฏ (ปี 2000 – 2001)
				1) เงินช่วยเหลือทั่วไป : - 14 ภาระของนักศึกษา ^๘ ต่อเดือน สำหรับนักศึกษา ^๙ ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร 5,000 ^{๑๐} กิจกรรมของนักศึกษา ^{๑๑} ต่อเดือน สำหรับนักศึกษา ^{๑๒}	

สครูป്പุ่มภารกิจให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดหนุนศึกษาใน 10 ประเทศ (๗๐)

ประเทศ	แหล่งรายได้ของ สถาบันน้ำดูดและศึกษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การอุดหนุนศึกษา	การสนับสนุนนักศึกษา	ค่านคร飧น้ำดูด
- เงินอุดหนุนเพื่อการ วิจัยจากภาครัฐและ บริษัทเอกชนของรัฐบาล - บริษัทเอกชนจ่ายแบ่ง เป็นร้อยละเดือน (๕ %)	- สำหรับนักศึกษา ปี 1997 รัฐได้ตัด งบประมาณทุกประจุเป็น เงินอุดหนุนศึกษา : ๑๖๗๘๐๔๒๙๓๖๔๔๔๔ ๑๗๗๗๐๘๐๘๗๗๗๗๗๗๗๗ ๑๗๗๗๐๘๐๘๗๗๗๗๗๗๗๗	การศึกษา ให้แก่สถาบัน	การศึกษา ให้แก่สถาบัน	๑๔๔๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐ ๒) เงินช่วยเหลือพิเศษ ๔๓๑ กิโลเมตรน้ำดูด	- ตั้งแต่ปี 1996 ถึงปัจจุบัน สถาบันสามารถทำหน้าที่ ดำเนินการให้กับรัฐบาล นักศึกษาที่เรียนทั้งหมด ได้

สังคมฯ ให้เงินอุดหนุนก่อสร้างเพื่อการอนุรักษ์ศิลปะใน 10 ประเทศ (๗๙)

ประชุมมูล	แหล่งรายได้ของ สหกรณ์อุตสาหะ	พัฒนาการที่สำคัญ	การตัดสินใจเบินอุดหนุน ให้แก่สหกรณ์	การสนับสนุนให้แก่สหกรณ์	การซ้อมน้ำยม การเรียนรู้
9. เงินรัฐภูมิรักษา : ค่าจ้าง เงินเดือนสัปดาห์ 34.2 %	ปี 1995 - ธุรกิจการผลิต ก่อสร้างและบริการ และพัฒนา โครงการจัดตั้ง และจัดการองค์กรเพื่อการ บริการและสนับสนุนอาชญากรรม และการติดต่อสื่อสาร ในช่วงเวลา 1 ปี แรก - กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ตามมาตรา มาตรฐานที่กำหนดไว้ - ไม่ทราบว่าจะได้รับ สนับสนุนใดๆ มากหรือไม่	- ก่อตั้ง กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ตามมาตรา มาตรฐานที่กำหนดไว้ - ไม่ทราบว่าจะได้รับ สนับสนุนใดๆ มากหรือไม่	- กิจกรรมการวางแผนและดำเนิน การตามที่ได้ตั้งใจไว้ - ไม่สามารถดำเนินการตาม ที่ตั้งใจไว้ได้	- มีครัวเรือนที่ต้องการ อาหารและสินค้าที่ขาดแคลน อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถ จัดหาได้	เงินรัฐภูมิรักษา (ปี 1999) - น้ำยาฆ่าแมลงที่ไม่ดูดซึม เข้าไปในรากไม้ หรือแมลงที่ต้องการ อาหารและน้ำ ทำให้แมลง ต้องหาน้ำดื่มที่อื่น ทำให้แมลง ตาย ลดจำนวนแมลงที่บุกรุก พืช จึงช่วยให้พืชเจริญเติบโต และลดต้นทุนการดูแลรักษา
(12.3 %)	ปี 1995 - กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ที่ต้องการ อาหารและสินค้าที่ขาดแคลน อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถ จัดหาได้	ปี 1995 - กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ตามมาตรา มาตรฐานที่กำหนดไว้ - ไม่ทราบว่าจะได้รับ สนับสนุนใดๆ มากหรือไม่	ปี 1995 - ไม่สามารถดำเนินการตาม ที่ตั้งใจไว้ได้	ปี 1995 - ไม่สามารถดำเนินการตาม ที่ตั้งใจไว้ได้	เงินรัฐภูมิรักษา (ปี 2000) - น้ำยาฆ่าแมลงที่ต้องการ อาหารและน้ำ ทำให้แมลง ต้องหาน้ำดื่มที่อื่น ทำให้แมลง ตาย ลดจำนวนแมลงที่บุกรุก พืช จึงช่วยให้พืชเจริญเติบโต และลดต้นทุนการดูแลรักษา
- อื่นๆ 7 (9.5 %)	ปี 1995 - กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ที่ต้องการ อาหารและสินค้าที่ขาดแคลน อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่สามารถ จัดหาได้	ปี 1995 - กิจกรรมและบริการ ของสหกรณ์ ตามมาตรา มาตรฐานที่กำหนดไว้ - ไม่ทราบว่าจะได้รับ สนับสนุนใดๆ มากหรือไม่	ปี 1995 - ไม่สามารถดำเนินการตาม ที่ตั้งใจไว้ได้	ปี 1995 - ไม่สามารถดำเนินการตาม ที่ตั้งใจไว้ได้	เงินรัฐภูมิรักษา (ปี 2000) - น้ำยาฆ่าแมลงที่ต้องการ อาหารและน้ำ ทำให้แมลง ต้องหาน้ำดื่มที่อื่น ทำให้แมลง ตาย ลดจำนวนแมลงที่บุกรุก พืช จึงช่วยให้พืชเจริญเติบโต และลดต้นทุนการดูแลรักษา

สังเคราะห์ในงานการ ให้เงื่อนดีที่สุดนั้นขอรับใช้เพื่อการต่อรองศักดิ์ศรีใน 10 ประเทศ (๗๙)

ប្រភេទអតិថិជន	ឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ	ឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌភ័សព័ត៌ម្ភ	ការងារដែលធ្វើឡើងនៃអតិថិជន	ការងារដែលធ្វើឡើងនៃអតិថិជន	ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ
ប្រជាពល	នគរបាល ឌីជីថល នគរបាលអចិនតិកខ្មែរ	អង្គភាពរាជក្រឹត់អង្គភាព	ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ ឲ្យអាសយដ្ឋាន	ការងារដែលធ្វើឡើងនៃអតិថិជន ដែលបានបង្កើតឡើង	ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ
ប្រជាពល	នគរបាល ឌីជីថល នគរបាលអចិនតិកខ្មែរ	ទូរាតារបានបង្កើតឡើង	ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ ដែលបានបង្កើតឡើង	ការងារដែលធ្វើឡើងនៃអតិថិជន ដែលបានបង្កើតឡើង	ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ
10. សភាអរ-	- វិច្ឆិកបាន - ធនាគារ នគរបាល ឌីជីថល	- សភាអរ-	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល
ឧបាយករាណ	- ឯកសារពិនិត្យ ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ	- ឯកសារពិនិត្យ ការចំណាំនូវឈ្មោះនាមខ័ណ្ឌ	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល	- សភាអរ នគរបាល ឌីជីថល

การให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษา

ส่วนที่ต้องการให้เป็นอย่างไร เช่น สำหรับผู้ที่ต้องการอ่านหนังสือ ให้เป็นภาษาไทย ให้เป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ประชาราษฎร์ เมืองกรุงอุดมศักขิชา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดตั้งรัฐเพื่อความสงบ ให้แก่ส่วนบุคคล	การสนับสนุนด้านการศึกษา	ความร่วมมือเชิง การค้าฯ
<p>จัดสร้างระบบประดับน้ำสำหรับ สหابةฯ โนรี เทศน์และ วิชาเยลล์ และจ่ายอัตรากาраж จอดรถในประเทศไทยเพื่อการ จราจรที่ดี พัฒนาและปรับปรุง ภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ รวมทั้ง จังหวัดสระบุรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ จนถึงปัจจุบัน</p>	<p>ดำเนินการสร้างพระราชานุสาวรีย์ พระยาภารträเดชา กลุ่มน้ำตกวิภา น้ำตื้นๆ และสระน้ำตื้นๆ ให้กับ และลงทุนในโครงการ น้ำตื้นๆ ให้กับชาวบ้าน ให้กับ ภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ รวมทั้ง จังหวัดสระบุรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ จนถึงปัจจุบัน</p>	<p>ดำเนินการจัดตั้งรัฐเพื่อความสงบ ให้แก่ส่วนบุคคล ให้กับชาวบ้าน และลงทุนในโครงการ น้ำตื้นๆ ให้กับชาวบ้าน ให้กับ ภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ รวมทั้ง จังหวัดสระบุรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ จนถึงปัจจุบัน</p>	<p>ดำเนินการจัดตั้งรัฐเพื่อความสงบ ให้แก่ส่วนบุคคล ให้กับชาวบ้าน และลงทุนในโครงการ น้ำตื้นๆ ให้กับชาวบ้าน ให้กับ ภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ รวมทั้ง จังหวัดสระบุรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ จนถึงปัจจุบัน</p>	<p>ดำเนินการจัดตั้งรัฐเพื่อความสงบ ให้แก่ส่วนบุคคล ให้กับชาวบ้าน และลงทุนในโครงการ น้ำตื้นๆ ให้กับชาวบ้าน ให้กับ ภูมิทัศน์และสถาปัตยกรรม สถาปัตยกรรมและภูมิทัศน์ รวมทั้ง จังหวัดสระบุรี ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ จนถึงปัจจุบัน</p>

สรุปรูปแบบการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดหนุนศึกษาใน 10 ประเทศ (ต่อ)

ประเทศ	แหล่งรายได้ของ สถาบันอุดหนุนศึกษา	พัฒนาการที่สำคัญ	การจัดสรรเงินอุดหนุน ให้แก่สถาบัน	การสนับสนุนงบศึกษา	ค่านครสัมภ์
	- ประเทศไทย	- ๑๙๙๖ Dearing Committee เสนอ “ห้องเรียนเก้าองค์ความรู้และประเมินผล” กิจกรรมทางวัฒนธรรมศึกษา 1,000 ปี อนุสัตตกรรมสิ่งก่อสร้าง - ๑๙๙๘ รัฐบาลได้ประกาศให้เงินอุดหนุนให้แก่สถาบันฯ ตามที่ได้เสนอ			

ที่มา : Center for Higher Education Policy Studies, รายงานการศึกษาวิจัยเรื่อง Public Funding of Higher Education :

A Comparative Study of Funding Mechanisms in Ten Countries, 2547

สำนักงานคณะกรรมการศึกษาธิการ, รายงานการศึกษาดูงาน ณ ประเทศอังกฤษ เดือน พฤษภาคม 2547

Department for Education and Skills, เอกสารนโยบายเรื่อง The Future of Higher Education, United Kingdom, 2546

ส่วนที่ 1 : บทสรุปและการวิเคราะห์ในภาพรวม (Summary and reflection)

1. บทนำ (Introduction)

1.1 บริบทเชิงนโยบาย (The policy context)

ค่าใช้จ่ายสาธารณะด้านการอุดมคึกคิชาเป็นค่าใช้จ่ายที่สำคัญส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายสาธารณะรวม ซึ่งพิสูจน์ได้จากบทบาทสำคัญของการอุดมคึกคิชาที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติให้เป็นเศรษฐกิจและสังคมฐานความรู้ (knowledge-based) โดยที่สังคมยุคใหม่ต้องลงทุนในการให้ความรู้และการวิจัยเพื่อให้มีเหตุการณ์ที่น่าสนใจมากขึ้น ที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว ในการแสวงหาเศรษฐกิจ มุ่งโลกภาคี ในการให้เงินอุดหนุนของรัฐบาล จึงได้รับการกล่าวถึง อีกครั้งในรายงานนี้

ในช่วงทศวรรษที่ 1980 การพิจารณาเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนเป็นไปโดยเน้นความเข้มงวดทางการเงินและความมีประสิทธิภาพ ในช่วงทศวรรษที่ 1990 ยุคคลังทรัพย์นิยม ใหม่ และสังคมนิยมใหม่ ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย เป็นตัวแทนตugal ประเทศ ส่งผลให้การพิจารณาแนวทางการให้เงินอุดหนุนเป็นไปตามกลไกตลาดมากขึ้น รายงานนี้

ได้อกิจกรรมถึงบทบาทในการให้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษาในบริบทดังกล่าว

สาระในรายงานจะเน้นก้าวไปการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาเป็นหลัก กล่าวคือ วิธีการในการจัดสรรงรรท์พยากรณ์ของรัฐ ให้แก่สถาบันอุดมศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของทั้งฝ่ายรัฐและสถาบันอุดมศึกษา ส่วนปัญหาและข้อโต้แย้งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความเสมอภาคของการให้เงินอุดหนุนของรัฐบาลเพื่อการอุดมศึกษานั้น อ瑜伽อกเห็นอยู่ขوبเขตของรายงานนี้

การให้เงินอุดหนุนอุดมศึกษาเป็นหัวข้อที่ได้รับการกล่าวถึงบ่อยครั้งในการอภิปรายเกี่ยวกับนโยบายการอุดมศึกษาของประเทศไทย-เนเธอร์แลนด์ เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้มีการอภิปรายกันถึงการอุดหนุนในลักษณะการออกคูปอง (voucher) การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ และการจัดสรรงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน ยิ่งไปกว่านั้น การพัฒนาโครงสร้างการอุดมศึกษาในระดับปริญญาตรี - โทของประเทศไทยเนเธอร์แลนด์ทำให้รู้ต้องเข้ามา มีบทบาทในการให้เงินอุดหนุน-การอุดมศึกษาอีกรังหนึ่ง สิ่งสำคัญในการอภิปรายคือ กระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม และวิทยาศาสตร์ของประเทศไทย-เนเธอร์แลนด์ ต้องการเห็นความชัดเจนของกลไกการให้เงินอุดหนุนต่าง ๆ และการใช้กลไกเหล่านี้ในระบบอุดมศึกษาอื่น ๆ ซึ่งความแตกต่างของรูปแบบหลักเกณฑ์ และความชัดเจนของผลกระทบจากความแตกต่างของกลไกอาจช่วยให้การอภิปรายประสบผลสำเร็จและได้ผลลัพธ์ที่ดีขึ้น

เมื่อปลายปี 2000 กระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม และ วิทยาศาสตร์ของประเทศไทยได้มอบหมายให้ศูนย์การศึกษา-นโยบายการอุดมศึกษา (CHEPS-The Center for Higher Education Policy Studies) ทำการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับ-กลไกการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาใน 10 ประเทศ รายงานฉบับนี้เป็นรายงานหลักภายนอกโครงการกำกับดูแลการอุดมศึกษาของ CHEPS (the CHEPS higher Education Monitor)¹

1.2 คำถามการวิจัย (The research questions)

โครงการการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษามีขอบเขต การศึกษาวิจัยที่ค่อนข้างกว้าง เริ่มต้นจากคำถามที่สำคัญว่า ประเทศต่าง ๆ ให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาอย่างไร ซึ่งมีข้อจำกัด กล่าวคือ ประการแรก การศึกษาวิจัยนี้ไม่วรบถึงการให้เงินอุดหนุน-สำหรับกิจกรรมการวิจัยในสถาบันอุดมศึกษา ทั้ง ๆ ที่ระบบอุดมศึกษา-บางระบบมีกิจกรรมการสอนและการวิจัยที่เชื่อมโยงกัน อันมีผล

¹ โครงการกำกับดูแลการอุดมศึกษาของ CHEPS (CHEPS higher Education Monitor) เป็นโครงการวิจัยต่อเนื่องที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับดูแลระบบและนโยบาย-การอุดมศึกษาในประเทศไทย (ตะวันตก) งานหลักของโครงการที่ได้รับมอบหมาย จากรัฐกระทรวงศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย เนื้อร่องดังนี้ ประกอบด้วย รายงานเชิงลึกของประเทศไทย (ฉบับที่ 1 ของชาติ) สาระสำคัญของรายงาน (ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงลึกในงานวิจัย-อุดมศึกษาที่สำคัญ ๆ) และฐานข้อมูลที่ประกอบด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพและปริมาณ เกี่ยวกับระบบอุดมศึกษา

กระทรวงต่อกลไกการให้เงินอุดหนุนอีกด้วย ในกรณีดังกล่าว จะบรรยายรายละเอียดของแนวทางการให้เงินอุดหนุนการสอนที่เกี่ยวข้อง-กับกิจกรรมการวิจัยเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ประการที่สอง การศึกษา วิจัยนี้ไม่รวมถึงการให้เงินอุดหนุนสำหรับหลักสูตรที่สูงกว่าปริญญาตรี แต่ให้ความสนใจเฉพาะหลักสูตรปริญญาตรีเท่านั้น โดยจะกล่าวถึง หลักสูตรที่ส่งเสริมเยาวชน ที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาซึ่งมีหมายศึกษา-และต้องการเรียนต่อระดับปริญญาตรี² อันเนื่องมาจากความหลากหลาย-ของวิธีการ ให้เงินอุดหนุนสำหรับหลักสูตรที่สูงกว่าปริญญาตรี และ การขาดข้อมูลที่นำเสนอเชื่อถือได้ นอกจากนั้น ก็มีข้อจำกัดที่การศึกษา วิจัยนี้ไม่รวมถึงกลไกการให้เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน โดยมีเหตุผล-เดียวกันกับการอุดหนุนหลักสูตรสูงกว่าปริญญาตรี

คำถามที่สำคัญของการวิจัยที่ต้องให้คำตอบในรายงานนี้ คือ “รัฐบาลของประเทศไทย จะจัดสรรงบเงินอุดหนุนของรัฐให้สำหรับกิจกรรมการสอนระดับอุดมศึกษาอย่างไร”

จากคำถามดังกล่าว สามารถแยกประเด็นการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. รายละเอียดของกลไกการให้เงินอุดหนุนของแต่ละ-ประเทศ
2. การอภิปรายของแต่ละประเทศและแนวโน้มในระยะหลัง เกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษา ซึ่งจะพิจารณาเฉพาะ-

² ไม่รวมการจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษา

บทบาทของกลไกการให้เงินอุดหนุนต่อนวัตกรรมทางการศึกษา

3. ผลกระทบของกลไกการให้เงินอุดหนุนต่อคุณภาพของ-
การสอน และสมมติฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลกระทบนั้น

เนื้อหาหลักของรายงานจะเป็นการอธิบายรายละเอียด
กลไกการให้เงินอุดหนุนของแต่ละประเทศ โดยมีองค์ประกอบอยู่
ดังนี้

1. การให้เงินอุดหนุนที่สัมพันธ์กับการรับนักศึกษาใหม่
และการจบการศึกษา

2. ลักษณะของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์และ
อุปทาน

3. การให้เงินช่วยเหลือโดยภาครัฐเพื่อกิจกรรมการสอน
(คาดคะเนเยี่ยมการเรียน)

4. การให้เงินอุดหนุนจากหน่วยงานของรัฐในส่วนภูมิภาค
เพื่อกิจกรรมการสอน

5. ปัญหาในช่วงเปลี่ยนผ่านในกรณีที่กลไกในการให้เงิน
อุดหนุนเปลี่ยนไป

6. การที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียน 2 หลักสูตรพร้อม ๆ กัน

7. กลไกการจัดสรรเงินอุดหนุนภาย ในของสถาบันอุดม--
ศึกษา (ทางเลือก)

1.3 การคัดเลือกประเทศ (**Countries selected**)

ประเทศที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นประเทศที่มีข้อมูลอยู่ใน-
โครงการกำกับดูแลการอุดมศึกษาของ CHEPS ซึ่งครอบคลุมระบบ-

อุดมศึกษาในประเทศที่เป็นแกนนำ ๙ ประเทศ (อัสเตรเรีย เดนมาร์ก พินแลนด์ เบลเยียม (Flanders) ฝรั่งเศส เยอรมันนี เนเธอร์แลนด์ สวีเดน และสหราชอาณาจักร) โดยกระทรวงศึกษาธิการและผู้วิจัยได้ตัดประเทศออก และเพิ่มประเทศอื่นๆ เช่น ฟินแลนด์ และสหรัฐอเมริกา (มลรัฐเทนเนสซี) เข้ามาแทน เพื่อให้มีความหลากหลายและความสมบูรณ์ในการเปรียบเทียบ

1.4 วิธีการวิจัย (Methods used)

โครงการกำกับดูแลการอุดมศึกษาของ CHEPS ได้เก็บรวบรวมเอกสารด้านนโยบายที่หลากหลายมาก และมีการวิเคราะห์ เมื่อมีประเด็นที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังมีการใช้เครือข่ายผู้เชี่ยวชาญ-ทั้งภายในและภายนอกที่ CHEPS สร้างไว้ในหลาย ๆ ประเทศ เป็นเวลาหลายปีต่อเนื่อง อีกทั้งยังมีการวิเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งอื่น ๆ เช่น ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และงานวิจัยต่าง ๆ อีกด้วย

1.5 โครงสร้างของรายงาน (Structure of the report)

โครงสร้างของรายงานประกอบด้วย ส่วนแรกเป็นบทสรุป และการวิเคราะห์ ซึ่งเป็นการแสดงภาพรวมที่ได้จากการใน มุมมองเชิงเปรียบเทียบ ตามด้วยประเด็นและองค์ประกอบอย่างๆ ของการวิจัย และเค้าโครง การตออบคำาการวิจัย ตามด้วยส่วนที่สอง-ของรายงานซึ่งเป็นการบรรยายในแต่ละกรณีศึกษาอย่างละเอียด

2. รายละเอียดกลไกการให้เงินอุดหนุน (Funding mechanism described)

การบรรยายเกี่ยวกับกลไกการให้เงินอุดหนุนจะใช่องค์ประกอบดังที่กล่าวข้างต้น โดยองค์ประกอบหลักคือ มิติของการให้เงินอุดหนุน-ที่สัมพันธ์กับการรับนักศึกษาใหม่และการจบการศึกษา และมิติของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์และอุปทาน

2.1 การให้เงินอุดหนุนที่สัมพันธ์กับการรับนักศึกษาใหม่และการจบการศึกษา (Input-and output-oriented funding)

เกณฑ์ input (ปัจจัยนำเข้า หมายถึง นักศึกษาใหม่) และเกณฑ์ output (ผลผลิต หมายถึง บัณฑิต) หมายถึงเกณฑ์ที่ใช้ในการจัดสรรเงินอุดหนุนของรัฐสำหรับกิจกรรมการสอนต่าง ๆ โดยทั่วไปเงินอุดหนุนการอุดมคึกคักของรัฐจะล้มพันธ์กับการรับนักศึกษาใหม่ เกณฑ์ปัจจัยนำเข้าที่เป็นที่นิยมใช้คือ จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนหรือจำนวนนักศึกษาต่อพื้นที่เป็นตารางเมตร อย่างไรก็ได้ในศตวรรษที่ 1980 สถานการณ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ค่อนข้างย่ำแย่ได้ผลักดันให้รัฐบาลต้องตัดงบประมาณ หลายประเทศจึงเริ่มใช้ประสิทธิภาพเป็นประเด็นหลักในการถกเถียงเกี่ยวกับการจัดสรรเงินอุดหนุน และมองว่าการให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ปัจจัยนำเข้า ก่อให้เกิดแรงจูงใจเพียงเล็กน้อยเท่านั้นในการจัดการอุดมคึกคักใหม่ประสิทธิภาพ ในขณะที่การนำเกณฑ์ผลผลิตมาใช้ในสูตรการจัดสรรงบประมาณ เช่น จำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

หรือจำนวนหน่วยกิตสะสม จะเป็นวิธีที่เพิ่มแรงจูงใจมากขึ้นในการผลิตบัณฑิตอย่างมีประสิทธิภาพ

หากประเทศไทยลิบประเทศในรายงานนี้ใช้เกณฑ์ปัจจัยนำเข้าในการจัดสรรงอุตหนุนของรัฐบาลเพื่อกิจกรรมการสอนได้แก่ ออสเตรเลีย เบลเยียม³ เยอรมันี นิวซีแลนด์ ฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร ในเมล็ดเงินเนสซี เกณฑ์ปัจจัยนำเข้าเป็นเกณฑ์ที่สำคัญที่สุดในการจัดสรรวิทยากรของรัฐสำหรับกิจกรรมการสอน มีเงินอุตหนุนจากรัฐเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เป็นการจัดสรรตามเกณฑ์ผลผลิต และมีเพียงร้อยละ 5.45 (หรือน้อยกว่า) ที่เป็นการจัดสรรแบบมุ่งเน้นผลงาน (performance based funding)

ในเนเธอร์แลนด์และสวีเดน กลไกการให้เงินอุตหนุนส่วนมากใช้เกณฑ์ผลผลิต การใช้เกณฑ์ปัจจัยนำเข้ามีเป็นส่วนน้อย โดยสูตรการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่ให้แก่มหาวิทยาลัยในประเทศไทย-เนเธอร์แลนด์นั้น ประมาณครึ่งหนึ่งของงบประมาณการสอนกำหนดมาจากจำนวนวุฒิบัตร ในขณะที่ร้อยละ 13 ขึ้นอยู่กับจำนวนนักศึกษา-ใหม่ สูตรการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่ให้แก่วิทยาลัยวิชาชีพ (hogescholen) ในประเทศไทย-เนเธอร์แลนด์ ประกอบด้วย “ปัจจัยความต้องการแบบพลวัตร (dynamic demand factor)” ซึ่งใช้เพื่อถ่วงนำหานักจำนวนนักศึกษาที่ลงลงทะเบียน ปัจจัยนี้ได้รวมจำนวน-

³ สูตรการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่ให้แก่มหาวิทยาลัยในเบลเยียมมีองค์ประกอบแบบผลผลิตตามที่นิยมเรียกวิจกรรมการสอน post-initial

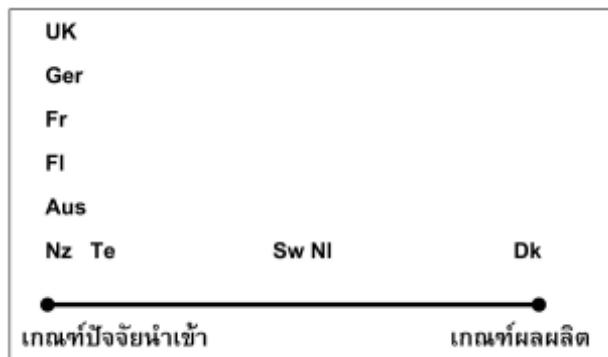
ปริญญาที่มอบและระยะเวลาที่ใช้ในการจบหลักสูตรการศึกษาด้วย

สำหรับประเทศไทยเดนใช้จำนวนหน่วยกิตสะสมในสถาบัน การศึกษา และจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (Full Time Equivalent: FTE) เป็นตัวกำหนดงบประมาณการสอนสำหรับสถาบันนั้น ๆ ในส่วนของการใช้เกณฑ์ผลผลิตนั้นมีสัดส่วนต่ำกว่าร้อยละ 50 เพียงเล็กน้อย

เดนมากเป็นเพียงประเทศเดียวที่ใช้กลไกการอุดหนุนที่เป็นเกณฑ์ผลผลิตอย่างเต็มรูปแบบ โดยใช้หน่วยกิตสะสมของนักศึกษา-เพียงเกณฑ์เดียวในการจัดสรรเงินอุดหนุนเพื่อการสอน

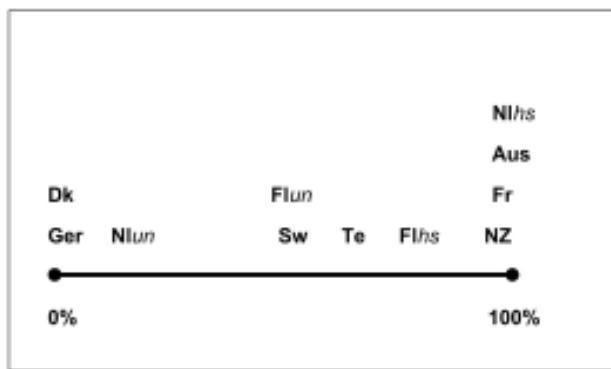
จากที่กล่าวมาข้างต้น เกณฑ์ปัจจัยนำเข้าไม่ได้หมายถึง- ทะเบียนรายชื่อนักศึกษาแต่เพียงอย่างเดียว แต่รวมถึงเกณฑ์เชิง- กายภาพอื่นๆ ด้วย เช่น พื้นที่ตามแนวนอนของตึก และทรัพย์สินสาธารณะที่ต้องการใช้ในการวิเคราะห์ยังเกี่ยวข้องกับการบรรยายถึงบทบาท ของการลงทะเบียนที่มีต่อโลก ในการให้เงินอุดหนุนอีกด้วย แผนภาพ ต่อไปนี้แสดงถึงมุมมองโดยรวม

แผนภาพที่ 1 : ตำแหน่งของประเทศไทย ๑ ตามเกณฑ์การให้เงินอุดหนุน

Aus:ออสเตรเลีย Dk:เดนมาร์ก FI:เบลเยียม Fr:ฝรั่งเศส Ger:เยอรมนี
 NL:เนเธอร์แลนด์ Nz:นิวซีแลนด์ Sw:สวีเดน Uk:สหราชอาณาจักร Te:มอลต้า/แทนเนลซ์

แผนภาพที่ 2 : ตำแหน่งของประเทศไทย ๑ ตามขนาดของแรง
ผลักดันของการลงทะเบียนเรียนที่มีต่อการให้
เงินอุดหนุน

Nlun : มหาวิทยาลัยในเนเธอร์แลนด์ Nlhs : วิทยาลัยวิชาชีพในเนเธอร์แลนด์
Flun : มหาวิทยาลัยในเบลเยียม Flhs : วิทยาลัยวิชาชีพในเบลเยียม

ในเยอรมันีและเดนมาร์ก สูตรการจัดสรรงบประมาณไม่ได้ขึ้นกับการลงทะเบียน ในมหาวิทยาลัยของประเทศเนเธอร์แลนด์จำนวนนักศึกษาใหม่เป็นตัวกำหนดสัดส่วนประมาณรายละ 13 ของจำนวนเงินอุดหนุนทั้งหมด

ในมหาวิทยาลัยของเบลเยียมและสวีเดน ประมาณครึ่งหนึ่งของเงินอุดหนุนมาจากแรงผลักดันของการลงทะเบียน ส่วนหนึ่งคิดเป็นประมาณ 2 ใน 3 ในมอลรัฐแทนเนลซ์ ประมาณรายละ 80 ของเงินอุดหนุนจากภาครัฐในวิทยาลัยวิชาชีพของเบลเยียมคำนวณมาจากการลงทะเบียน ในขณะที่การจัดสรรงบเงินอุดหนุนในประเทศที่เหลือขึ้นกับแรงผลักดันของการลงทะเบียนอย่างเต็มรูปแบบ

เป็นที่น่าสังเกตว่า วิทยาลัยวิชาชีพของประเทศเนเธอร์แลนด์-ถาวงนำหน้าจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนด้วยระยะเวลาที่จับหลักสูตร (เกณฑ์ผลผลิต - จำนวนบัณฑิต) ส่วนในประเทศไทยสามารถจัดไม่สามารถตัวตั้งด้วยแรงผลักดันของการลงทะเบียนได้ การให้เงินอุดหนุนจะเป็นการกำหนดไว้แล้วในอดีต (จากงบประมาณของปีก่อน) และมีการคำนวณงบประมาณมาตรฐานเพื่อพิจารณาจำนวนที่กำหนดไว้นั้นยังคงเพียงพอหรือไม่ ซึ่งงบประมาณมาตรฐานนี้ก็คือ-เกณฑ์การลงทะเบียนนั่นเอง แต่เนื่องจากเราไม่ทราบว่าขนาดของงบประมาณมาตรฐานจะเปลี่ยนไปทางบประมาณที่กำหนดไว้ในอดีตเพียงใด และเนื่องจากมีการใช้วิธีปรับช่วงของงบประมาณ (bandwidth) ที่รอยละ 5 (โดยไม่มีการซัดเชยความเปลี่ยนแปลง-ของการลงทะเบียนที่เกิดขึ้น) จึงไม่สามารถระบุตำแหน่งของสหราช-

อาณาจักรบันเผยแพรนาพที่ 2 ได้ แต่หากกำหนดช่วงและการเปลี่ยนแปลง-
ในการลงทะเบียนไว้ คาดว่าตำแหน่งของสหราชอาณาจักรจะอยู่
ใกล้กับตำแหน่งของมหาวิทยาลัยในประเทศเนเธอร์แลนด์

ในทุก ๆ ประเทศ จะมีการถ่วงน้ำหนักเกณฑ์การจัดสรร-
เงินอุดหนุน (ไม่ว่าจะเป็นตามจำนวนนักศึกษาหรือจำนวนบัณฑิต)
โดยค่าถ่วงน้ำหนักนี้จะแปรผันตามกลุ่มสาขาวิชา ระดับของหลักสูตร
หรือประเภทสถาบัน ดังนั้น จึงได้ค่าถ่วงน้ำหนักที่แตกต่างกันหลาย
จำนวน ตารางที่ 1 แสดงจำนวนของค่าถ่วงน้ำหนักดังกล่าว

ตารางที่ 1 : จำนวนของค่าถ่วงน้ำหนักที่ใช้ในการจัดสรรเงินอุดหนุน กิจกรรมการสอน (หลักสูตรแรก)

ประเทศ	จำนวนของค่าถ่วงน้ำหนัก
ออสเตรเลีย	5
เดนมาริก	12
เยอรมันี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	31
เนเธอร์แลนด์	7
นิวซีแลนด์	12
มอลรัฐเนเธอร์แลนด์	10
สหราชอาณาจักร	4
เบลเยียม	3
สวีเดน	12

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น รูปแบบการให้เงินอุดหนุนของบางประเทศเชื่อมโยงกับกิจกรรมการสอนและกิจกรรมการวิจัยพื้นฐาน การเชื่อมโยงนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดแบบ Humboldtian ที่เชื่อว่าการสอนและการวิจัยเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ สูตรการจัดสรรงบประมาณในอosten เลี้ยเยอรมันนี ผู้ร่วมก่อตั้งนิวชีแลนด์ และเบลเยียม ประกอบด้วยส่วนการสอนและการวิจัย ในเมลาร์จูเทนเนลซีมีส่วนประกอบที่เรียกว่างานวิจัยด้วย แต่เป็นเพียงส่วนน้อยของสูตรทั้งหมด ส่วนประเทศอื่น ๆ ไม่มีความชัดเจนเกี่ยวกับการวิจัยในกลไกการให้เงินอุดหนุน-กิจกรรมการสอน

ใน 7 ประเทศ สูตรการจัดสรรงบประมาณเป็นเครื่องมือ-ในการบันทึก กล่าวคือผลของสูตรการจัดสรรงบประมาณเป็นตัวกำหนดสัดส่วนของเงินอุดหนุนของรัฐที่จะจัดสรรให้แก่สถาบัน โดยจำนวนเงินอุดหนุนทั้งหมดของรัฐจะมีการกำหนดไว้แล้วในนโยบาย (ทางการเมือง) การให้เงินอุดหนุนของรัฐในประเทศเดนมาร์กและนิวชีแลนด์ไม่กำหนดจำนวนที่แน่นอน สูตรการจัดสรรงบประมาณจะเป็นสิ่งที่กำหนดจำนวนเงินสำหรับกิจกรรมการสอน แต่อย่างไรก็ตาม กรณีที่คาดว่าจะทำให้บประมาณเพิ่มขึ้นมากเกินไป ก็จะมีการปรับปรุงค่าธรรมเนียม ส่วนในเยอรมันไม่มีการใช้สูตรใด ๆ

2.2 การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์และการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทาน (Demand side-and Supply-side funding)

ความแตกต่างระหว่างการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ กับการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทานเป็นมิติที่สองที่ใช้อธิบายถึง กลไกการให้เงินอุดหนุน มีผู้ให้คำนิยามของทั้งสองแนวคิดค่อนข้าง- หลากหลายและทำให้เกิดความลับสนใน การอภิปรายเกี่ยวกับ “ขอตี” และ “ขอเลี้ยง” ของการให้เงินอุดหนุนทั้งสองแบบ ในรายงานนี้ใช้ คำนิยามที่ตรงไปตรงมาเป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดคุณลักษณะของ- กลไกการให้เงินอุดหนุนของแต่ละประเทศ นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึง คำนิยามของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์แบบอื่นอีกด้วย

การระบุลักษณะของกลไกการให้เงินอุดหนุนฯ เป็นการให้ เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์หรือด้านอุปทาน ทำได้โดยการพิจารณาว่า- ครัวเรือนผู้รับทรัพยากรจากหน่วยงานของรัฐเพื่อลงทะเบียนในกิจกรรม การสอน ในการนี้ของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทานนั้น สถาบัน อุดมศึกษาจะรับเงินโดยตรงจากภาครัฐ ส่วนการให้เงินอุดหนุนผ่าน ด้านอุปสงค์นั้น จะให้แก่ฝ่ายที่ต้องการคือนักศึกษา ซึ่งจะได้รับเงิน (หรือคูปอง) จากหน่วยงานของรัฐเพื่อนำไปใช้จ่ายสำหรับการเรียน ตามที่นักศึกษาต้องการ

การให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมคือกษาผ่านด้านอุปสงค์- สามารถอธิบายได้โดยใช้มุมมองเกี่ยวกับการนำแนวทางการให้เงิน อุดหนุนตามกลไกตลาดมาใช้อย่างแพร่หลายในภาครัฐ จุดเริ่มต้น ของการอภิปรายคือสมมติฐานที่ว่าการให้ทรัพยากรของรัฐที่มีจำนวน- จำกัดแก่นักศึกษา จะทำให้นักศึกษาตระหนักถึงความขาดแคลนของ- ทรัพยากรที่พวากษาได้รับและต้องประพฤติตัวดีเสมีอนาคตค้าที่อยู่ใน-

ภาวะขาดแคลน และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น⁴

ในระบบอุดมคึกชาก่อน 10 ประเทศที่คึกคัก ไม่พบการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดยการออกคูปอง เมื่อเวลาเดียวกันประยุกต์การนำคูปองมาใช้ในประเทศอสเตรเลียและนิวซีแลนด์แต่ก็ยังไม่เคยมีการนำมาใช้อย่างเต็มรูปแบบ ลักษณะที่เข้มงวดของข้อเสนอโครงการและความไม่แนนอนเกี่ยวกับผลกระทบต่อสถาบันและบประมาณการอุดมคึกคักทำให้ต้องล้มเลิกโครงการ เนื่อร์แลนด์ได้เริ่มทำการทดลองขนาดย่อมเกี่ยวกับการออกคูปองในปี 2001 ซึ่งในระยะแรกมีข้อสงสัยกันว่าคูปองที่นำมาใช้นั้นเป็นคูปองที่แท้จริงหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการใช้วิธีการให้เงินอุดหนุนโดยการออกคูปองอย่างเต็มรูปแบบ

⁴ สำหรับการวิเคราะห์ในรายละเอียดเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนโดยการออกคูปอง ดูที่ Jongbloed และ Koelman (2000)

⁵ หลังจากที่กิจกรรมกันมานาน (เกือบ 15 ปี) ได้มีการทดลองใช้คูปองครั้งแรกที่นิวซีแลนด์โดยริมเมอวันที่ 1 มกราคม 2001 การทดลองนี้เป็นความรวมมือของสถาบันอาชีวะ-ชั้นสูง (HBO's) 10 สถาบัน และองค์กรธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (MKB) อีก 6 แห่ง จากหลักสูตรการศึกษาที่นักศึกษาระบุสามารถลงทะเบียนเรียนใน 10 สถาบัน ที่เข้าร่วมโครงการนี้ ทำให้มีการแข่งขันระหว่างสถาบันเหล่านั้นเพิ่มขึ้น สถาบันในความร่วมมือนี้คาดหวังว่าจะกระตุ้นความล้มเหลวนี้กับการอุดมคึกคัก เพื่อชัดเจน化เกี่ยวกับ-แรงงานและตลาดและเพื่อใช้ความรู้ของนักศึกษาสำหรับหัวตกรรมใหม่ ๆ เช่น การเสนอ-การฝึกงานที่เข้มงวดให้แก่นักศึกษาโดยหัวตกรรมที่สามารถพัฒนาโครงสร้างด้านอาชีพและการเรียนรู้กันไป

2.2.1 การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดยผ่านระบบสนับสนุนนักศึกษา (*Student support systems as demand side funding*)

ในงานวิจัย ระบบสนับสนุนนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ ซึ่งมีการโต้แย้งว่า การสนับสนุนนักศึกษาของรัฐเป็นการให้ผลลัพธ์ของทรัพยากรสาธารณะ-ไปสิ้นสุดที่ผู้ให้บริการด้านการศึกษาโดยผ่านตัวนักศึกษา ทรัพยากรที่กำเนิดงึ่งจึงเป็นรูปของการให้เงินอุดหนุนของรัฐที่นักศึกษาสามารถนำไปใช้เพื่อชำระค่าธรรมเนียมการเรียนได้

ด้วยเหตุนี้ เราอาจระบุขนาดของการให้เงินอุดหนุน-ผ่านด้านอุปสงค์ใน 10 ประเทศ โดยการเบริยบเทียบระดับการให้เงิน-อุดหนุนของรัฐและระดับของค่าธรรมเนียมการเรียน⁶ ตารางข้างล่างแสดงการให้เงินอุดหนุนเฉลี่ย⁷ ระดับค่าธรรมเนียมการเรียนในสถาบัน-อุดมศึกษาของรัฐ และการประเมินผลการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดยการสนับสนุนนักศึกษา ภายใต้เกณฑ์พัฒนาที่วัดจาก ระดับค่าธรรมเนียมการเรียนที่เงินอุดหนุนของรัฐสามารถครอบคลุมได้

⁶ ข้อมูลเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมการเรียนมีความจำเป็นเนื่องจากการให้เงินอุดหนุนอาจจะ-ครอบคลุมถึงค่าครองชีพด้วย ซึ่งไม่นำมาพิจารณาในรายงานนี้

⁷ ในการคำนวณการให้เงินเฉลี่ยจะพิจารณาที่จำนวนเงินเฉลี่ยและอัตราอัตราก่อของนักศึกษาภาคปกติ (เรียนเต็มเวลา) ที่ได้รับเงินนั้น

ตารางที่ 2 : การให้เงินอุดหนุนเฉลี่ยรายปีต่อนักศึกษา ค่าธรรมเนียมการเรียนเฉลี่ย และขนาดของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดยผ่านการสนับสนุนนักศึกษา ปี 1999-2001

หน่วย : ยูโร

ประเทศ	เงินอุดหนุน นักศึกษา	ค่าธรรมเนียม การเรียน	ขนาดของการให้เงินอุดหนุน ผ่านด้านอุปสงค์โดยผ่าน การสนับสนุนนักศึกษา
ออสเตรเลีย	650	1,850 – 3,250	ต่ำ
เดนมาร์ก	3,750	0	–
เบลเยียม	342	100 – 600	ต่ำ
ฝรั่งเศส	494	200 – 850	ต่ำ
เยอรมนี	374	0	–
เนเธอร์แลนด์	1,750	1,300	ค่อนข้างมาก
นิวซีแลนด์	725	1,200 – 2,600	ปานกลาง
สวีเดน	2,150	0	–
มอลตา	1,100	1,600 – 3,800	ปานกลาง
สหราชอาณาจักร	700	1,700	ต่ำ

ที่มา : การคำนวณของ CHEPS ปี 2001

โครงการเงินกู้ยืมสำหรับนักศึกษาไม่ถือว่าเป็นการให้เงินอุดหนุนของรัฐ แม้ว่าหน่วยงานภาครัฐจะเป็นผู้จัดสรรเงินกู้ให้เนื่องจากนักศึกษาจะต้องชำระคืนในภายหลัง ดังนั้น การให้เงินอุดหนุนของรัฐจึงหมายความถึงการให้เงินแบบให้เปล่าและทุนการศึกษาเท่านั้น⁸

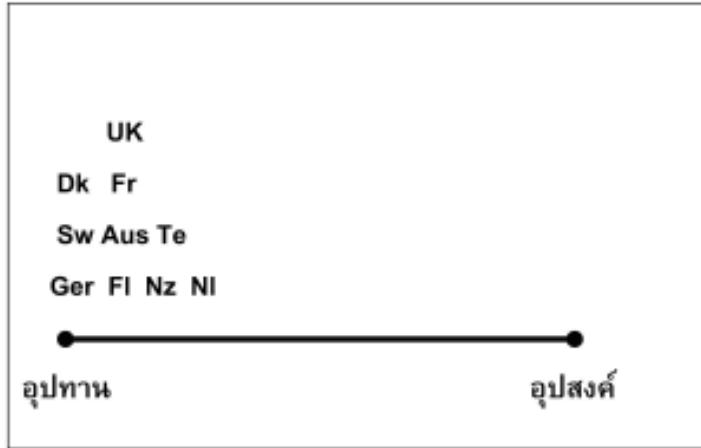
⁸ เพื่อความสะดวกเราจะไม่พิจารณาการให้เงินอุดหนุนทางอ้อมที่ผูกติดกับเงินกู้ ในรูปของการให้อัตรากองเบี้ยต่ำและการยกหนี้ให้

ในประเทศไทยไม่มีค่าธรรมเนียมการเรียนเรามาจากกล่าวถึงการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ทางอ้อมได้ (indirect demand driven funding) เช่น เดนมาร์ก เยอรมัน และสวีเดน ส่วนประเทศไทยมีค่าธรรมเนียมการเรียนต่าง เช่น เบลเยียม และฝรั่งเศส เราสามารถกล่าวได้ว่ามีการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ทางอ้อมเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มีเพียงเนเธอร์แลนด์ประเทศเดียวที่ค่าธรรมเนียมการเรียนอยู่ในระดับที่สูงและนักศึกษาโดยเฉลี่ยสามารถชำระค่าธรรมเนียมการเรียนเหล่านี้ด้วยเงินที่พอกເเก່າได้รับจากรัฐ สำหรับประเทศไทยที่เหลือ (ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ملรัฐเนเธอร์แลนด์ และสหราชอาณาจักร) มีระดับค่าธรรมเนียมการเรียนที่ค่อนข้างสูงแต่จำนวนเงินเฉลี่ยที่ให้แก่นักศึกษาจะอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าของประเทศไทยเนเธอร์แลนด์ ซึ่งหมายความว่ามีการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ทางอ้อมในประเทศไทยเหล่านี้เพียงระดับปานกลางและต่ำเท่านั้น

โดยสรุป การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ทางอ้อม-ผ่านค่าธรรมเนียมการเรียนและการให้เงินแก่นักศึกษาโดยตรงในประเทศไทยเนเธอร์แลนด์มีค่าสูงที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่นทั่วโลก ในการศึกษานี้ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาระดับของประเทศไทยเนเธอร์แลนด์ อาจกล่าวได้ว่าระดับค่าธรรมเนียมการเรียนเฉลี่ยครอบคลุมรายจ่ายของภาครัฐสำหรับกิจกรรมการสอนในอุดมศึกษา-เพียงร้อยละ 20 เท่านั้น⁹

⁹ CBS Statline: Inkomsten van instellingen

แผนภาพที่ 3 : ตำแหน่งของกลไกการให้เงินอุดหนุนโดยวัดจาก--
ขนาดของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์โดย-
ผ่านการสนับสนุนนักศึกษา

2.2.2 การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทานโดยใช้เกณฑ์
วัดจากการลงทะเบียนเทียบกับการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์
**(Enrolment-driven supplyside funding as demandside
funding)**

คำนิยามที่สองของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้าน^๒
อุปสงค์อยู่บนพื้นฐานของคำกล่าวที่ว่า “จำนวนเงินตามจำนวนนักศึกษา”
ตามการตีความนี้ จะมีการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์หากการ
ลงทะเบียนของนักศึกษาเป็นองค์ประกอบหลักที่กำหนดสูตรการจัดสรร-
งบประมาณ สาขาวิชา/หลักสูตรที่นักศึกษาเลือกอาจมีผลต่องบประมาณ-
ของสถาบันอุดมศึกษา แผนภาพที่ 2 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน

เกี่ยวกับขนาดของการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ มีการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์อย่างสมบูรณ์ใน 4 ประเทศ ขณะที่มีเพียง 2 ประเทศ เท่านั้นที่ไม่ปรากฏลักษณะการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์เลย

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตที่สำคัญเกี่ยวกับ “ผลลัพธ์ที่นำไปประ Jad ใจ” นี้คือ การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ในปีองค์ทันจะเน้นให้นักศึกษามีโอกาสเลือกเรียนตามความสนใจส่วนบุคคล การให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทานที่ใช้เกณฑ์การลงทะเบียนเรียนอาจจะมีลักษณะเดียวกับการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์ด้วยหากสามารถบรรลุเงื่อนไขความสำเร็จของการตลาดการอุดมคึกชาก่อนไปที่สำคัญคือ ความอิสระในการเข้าถึงตลาดของสถาบันอุดมคึกชา และนักศึกษา ความโปร่งใสของตลาด และกลไกราคาที่เป็นอยู่ (ความแตกต่างของราคาและคุณภาพ) (ดูที่ Bartlett และ Le Grand) โดยทั่วไปแล้วประเทศต่างๆ ที่กล่าวถึงนี้ยังไม่สามารถบรรลุเงื่อนไข-ความสำเร็จเหล่านี้ได้ ดังนั้น เราจึงไม่ถือว่าการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปทาน ที่ใช้เกณฑ์การลงทะเบียนเรียนเป็นการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์นิดหนึ่ง

2.3 การให้เงินช่วยเหลือโดยหน่วยงานส่วนภูมิภาคและส่วน-ห้องถีน (**Contributions by regional and local authorities**)

ในประเทศไทยที่ทำการสำรวจไม่เคยพูดถึงการให้เงินช่วยเหลือขององค์กรส่วนภูมิภาคและส่วนห้องถีนสำหรับกิจกรรมการสอน

เบื้องต้น (ระดับปริญญาตรี) ในประเทศไทย สถาบันได้รับเงินช่วยเหลือจากการสนับสนุนภูมิภาคและส่วนห้องถินประมาณร้อยละ 5 ของรายได้รวมของสถาบัน (ดูบทที่เกี่ยวกับผังประเทศไทย) ในขณะที่ประเทศไทยอื่น ๆ ได้รับในอัตรา率อย่างที่น้อยกว่านี้หรือไม่ได้รับเลย

การให้เงินอุดหนุนในระดับภูมิภาคและระดับห้องถิน จัดเป็น-ส่วนเสริมของการให้เงินอุดหนุนในกิจกรรมการสอนระดับอุดมศึกษาจากการสำรวจพบว่า 2 ใน 3 ของประเทศไทยมีระบบการปักครองแบบสหพันธ์รัฐ (สหรัฐอเมริกาและเยอรมนี) หน่วยงานระดับรัฐเป็นผู้รับผิดชอบหลักเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนในกิจกรรมเหล่านั้น ดังนั้น การให้เงินช่วยเหลือของมูลรัฐในประเทศไทยสหพันธ์รัฐจึงไม่จัดเป็นเงินช่วยเหลือในส่วนภูมิภาค ประเทศไทยสหพันธ์รัฐจึงเป็นประเทศไทย-สามชาติในเครือจักรภพองค์ทุน (ระบบสหพันธ์รัฐ) มีรัฐบาลกลางเป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้นในการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษา

2.4 ผลกระทบของระยะเปลี่ยนผ่าน (Transitional effects)

กลไกการให้เงินอุดหนุนมีผลกระทบอย่างมากต่อทรัพยากรของรัฐที่สถาบันอุดมศึกษาได้รับ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนจะมีผลต่อจำนวนทรัพยากรของรัฐที่จะให้แก่สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่ง กล่าวคือ บางสถาบันอาจได้รับมากขึ้นและบางสถาบันอาจได้รับน้อยลง สถาบันที่ได้รับน้อยลงจะได้รับผลกระทบที่ไม่เพียงประสงค์จากการเปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุน และอาจเป็นปัจจัยต่อการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา จากเหตุผลนี้

การเปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนส่วนใหญ่จึงต้องระบุถึงผลกระทบของระยะเปลี่ยนผ่านเหล่านี้ด้วย

เมื่อเวลา ๗ นี้ มี 4 ประเทศที่เปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนในปี 1993 โดยรัฐบาลได้ชัดเจนในอุดหนุนที่หายไปเนื่องจากการใช้กลไกแบบใหม่อย่างเต็มจำนวน ทำให้ค่าใช้จ่ายของรัฐในด้านอุดมศึกษาเพิ่มขึ้น ในเดือนมกราคมได้นำระบบ taximeter (คลายกับการคำนวณค่าโดยสารตามระยะทางของรถแท็กซี่) มาใช้ในการให้เงินอุดหนุนเมื่อปี 1994 โดยการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่ควรก่อให้เกิดผลในเชิงบวกประมาณและผลกระทบจากการจัดสรรแบบใหม่ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาในปีแรก ทั้งสองปัจจัยมีอิทธิพลอย่างมากต่อการคำนวณค่าธรรมเนียมของระบบ taximeter ซึ่งใช้สถิติในอดีตเป็นตัวกำหนด บางสถาบันแก้ไขปัญหาด้วยการปรับปรุงค่าธรรมเนียม (tariff) รูปแบบการให้เงินอุดหนุนในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยเนื้อรัฐบาลเดิมมีการเปลี่ยนแปลง เช่นกัน การสร้างกลไกการให้เงินอุดหนุนแบบใหม่ของอังกฤษไม่ได้รับผลกระทบจากการจัดสรรแบบใหม่มากนัก เนื่องจากจำนวนการลงทะเบียนมีการเปลี่ยนแปลงขึ้น ๆ ลง ๆ ในแต่ละปี จึงใช้ระบบประมาณที่กำหนดไว้แล้วในอดีตเป็นจุดเริ่มต้นในการให้เงินอุดหนุนแล้ว ใช้วิธีปรับช่วงของงบประมาณ (bandwidth) มาปรับลดความไม่แนนอนลง เพื่อให้การเปลี่ยนแปลงในช่วงระยะเปลี่ยนผ่านเป็นไปอย่างราบรื่น

2.5 หลักสูตรปริญญาควบ หรือ Double degrees (นักศึกษา-ที่สำเร็จหลักสูตรดังกล่าวจะได้รับปริญญา 2 ปริญญา)

โดยปกตินักศึกษาจะลงทะเบียนเรียนเพียงหนึ่งหลักสูตร และจะขอจากมหาวิทยาลัยเมื่อได้รับปริญญาตรีแล้ว อย่างไรก็ตาม มีนักศึกษาอีกกลุ่มหนึ่งที่ลงทะเบียน 2 หลักสูตรขึ้นไป หรือลงทะเบียนในหลักสูตรสองกว่าปริญญาตรี¹⁰ ทำให้มีคำตามมาคือสูตร การจัดสรรงบประมาณจะนับรวมการลงทะเบียนเรียนของนักศึกษาในกลุ่มนี้ได้อย่างไร

โดยทั่วไปในประเทศที่ใช้หลักเกณฑ์แบบผลผลิต (เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ ลิวเดน ฝรั่งเศส และมอลตาแทนเนลซี) สูตรการจัดสรรงบประมาณจะนับรวมการลงทะเบียนหลักสูตรปริญญาควบของนักศึกษาด้วย อย่างไรก็ตาม ประเทศที่ใช้การลงทะเบียนของนักศึกษา-หรือจำนวนนักศึกษาที่เข้าใหม่เป็นเกณฑ์ในการจัดสรรงบประมาณนั้น จะมีสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป โดยเกือบทุกประเทศ (ยกเว้น ประเทศเยอรมนี) จะนับรวมนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรปริญญาตรีไปที่สองหลังสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีไปแรกแล้ว นอกจากนี้ เกือบทุกประเทศ (ยกเว้นเยอรมนีและเบลเยียม) ยังนับรวมนักศึกษาที่ลงทะเบียน 2 หลักสูตรในต่างสถาบันพร้อมกัน มี

¹⁰ ขอสังเกตและขอพิจารณาเหล่านี้ไม่รวมถึงบัณฑิตที่ลงทะเบียนในระดับสูงกว่าปริญญาตรี เมื่อจากรายงานนี้แน่ไปที่การให้เงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการสอนในระดับอุดมศึกษา-เบื้องต้น (ปริญญาตรี) เท่านั้น

เพียง 2 ประเทศ (นิวซีแลนด์และสหราชอาณาจักร) ที่นับนักศึกษา-ทั่วโลกเป็น 2 หลักสูตรในระดับปริญญาตรีสถาบันเดียว กัน 2 ครั้ง สถานการณ์ในสหราชอาณาจักรและมอลรัฐฯ เท่านั้นไม่ชัดเจน ส่วนใน 5 ประเทศ ที่เหลือไม่ได้นับรวมนักศึกษาเหล่านั้น (การให้เงินอุดหนุนใน-เดือนมาร์กใช้เกณฑ์ผลผลิตอย่างเต็มรูปแบบ)

2.6 การจัดสรรรายในระหว่างสถาบันอุดมศึกษา (Internal allocation within higher education institutions)

ในทุกประเทศยกเว้นเยอรมันี การจัดสรรเงินอุดหนุนของรัฐสำหรับกิจกรรมการสอนให้แก่สถาบันอุดมศึกษาจะเป็นรูปของเงินก้อน (lump sum) ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงมีอิสระในการใช้จ่ายเงินอุดหนุนของรัฐได้ตามความต้องการภายใต้กฎหมายทั่วไป ๆ ที่ไม่เข้มงวดนัก¹¹

สถาบันไม่ได้กระจายเงินอุดหนุนของรัฐแบบสุ่ม แต่มีรูปแบบการจัดสรรเงินเหล่านี้อย่างเป็นระบบ อย่างไรก็ตาม ไม่มีขอกำหนดรหัสอภิรักษ์เบียบของประเทศเกี่ยวกับรูปแบบการจัดสรรรายในเหล่านี้ หากต้องการรายละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบการจัดสรรรายในที่ใช้ จำเป็นต้องทำการวิเคราะห์เกี่ยวกับเอกสารและนโยบายของสถาบันเป็นจำนวนมาก ซึ่งการวิเคราะห์ที่วนเวียนอยู่กันเนื่องจากเห็นว่าสถาบันมีความต้องการที่ต้องการใช้เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษา

¹¹ ประเทศเยอรมันีอยู่ระหว่างการทดลองใช้การให้เงินอุดหนุนในลักษณะเงินก้อน จำนวนเงินก้อนสำหรับสถาบันอุดมศึกษาในฝรั่งเศสค่อนข้างน้อย รัฐบาลกลางเป็นผู้บริหารค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ (บุคลากร)

ของการศึกษานี้ เนื่องจากต้องใช้เวลาและทรัพยากรจำนวนมาก อีกทั้งยังเกินขอบเขตของคำダメในการวิจัยนี้อีกด้วย

เป็นที่คาดกันว่ารูปแบบการจัดสรรภายในที่ใช้ในสถาบัน อุดมศึกษาในประเทศไทยนี้ ๆ จะมีความแตกต่างกัน แต่รูปแบบภายนอกอาจจะไม่เปลี่ยนไปจากรูปแบบปกติของประเทศไทยมากนัก สถานการณ์ในประเทศไทยเนเธอร์แลนด์เมื่อปี 1995 ก็เป็นไปตามการคาดการณ์เช่นกัน (Koelman (1995) และ Jongbloed (1995))¹²

แม้จะมีการคาดหวังว่า จะดับความเป็นเมืองอาชีพในการบริหาร สถาบันอุดมศึกษาจะมีความล้มเหลว กับการพัฒนารูปแบบการจัดสรรภายในที่แตกต่างกัน แต่ก็ไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนเกี่ยวกับความล้มเหลวนี้

3. การอภิปรายและแนวโน้มในระยะหลัง (Recent discussions and trends)

ประเด็นการวิจัยที่สำคัญประการที่สองคือ การอภิปรายและแนวโน้มในระยะหลังเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษา โดยมีประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้

การเลือกหลักเกณฑ์ที่จะใช้ในการจัดสรรภเงินอุดหนุนของรัฐ ประเทศไทยเนเธอร์แลนด์และเบลเยียม มีป้าหมายที่จะเพิ่มสัดส่วนของ หลักเกณฑ์ผลผลิต กลไกการให้เงินอุดหนุนของรัฐที่ให้แก่วิทยาลัยวิชาชีพ

¹² การคาดหวังนี้เป็นความร่วมมือที่ได้ต่อันของสวีเดนและสหราชอาณาจักร

ในประเทศไทยเดิมรูปแบบของเกณฑ์ผลผลิตโดยใช้หน่วยกิตที่ลงทะเบียนและปริญญาที่มอบให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษา ในเบลเยียมรัฐบาลยังคงใช้ระบบที่เป็นเกณฑ์ปัจจัยนำเข้า แต่ก็มีการพิจารณากลไกการให้เงินอุดหนุนแบบใหม่ที่อิงเกณฑ์แบบผลผลิตมากขึ้น ในเดนมาร์กและสวีเดน (กลไกการให้เงินอุดหนุนของทั้งสองประเทศเป็นเกณฑ์ผลผลิต) มีการโต้แย้งเกี่ยวกับการเปลี่ยนเกณฑ์จากหน่วยกิตที่ลงทะเบียน (study-credit) เป็นจำนวนปริญญาที่มอบให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษา การเปลี่ยนแปลงนี้ถือเป็นการสร้างแรงจูงใจสำหรับสถาบันเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาได้รับปริญญาโดยเร็ว

ในหลายประเทศ กลไกการให้เงินอุดหนุนได้พัฒนาไปสู่ระบบที่ยุบรวมมากขึ้น โดยมีหลักเกณฑ์และค่าต้องน้ำหนักต่างๆ มากมายทำให้กลไกการให้เงินอุดหนุนไม่ชัดเจน มีการสร้างกลไกและสูตรการจัดสรรงบประมาณ รวมทั้งส่วนที่อยู่นอกเกณฑ์ (out-criteria) ของสูตรการจัดสรรงบประมาณ เพื่อกระตุ้นให้สถาบันอุดมศึกษาทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อให้บรรลุผลดังกล่าว กลไกการจัดสรรงบอุดหนุนควรจะเลือกให้สถาบันอุดมศึกษาได้รับทราบอย่างชัดเจนเกี่ยวกับผลที่ตามมาของการเปลี่ยนแปลงวิธีการอุดหนุน ต่อพัฒนาระบบที่ต้องการ สำหรับประเทศไทยเดนมาร์ก นิวซีแลนด์ และสวีเดน มีการริเริ่มที่จะลดจำนวนของค่าต้องน้ำหนักลง และในสหราชอาณาจักรได้มีการลดลงแล้ว

ปรากฏการณ์ที่กำลังกล้ายเป็นที่นิยมคือ การใช้สัญญาเป็นวิธีการเสริมการให้เงินอุดหนุนเพื่อกิจกรรมการสอนระดับอุดมศึกษา

ลัญญาในลักษณะดังกล่าวมีการใช้ในเยอรมนี ฝรั่งเศส สวีเดน ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ลักษณะของลัญญาก็แตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ สำหรับเยอรมนี แต่ละรัฐมีการใช้ลัญญา เช่น เบรเมน แทนที่จะพัฒนาสู่การจัดสรรงบประมาณให้ครอบคลุมสถาบันทั้งหมด (extensive) รัฐบาลได้ทรงลัญญาสำหรับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยบริษัท (professional colleges) เนื่องจากการร่างลัญญา-สำหรับสถาบันที่มีจำนวนจำกัดเป็นสิ่งที่ทำได้ยากกว่าการพัฒนาสู่การจัดสรรงบประมาณที่สามารถใช้ได้ทั่วไปและสามารถรองตอบความต้องการของรัฐบาลและสถาบันการศึกษา ลัญญาในออสเตรเลีย-และนิวซีแลนด์ค่อนข้างมีขอบเขตที่จำกัด โดยรวมข้อตกลงเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษาที่จะได้รับเงินอุดหนุนด้วย ลัญญาของฝรั่งเศสเป็นข้อตกลงระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานของภาครัฐ ในลัญญาเหล่านี้ สถาบันได้ให้คำมั่นว่าจะปฏิบัติภาระที่ได้ตกลงกันไว้เพื่อตอบแทนหน่วยงานภาครัฐที่ให้เงินอุดหนุน กิจกรรมเหล่านี้อาจประกอบด้วย การจัดหลักสูตร การปฏิรูปหลักสูตร ความล้มเหลว-ระหว่างชุมชนในส่วนภูมิภาคและส่วนห้องถังกับสถาบันอุดมศึกษา เป็นต้น

ในบางประเทศได้มีการอภิปรายเรื่องการนำรูปแบบการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์มาใช้ ประเทศไทยอสเตรเลียและนิวซีแลนด์มี-แผนที่จะนำมามีใช้แต่แผนนี้ไม่เป็นที่ยอมรับหรือไม่สามารถปฏิบัติได้เนื่องจากเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรงจากสถาบันอุดมศึกษาเกี่ยวกับเป้าหมายโครงการที่กวางเกินไป ในประเทศไทยเนเธอร์แลนด์มีการนำ-

ประเต็งเกี่ยวกับคุปองมาอภิปรายอีกครั้ง ในเอกสารนี้อย่างอุดมคึกช้ำ (HOOP2000) กล่าวถึงการทดลองใช้คุปองในวิทยาลัยวิชาชีพ แต่การทดลองนี้ไม่เคยเป็นที่รับรู้ แผนเกี่ยวกับกลไกการให้เงินอุดหนุนแบบใหม่จึงไม่มีรูปแบบของคุปองรวมอยู่ด้วย แต่ยังคงมีการทดลองขนาดเล็กเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนในรูปแบบคุปองโดยรวมมีอักษร-ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

ประเทศเยอรมันเป็นประเทศเดียวที่ยังไม่ได้ใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณ และไม่มีรูปแบบการให้เงินอุดหนุนแบบเป็นเงินก้อนอย่างไรก็ตาม หลายรัฐของประเทศเยอรมันอยู่ระหว่างการทดลองขนาดใหญ่ เกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณแบบเงินก้อน (Globalhaushalt) และการใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณ

เป็นที่คาดกันว่าจะมีการปรับปรุงโครงการความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับนักศึกษาในฝรั่งเศสและเยอรมันในปีต่อๆไป โดยนักศึกษาที่สามารถขอรับเงินอุดหนุนได้จะมีจำนวนมากขึ้นและจำนวนเงินทุนที่ให้ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

การซื้อนำนวัตกรรมใหม่ ๆ ผ่านการให้เงินอุดหนุน (Steering innovations by funding)

เงินอุดหนุนของรัฐสำหรับกิจกรรมการสอนในระดับอุดมศึกษา เป็นการให้แบบเงินก้อนเกือบทุกประเทศ ด้วยเหตุนี้ รัฐซึ่งเป็นผู้ให้เงิน-เหล่านี้จึงไม่สามารถใช้การให้เงินนี้เป็นเครื่องมือเพื่อซื้อนำนวัตกรรมของสถาบันอุดมศึกษาได้โดยตรง แต่การให้เงินอุดหนุนตามลัญญา

(โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ฝรั่งเศสและเยอรมนี) จะทำให้หน่วยงานของภาครัฐสามารถควบคุมกิจกรรมการสอนบางส่วนได้

การพัฒนาและการใช้นวัตกรรมบางประเภท อาจควบคุมได้โดยตรงผ่านการให้เงินประมาณแบบเฉพาะเจาะจง (earmarked) ซึ่งพบว่ามีการใช้งบประมาณแบบเฉพาะเจาะจงเกือบทุกประเทศ มีงบประมาณเกี่ยวกับการสอนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ใช้เพื่อให้เกิดผล-ตามวัตถุประสงค์พิเศษ ทั้งนี้ ผลลัพธ์ของการควบคุมโดยตรงนี้ คือมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสูง อีกทั้งยังมีความตึงเครียดระหว่าง-การควบคุมโดยตรงและความเป็นอิสระในการปกครองตนเองของสถาบัน

4. การให้เงินอุดหนุนและคุณภาพ (Funding and quality)

ประเด็นการวิจัยที่สำคัญประการที่สามคือ การพิจารณาถึงผลกระทบของกลไกการให้เงินอุดหนุนที่มีต่อคุณภาพของการสอน อะไร-คือสมมติฐานที่ใช้เพื่ออนุมานผลกระทบนั้น

คุณภาพเป็นแนวคิดหลักยิ่งที่ไม่สามารถให้คำจำกัดความที่ครอบคลุมได้ทั้งหมด ผู้เกี่ยวข้องแต่ละฝ่ายในอุดมคึกชากำลังมีเป้าหมาย-ของตนเกี่ยวกับกิจกรรมการสอน การบรรลุแต่ละเป้าหมายอาจวัดได้จากระดับของคุณภาพกิจกรรมการสอนในอุดมคึกชาก

การพิจารณาเกี่ยวกับความล้มเหลวของการให้เงินอุดหนุนของรัฐและคุณภาพของการสอนในการศึกษาครั้งนี้ ได้กำหนดมุมมอง-และเป้าหมายเป็นอย่างไร ส่วนได้เสียประเภทหนึ่ง ได้แก่ หน่วยงานของรัฐ-ที่ให้เงินอุดหนุนนั้น การรับรู้ถึงคุณภาพในมุมมองของหน่วยงานตั้งกล่าว อาจทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของกลไกการให้เงินอุดหนุน

ในทุกประเทศการให้เงินอุดหนุนและคุณภาพมีความล้มเหลวระหว่างกัน กล่าวคือกิจกรรมการสอนต้องบรรลุถึงมาตรฐานด้าน-คุณภาพที่แน่นอนเพื่อที่จะได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐ หลักสูตรต้องได้รับความเห็นชอบ เป็นที่ยอมรับ ได้รับการรับรอง หรือไม่ก็ต้องแสดงถึงคุณภาพขั้นต่ำ อย่างไรก็ตาม คุณภาพไม่ได้เป็นแรงผลักดันหลักที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของกลไกการให้เงินอุดหนุน เป้าหมายหลัก-ของการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่คือการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบการจัดสรร ส่วนการเปลี่ยนแปลงจะมีผลต่อคุณภาพของกิจกรรมการสอนหรือไม่นั้นจัดเป็นเป้าหมายลำดับที่สอง

ในบางประเทศมีการนำกลไกการให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ผลผลิตมาใช้เพื่อกำกับดูแลคุณภาพของกิจกรรมการสอน ในเบื้องต้นประเทศไทยเดนมาร์กซึ่งใช้วิธีการให้เงินอุดหนุนแบบเกณฑ์ผลผลิตอย่างเต็มรูปแบบมีความกังวลว่ารูปแบบใหม่จะทำให้ขาดคุณภาพ กล่าวคือ หากสถาบันได้รับเงินอุดหนุนซึ่งผันแปรตามหน่วยกิจทั้งหมดที่มีการลงทะเบียนเรียน สถาบันก็อาจใช้วิธีเพิ่มจำนวนหน่วยกิจขึ้นมาโดยลดมาตรฐานลง อย่างไรก็ได Canton และ Van der Meer

(2001) พบร่วมกันว่าความกังวลนี้ไม่มีสำหรับแต่อย่างใด

มูลรัฐเท่านั้นซึ่งคัดแหน่งที่สูงของตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงานด้านการสอนมาคำนวณ เพื่อเพิ่มเงินอุดหนุนจากการรัฐสวัสดิ์หนึ่ง ตัวชี้วัดเหล่านี้ไม่เพียงแต่จะประกอบด้วยมาตรฐานการศึกษาเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความคิดเห็นของผู้มีส่วนได้เสีย เช่น นักศึกษา คุณครู แลฯ-นายจ้าง อีกด้วย ทั้งนี้ มีข้อสังสัยบางประการเกี่ยวกับผลกระทบของการให้เงินอุดหนุนตามผลการปฏิบัติงานที่มีต่อคุณภาพของกิจกรรมการสอน เนื่องจากระบบใหม่ได้สร้างระบบที่เป็นแบบราชการ (bureaucracy) ในขณะที่คณะ/ภาควิชาไม่มีส่วนร่วมโดยตรงในการวัดผล

รัฐบาลฝรั่งเศส ได้เน้นความสำคัญของความล้มพันธุ์ระหว่างสถาบันอุดมศึกษากับสภาพแวดล้อมในภูมิภาคและท้องถิ่น ซึ่งจัดเป็นลักษณะที่สำคัญของการหนึ่งของคุณภาพการอุดมศึกษา การใช้สัญญาที่ระบุถึงความล้มพันธุ์ดังกล่าวเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยปรับปรุงคุณภาพของกิจกรรมการสอน

การใช้การประเมินผลเป็นข้อมูลในการตัดสินใจให้เงินอุดหนุน เป็นอีกตัวชี้วัดหนึ่งของความล้มพันธุ์ระหว่างการให้เงินอุดหนุนและคุณภาพ แม้ว่าผลการประเมินที่ต่อมาจะทำให้มีการเรียกคืนเงินอุดหนุนของรัฐบาลได้ แต่ในทางปฏิบัติยังไม่เคยเกิดขึ้นจริง (Vossensteyn และคณะ ปี 1998)

ยกเว้นตัวอย่างที่ได้อธิบายไปแล้วข้างต้น ความล้มพังทางตรอง-ระหว่างการให้เงินอุดหนุนกับคุณภาพมีค่อนข้างน้อย ในบางกรณี-อาจกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของกลไกการให้เงินอุดหนุนจะช่วยปรับปรุงคุณภาพของการสอน แต่ยังไม่มีการระบุชัดเจนว่าจะสามารถ-บรรลุได้อย่างไร (โดยวิธีอื่นที่ไม่ใช้การเพิ่มจำนวนเงินอุดหนุนรวม)

5. บทสรุป (Conclusion)

การอภิปรายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนทำให้เกิดความสับสนวุ่นวายในการอุดมศึกษาอยู่ครั้ง เนื่องจาก การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้อาจทำให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรของรัฐให้แม้จะมีการอภิปรายมากมายเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนใน 10 ประเทศ ดังที่อธิบายไปแล้ว แต่จำนวนครั้งของการเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ก็ยังถือว่าไม่มากนัก ได้มีการพิจารณาถึงการเพิ่มบทบาทของเกณฑ์ผลผลิตในสู่การจัดสรรงบประมาณ แต่มีเพียงประเทศไทยและเนเธอร์แลนด์เท่านั้นที่มีการปฏิบัติจริง นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงการให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์-ตลาดมาเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้มีการนำระบบให้เงินอุดหนุนผ่านด้านอุปสงค์อย่างแท้จริง เช่น ระบบคูปองการศึกษา มาใช้

การขาดการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนนี้ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการเขตที่จำกัดของการศึกษา (ไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนในระดับ-ที่สูงกว่าปริญญาตรีและการวิจัย) รวมทั้งการที่สถาบันอุดมศึกษา

เริ่มมีแหล่งรายได้อื่น ๆ มาเข้ามาร่วมด้วย โดยแหล่งรายได้อื่น ๆ นี้รวมถึง
ทรัพยากรของรัฐที่จัดสรรผ่านข้อตกลงพิเศษและทรัพยากรที่สถาบัน
การศึกษาได้จากการทำสัญญาต่าง ๆ ทั้งนี้ การเติบโตของแหล่งรายได้
เหล่านี้ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ทำให้สัดส่วนของการให้เงินอุดหนุน
ปกติของรัฐได้ลดลงในปัจจุบัน (จากที่กำหนดในสูตรการจัดสรรงบประมาณ)

นอกจากความสัมพันธ์เหล่านี้ การอภิปรายและการจัดประชุม
ของกลุ่กการให้เงินอุดหนุนของรัฐในรายงานนี้ เกี่ยวข้องและมี
ความสำคัญอย่างมากต่อการตอบคำถามที่กว้างขึ้นเกี่ยวกับผลกระทบ-
และประสิทธิผลของกลุ่กการให้เงินอุดหนุนแบบต่าง ๆ การ
เปลี่ยนแปลงกลุ่กการให้เงินอุดหนุนไม่ได้เกิดขึ้นเพื่อประโยชน์ของ
ตัวมันเอง แต่เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งขึ้น การเปลี่ยนแปลงกลุ่กการ
ให้เงินอุดหนุนจะมีอิทธิพลอย่างไรต่อพัฒนาการของสถาบัน
อุดมศึกษา ผู้จัดกิจกรรมการอุดมศึกษาอื่น และพัฒนาการของ
ตัวนักศึกษาเอง เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายที่แต่ละฝ่ายต้องการ
ยังเป็นคำถามที่ต้องการคำตอบ รายงานนี้อาจเปรียบเสมือนก้าวแรก-
ของกระบวนการนี้

ส่วนที่ 2 : กรณีศึกษา

บทที่ 1

ประเทศออสเตรเลีย

(The Commonwealth of Australia)

1. บทนำ (Introduction)

ในปี 1988 ออสเตรเลียได้ใช้ระบบอุดมคึกษาแห่งชาติ (*Unified National System of higher education*) แทนระบบการอุดมคึกษาแบบ 2 ระบบ (binary higher education system) นับจากนั้น สถาบันอุดมคึกษาทั้งหมดรวมทั้งวิทยาลัยระดับอนุปริญญา-ต่างก็มีสถานภาพเป็นมหาวิทยาลัย ขณะเดียวกันก็มีการรวมตัวกันครั้งใหญ่ซึ่งทำให้จำนวนของมหาวิทยาลัยลดลงอย่างมากจาก 78 แห่ง ในปี 1988 เหลือเพียง 42 แห่ง ในปัจจุบัน โดยมหาวิทยาลัยจำนวน 38 แห่ง ได้รับเงินอุดหนุนเป็นราย 3 ปี จากรัฐบาลกลาง (Commonwealth) ภายใต้พระราชบัญญัติการจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมคึกษา 1988 (*Higher Education Funding Act 1988*) มหาวิทยาลัยจำนวน 2 แห่ง ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง-ภายใต้สัญญา (contract) นอกจากนี้ ยังมีมหาวิทยาลัยเอกชน

2 แห่ง และสถานศึกษาของเอกชนอีกจำนวนหนึ่งที่เปิดสอนระดับอุดมศึกษา (เช่น วิทยาลัยปรัชญา)

ระบบอุดมศึกษาของออสเตรเลียมีลักษณะคล้ายระบบอุดมศึกษาในยังกฤษและสกอตแลนด์มาก โดยมีหลักสูตรระดับ-ปรัชญาต่าง ๆ ดังนี้ 1) ปรัชญาตรี ปกติใช้ระยะเวลาศึกษาเต็มเวลา 3 ปี โดยในบางหลักสูตรนักศึกษาไม่โอกาสได้รับปรัชญาเกียรตินิยม-หลังจากศึกษาเพิ่มเติมอีก 1 ปี 2) ปรัชญาโท ส่วนใหญ่จะใช้เวลาเรียนต่ออีก 2 ปี หลังสำเร็จการศึกษาระดับปรัชญาตรี โดยอาจเป็น-การเรียนรายวิชา (coursework) การทำวิจัยวิทยานิพนธ์ (research) หรือเป็นรูปแบบผลงานทั้งสองอย่างก็ได้ และ 3) ปรัชญาเอก รวมหลักสูตรที่มีการทำวิจัยด้วย ส่วนใหญ่จะต้องศึกษาเต็มเวลาอย่างน้อย 3 ปี นอกจากนี้ นักศึกษาสามารถเลือกศึกษาในหลักสูตรอนุปรัชญา-ต่าง ๆ ได้ เช่น เกียรติบัตร ประกาศนียบัตร ประกาศนียบัตรชั้นสูง เป็นต้น

จำนวนนักศึกษาได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตลอด 10 ปีที่ผ่านมา จาก 534,500 คน ในปี 1991 เป็น 695,500 คน ในปี 2000 (DETYA, 2001) ซึ่งก่อร้อยละ 75 (ประมาณ 527,000 คน) เป็นนักศึกษาระดับ-ปรัชญาตรีและประมาณ 142,000 คน เป็นนักศึกษาในระดับที่สูงกว่า-ปรัชญาตรี (ปรัชญาโท/ปรัชญาเอก) จำนวนนักศึกษาที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วนี้สร้างความกดดันต่อการให้เงินอุดหนุนการอุดมศึกษา นโยบายการให้การอุดหนุนจึงมุ่งเน้นด้านประสิทธิภาพและการปรับปรุง-

ประสิทธิผล (ตามค่าของเงิน) เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เช่น มีการนำการประเมิน-คุณภาพ การปรับปรุงคุณภาพ และตัวชี้วัดผลงานมาใช้

โดยปกติการสมัครเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยจะเกิดขึ้นเมื่อ-ล่าสุดจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษา (เกรด 12) แต่จำนวนผู้ที่ต้องการศึกษาต่อ ก็เกินกว่าที่สถาบันจะรองรับได้ จึงต้องมีการกำหนดเกณฑ์ การคัดเลือกเพื่อศึกษาต่อ ซึ่งปกติจะใช้ “คะแนนการสอบเข้าเพื่อศึกษาระดับอุดมศึกษา” (tertiary entrance score) ของนักเรียน (อิงตามผลใบระเบียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐ) โดยการคัดเลือกนี้เป็นความรวมมือระดับรัฐ

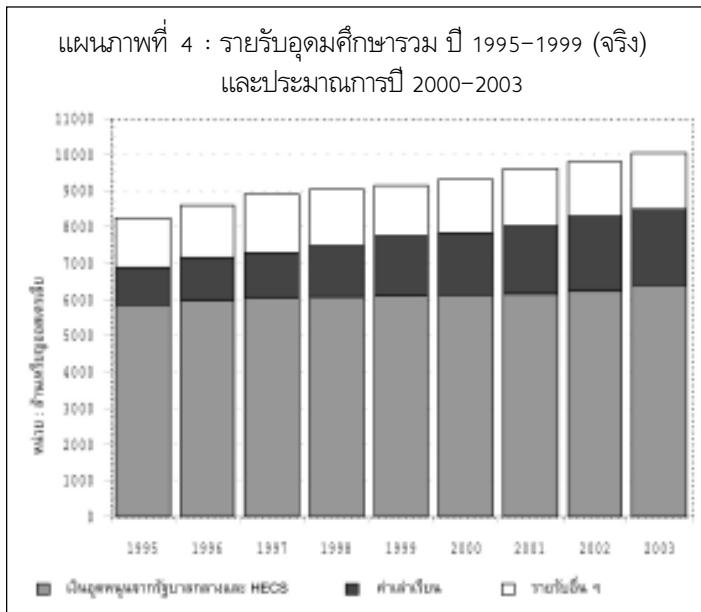
2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

2.1 บทนำ (Introduction)

ในช่วงก่อนปี 1974 สถาบันอุดมศึกษาได้รับเงินอุดหนุนโดยแยกตามรัฐ แต่ตั้งแต่ปี 1974 เป็นต้นไป รัฐบาลกลาง (Commonwealth) เป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนเพื่อ-การอุดมศึกษา วิธีการให้เงินอุดหนุนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันจะสอดคล้อง-ตามพระราชบัญญัติการจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมศึกษา 1988

จากการประมาณการคาดว่ารายได้รวมเพื่อการอุดมศึกษา จะเพิ่มขึ้นเป็น 9.8 พันล้านเหรียญออสเตรเลียในปี 2003 (DETYA, 2000) ซึ่งแสดงว่ามีรายได้รวมเพิ่มขึ้น 1.5 พันล้านเหรียญออสเตรเลีย

หรือร้อยละ 19 จากปี 1995¹³ ตลอดช่วงปี 1995–2003 รายได้ของมหาวิทยาลัยจากแหล่งอื่นนอกเหนือจากที่ได้รับจากรัฐบาลและค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นประมาณ 1.2 พันล้าน-หรือค่าจัดการและบริการ หรือร้อยละ 53 ภาระการพึงพาการจ่ายเงินจากรัฐบาลกลางของมหาวิทยาลัยจะลดลงจากการร้อยละ 71 ในปี 1995 เป็นร้อยละ 63 ในปี 2003 โดยการพึงพาตนเองมากขึ้นนี้ทำให้มหาวิทยาลัยสามารถดำเนินการตามพันธกิจและตอบสนองต่อความต้องการต่าง ๆ ของชุมชนได้มากขึ้น แผนภาพที่ 4 แสดงถึงแนวโน้มในช่วงที่ผ่านมา

ที่มา : DETYA (2001)

¹³ 1 หรือค่าจัดการและบริการ = 0.593 ยูโร (พฤษภาคม 2001)

รายรับจากการดำเนินงานรวม (ก่อนรายการพิเศษ) ของมหาวิทยาลัยจำนวน 40 แห่ง ที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ ในปี 1998 คือ 8.5 พันล้าน- เหรียญอสเตรเลีย ในจำนวนนั้นมีเพียงครึ่งหนึ่ง (รอยละ 50.8) ที่มาจากเงินอุดหนุนของรัฐบาลกลาง อีกร้อยละ 17.2 มาจากค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้จากการจัดสรรเงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมศึกษา (Higher Education Contribution Scheme: HECS) ซึ่งมี- รายละเอียดในตารางที่ 3

**ตารางที่ 3 : รายรับจากการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยในปี 1998
จำแนกตามแหล่งที่มา**

แหล่งที่มา	ล้านเหรียญอสเตรเลีย	รอยละ
เงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง	4,295	50.8
เงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมศึกษา (HECS)	1,451	17.1
รายรับค่าธรรมเนียมการเรียน	1,371	16.2
รายได้จากการลงทุน	290	3.4
เงินบริจาคและการกุศล	115	1.4
รัฐบาลทองถิน	90	1.1
แหล่งอื่น ๆ	845	10.0
รวม	8,457	100.0

ที่มา : DETYA (1999a)

2.2 การให้เงินอุดหนุนการสอนและการวิจัย (Funding of teaching and research)

พระราชบัญญัติการจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมศึกษา 1988 (HEFA) อนุมัติเงินให้สถาบันอุดมศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน การลงทุน และการวิจัย นอกจากนี้ ยังมีเงินอุดหนุน-เพื่อโครงการพิเศษ เช่น โครงการนวัตกรรมระดับอุดมศึกษา เงินช่วยเหลือการฝึกอบรมสถานพยาบาล และโครงการส่งเสริมความเสมอภาคระดับอุดมศึกษา (Higher Education Equity Programme) ข้อมูลการจัดสรรงบอุดหนุนให้แก่สถาบันต่าง ๆ ปรากฏในรายงานการให้เงินอุดหนุนราย 3 ปี ของกระทรวงศึกษาธิการ การฝึกอบรมและกิจกรรมเยาวชน (DETYA) ที่เผยแพร่ในเดือน-ชั้นวาระของแต่ละปี (ในปีนี้คือรายงานการอุดมศึกษาสำหรับงวด 3 ปี 2001-2003)

การจัดสรรงบอุดหนุนของรัฐบาลกลางเพื่อการอุดมศึกษาอยู่ภายใต้-กรอบขององค์ประกอบลำดับ ๗ ดังนี้ (DETYA, 2001)

- + การจัดสรทรทรัพยากรโดยกำหนดงบประมาณเป็นรายงวด 3 ปีต่อเนื่อง (rolling)
- + ความสามารถในการรับผิดชอบตามแผนจัดการศึกษาของสถาบัน (educational profile)
- + การเตรียมทรัพยากรเพื่อการจัดการศึกษาในรูปของการจัดสรรงบประมาณเป็นเงินก้อน

✚ การเข้าร่วมแผนการจัดสรรเงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมศึกษา (HECS)

✚ การจัดสรรเงินอุดหนุนการวิจัยในเชิงแข่งขันเพื่อส่งเสริมการคัดเลือกงานวิจัยที่มีคุณภาพดี และมีความหลากหลาย

เงินอุดหนุนพื้นฐานสำหรับการอุดมศึกษา (เงินอุดหนุนการดำเนินงานจากรัฐบาลกลาง) ประกอบด้วย ส่วนของเงินอุดหนุนด้านการสอน และเงินอุดหนุนด้านงานวิจัย แต่ไม่ได้แยกระหว่างส่วนที่เกี่ยวข้อง กับการสอนและส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยอย่างชัดเจน ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยนั้นสามารถแยกออกเป็นงานวิจัยและการฝึกอบรม การวิจัย และสิ่งที่เรียกว่า การวิจัยขนาดเล็ก (Research Quantum: RQ)

การให้เงินอุดหนุนด้านการสอน (**Funding of teaching**)

โดยปกติการจัดสรรเงินเพื่อการดำเนินงานเป็นไปตามแบบจำลองการจัดสรรที่เป็นมาตรฐานคือ แบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงล้มพัง (Relative Funding Model) ที่นำมาใช้ในปี 1991 เพื่อให้การกระจายการจัดสรรเงินอุดหนุนระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเท่าเทียมกัน ตามมาภายหลังการให้เงินอุดหนุนแก่สถาบันขึ้นอยู่กับการเจรจาต่อรองระหว่างแต่ละสถาบันกับกระทรวงศึกษาธิการ โดยประดิษฐ์สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวนของนักศึกษาที่รัฐให้เงินอุดหนุน ดังนั้น แต่ละปีสถาบันอุดมศึกษาต้องเสนอรายงานแผนการจัดการศึกษาเพื่อใช้ในการเจรจาต่อรองของทั้งสองฝ่าย

ในระหว่างการอภิปรายแผนการจัดการศึกษาประจำปีระหว่าง
กระทรวงศึกษาธิการฯ และสถาบันอุดมศึกษา จะมีการประเมินสถาบัน-
อุดมศึกษาด้วยเพื่อใช้ในการจัดสรรเงินอุดหนุนของรัฐบาลกลาง
การกำหนดเงินสนับสนุนการดำเนินการศึกษาจะพิจารณาจากจำนวน-
รวมของนักศึกษาที่ได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาลกลางที่สถาบันคาดว่า-
จะรับเข้าศึกษาในปีนี้ รวมกับหลักสูตรและนโยบายของสถาบัน โดย-
สถาบันต่าง ๆ จะต้องผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำด้านภาระงานสอนนักศึกษา-
บริษัทฯ นอกจากนี้ เป้าหมายของแผนการจัดการศึกษาของสถาบัน-
ยังรวมถึงภาระงานสอนที่เหลือ (เกี่ยวโยงกับการฝึกงานหลังปริญญา-
ตรี) เป้าหมายการรับนักศึกษาใหม่และการแลกเปลี่ยนนักศึกษา โดย-
ต้องคำนึงถึงโอกาสของการเปลี่ยนแปลงส่วนประกอบของกลุ่มนักศึกษา

แผนการจัดการศึกษา ประกอบด้วย

- + สถิติอัตราหมุนเวียนเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนปกติและ
ภาระงานสอน
 - + แผนการปรับปรุงคุณภาพ
 - + แผนความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา
 - + ยุทธศาสตร์ทางการศึกษาสำหรับชนพื้นเมือง (เพื่อรองรับวิจิท)
และชาวเกาะบริเวณช่องแคบ thoress
 - + แผนการบริหารจัดการเงินทุน
 - ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ ทำให้สามารถตรวจสอบผลการดำเนินงาน-
ของสถาบันได้โดยพิจารณาจากการบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งลงกันไว้

ก่อนหน้า อีกทั้งยังใช้เป็นฐานในการประเมินทรัพยากรที่สถาบันจำเป็น-
ต้องใช้ เงินอุดหนุนที่ให้แก่สถาบันขึ้นกับขั้นตอนดังกล่าว และผล
การจัดสรรงบประมาณในรายงานการให้เงินอุดหนุนประจำปี รายงานนี้-
เป็นสิ่งสำคัญในการรายงานความรับผิดชอบของหลักสูตรอุดมศึกษา
ตลอด

โดยทั่วไปรัฐจะจัดสรรเงินอุดหนุนตามจำนวนนักศึกษาให้แก่
สถาบันตามจำนวนมาตรฐาน แต่อาจมีการเบี่ยงเบนจากมาตรฐาน
เล็กน้อยกรณีที่มีการต่อรองถึงความต้องการที่หลากหลายในหลักสูตร
ที่เปิดสอน ตารางที่ 4 แสดงรายละเอียดของค่าถ่วงน้ำหนักมาตรฐาน-
ด้านการสอนที่ใช้ในแบบจำลองการให้เงินอุดหนุน โดยใช้ค่าถ่วง-
น้ำหนักเหล่านี้เป็นค่าธรรมเนียม (tariff) ซึ่งจำแนกได้เป็น 5 กลุ่ม-
หลักสูตร/สาขาวิชา

ตารางที่ 4 : ค่าถ่วงน้ำหนักงานสอนในแบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิง-ล้มพัทธ์

กลุ่ม ปริญญาตรี	ตารางน้ำหนักกด้วยกลุ่มและระดับการศึกษา		
	สูงกวาระดับปริญญาตรี (เรียนรายวิชา – coursework)	สูงกวาระดับปริญญาตรี (เรียนโดยการทำวิจัย – research)	
1	1.0	1.4	2.0
2	1.3		
3	1.6	1.8	
4	2.2	3.0	4.7
5	2.7		

ที่มา : Che Ng และคณะ (1994)

ดังที่แสดงในตารางที่ 4 แบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิง-ล้มพัทธ์ให้ค่าน้ำหนักในการจัดสรรเป็นค่าต่าง ๆ 10 ค่า ที่แบ่งเป็นระหว่าง 1.0 ถึง 4.7 การให้ค่าน้ำหนักเหล่านี้สะท้อนถึงความแตกต่างของต้นทุนของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชา ระดับปริญญาตรีมีค่าถ่วง-น้ำหนักจำนวน 5 อัตรา ในขณะที่การศึกษาในระดับสูงกวาระดับปริญญาตรี (เรียนรายวิชา) มี 3 อัตรา และสำหรับนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี (เรียนโดยการทำวิจัย) มี 2 อัตรา รายละเอียดของ การจำแนกกลุ่มตามสาขาวิชาแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 : การจัดกลุ่มสาขาวิชาในแบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงสัมพัทธ์

กลุ่ม	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี (เรียนรายวิชา)	สูงกว่าปริญญาตรี (เรียนโดยการทำวิจัย)
1	การบัญชี บริหาร/เครื่องจักรศาสตร์ กฎหมาย มนุษยศาสตร์ ครุศาสตร์ คณิตศาสตร์ สติติคามาสทร์ ลังคุมศาสตร์	การบัญชี บริหาร/เครื่องจักรศาสตร์ กฎหมาย มนุษยศาสตร์ ครุศาสตร์ คณิตศาสตร์ สติติคามาสทร์ ลังคุมศาสตร์	การบัญชี บริหาร/เครื่องจักรศาสตร์ กฎหมาย มนุษยศาสตร์ ครุศาสตร์ คณิตศาสตร์ สติติคามาสทร์ ลังคุมศาสตร์ คอมพิวเตอร์ พยาบาลศาสตร์ ลิงแวดล้อม สาธารณสุขศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์การแสดง และภาษาพยนตร์
2	พยาธิกรรมศาสตร์ ครุศาสตร์ คณิตศาสตร์ สติติคามาสทร์ ลังคุมศาสตร์		
3	คอมพิวเตอร์ พยาบาลศาสตร์ ลิงแวดล้อม สาธารณสุขศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์การแสดง และภาษาพยนตร์	คอมพิวเตอร์ พยาบาลศาสตร์ ลิงแวดล้อม สาธารณสุขศาสตร์ ภาษาศาสตร์ ศิลปศาสตร์การแสดงและ- ภาษาพยนตร์	

ตารางที่ 5 : (ต่อ)

กลุ่ม	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี (เรียนรายวิชา)	สูงกว่าปริญญาตรี (เรียนโดยการทำวิจัย)
4	วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การสำรวจ	เกษตรศาสตร์ พัฒนาระบบ ทันตแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การสำรวจ สัตวแพทยศาสตร์	เกษตรศาสตร์ พัฒนาระบบ ทันตแพทยศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การสำรวจ สัตวแพทยศาสตร์
5	เกษตรศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์		

ที่มา : Che Ng และคณะ (1994)

ต้นทุนการศึกษาต่อนักศึกษา คำนวณได้จากการจัดกลุ่มสาขาวิชาและค่าน้ำหนักในการให้เงินอุดหนุนที่แตกต่างกัน เช่น จำนวนต้นทุนต่อนักศึกษาในกลุ่มที่ 1 (P_1) คำนวณได้ดังนี้ (กำหนดให้งบประมาณรวมเป็น B)

$$P_1 = B/S \times G_1$$

โดยที่

$$S = \text{จำนวนนักศึกษาที่นำมาตั้งน้ำหนัก}$$

$$G_1 = \text{ค่าน้ำหนักของนักศึกษาในกลุ่มที่ 1}$$

ในแบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงล้มพัทช์ มหาวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนล่วงหน้าตามจำนวนนักศึกษาที่ประมาณการ โดยนับตามจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า หากจำนวนนักศึกษาที่เรียนมีน้อยกว่าโควต้านักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนอย่างมีนัยสำคัญ (อย่างน้อยร้อยละ 2) สถาบันอาจได้รับเงินอุดหนุนน้อยลงในปีการศึกษาถัดไป โควต้าของนักศึกษาที่จะได้รับเงินอุดหนุนคือจำนวนที่สูงที่สุดที่รัฐจะสามารถจัดสรรให้ได้ สถาบันการศึกษาที่รับนักศึกษาเรียนสูงกว่าโควต้าที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้า จะไม่ได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มเติม แต่ตั้งแต่ปี 1998 เป็นต้นไป รัฐได้ส่งเสริมให้สถาบันรับนักศึกษาใหม่เพิ่มเติมในอัตราตันทุนต่อ โดยจัดสรรเงินอุดหนุนเพิ่มเติมให้นักศึกษาส่วนเกินเฉพาะผู้ที่อยู่ในแผนการจัดสรรเงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมศึกษา (HECS) ในอัตราเท่ากับเงินขั้นต่ำที่ HECS จ่ายให้ (ประมาณร้อยละ 40 ของค่าเฉลี่ยตันทุนค่าธรรมเนียม-การเรียน) ยกเว้นนักศึกษาแพทย์ที่รัฐบาลประسังจะจำกัดจำนวนนักศึกษา

งบประมาณรวมสำหรับการอุดมศึกษาจะเป็นการกำหนดล่วงหน้าในรูปของงบประมาณก่อนใหญ่ โดยการให้เงินอุดหนุนเป็นแบบจำกัดและไม่เปิดกว้าง การจัดสรรเงินอุดหนุนทั้งเงินเพื่อการลงทุนและการวิจัยเป็นลักษณะเหมาจาย (เงินก้อน) เพื่อใช้สำหรับกิจกรรมทั้งหมดของมหาวิทยาลัย เนพาะงบประมาณการวิจัยเท่านั้นที่ใช้ตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน งบประมาณที่เกี่ยวเนื่องกับการสอนจะใช้เกณฑ์ปัจจัยนำเข้าอย่างเต็มรูปแบบ โดยรวมแล้วงบของออลสเตตัสเลี้ย-

เป็นรูปแบบการจัดสรรงอุดหนุนตามศักยภาพ (capacity funding)

ค่าธรรมเนียมการเรียน (*Tuition fees*)

ตามแผนการให้เงินอุดหนุนทั่วไปของการศึกษาระดับอุดมศึกษา นักศึกษาต้องช่วยจ่ายตนทุนของการศึกษาในรูปของค่าธรรมเนียมการเรียนตั้งแต่ปี 1989 โดยในปี 1997 มีการใช้ระบบค่าธรรมเนียม-การเรียนที่แตกต่างกัน 3 อัตรา แทนที่การใช้ระบบค่าธรรมเนียมแบบอัตราเดียว ระดับเฉลี่ยของค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้นมากถึงประมาณ 40% ของค่าธรรมเนียมการเรียนโดยเฉลี่ย (รายละเอียดเพิ่มเติมดูที่หัวข้อ 3.2)

ตั้งแต่ปี 1998 มหาวิทยาลัยมีอิสระในการกำหนดจำนวนนักศึกษาชาวออสเตรเลียที่จะยื่นค่าธรรมเนียมการเรียนเอง โดยอาจรับในจำนวนที่สูงกว่าจำนวนนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล-กลาง (ภาระตามเป้าหมาย หรือ target load) ภายใต้เงื่อนไข 3 ข้อดังนี้

- + มีการรับนักศึกษาเข้าเรียนเต็มตามโควตาที่ได้รับจากรัฐแล้ว
- + จำนวนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่จะยื่นค่าธรรมเนียมการเรียนเองจะต้องไม่เกินร้อยละ 25 ของนักศึกษาปริญญาตรีชาว-ออสเตรเลียทั้งหมดที่ลงทะเบียนเรียนในแต่ละหลักสูตร
- + ค่าธรรมเนียมการเรียนต้องไม่ต่ำกว่าค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวเนื่องของ HECS

การพัฒนาในระยะหลัง (*Recent developments*)

จากบทวิจารณ์ของคณะกรรมการนโยบายและการจัดสรรงเงน อุดหนุนเพื่อการอุดมคึกขาซึ่งนำโดย R. West (Commonwealth of Australia, 1998) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (Kemp) ได้เสนอให้เปลี่ยนแปลงบางส่วนของการให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกษาของอสเตรเลียในปี 1999 ซึ่งรวมถึงแผนการที่จะกระจายอำนาจนโยบายค่าธรรมเนียมการเรียน และการทำให้การจัดสรรงเงนอุดหนุน การเรียนแบบอุปสงค์ของนักศึกษาอย่างเต็มรูปแบบ (ทำให้ gly เป็นระบบคูปอง) อย่างไรก็ตาม รัฐมนตรีพบร่วมกับมีการต่อต้านอย่างรุนแรงจากผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลาย ซึ่งส่งผลให้รัฐบาลออสเตรเลียต้องยืนยันการคงโครงสร้างปัจจุบันของการจัดสรรงเงนอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกษาอีกรอบหนึ่ง ในเดือนตุลาคมปี 1999 แสดงให้เห็นว่า การจัดสรรงเงนอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกษายังคงมีลักษณะดังต่อไปนี้

- + ไม่มีการกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนใหม่
- + ไม่มีการนำระบบคูปอง (vouchers) มาใช้
- + ไม่ต้องจ่าย HECS สำหรับการศึกษาต่อเนื่องและการศึกษา-วิชาเทคนิค
- + จะไม่มีระบบเงินกู้ส่วนเพิ่ม หรือการใช้อัตราดอกเบี้ยจริงกับระบบ HECS ในปัจจุบัน
- + จะยังคงใช้ระบบการให้เงินช่วยเหลือและการจ่ายเงินอุดหนุนของรัฐบาลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็ไม่คิดค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มในส่วนของนักศึกษาที่ต้องจ่าย HECS อญญา

ตั้งแต่ปี 2001 รัฐบาลօสเตรเลียได้ใช้กระบวนการประกันคุณภาพใหม่กับสถานศึกษาทั้งหมดที่ต้องการการสนับสนุนทางการเงินจากรัฐบาลกลาง กระบวนการประกันคุณภาพดังกล่าวเป็นการพัฒนาโดยความร่วมมือของรัฐ (state) หรือดินแดน (territory) และหน่วยงานของรัฐ (DETYA, 2000)

การศึกษาหลักสูตรปริญญาควบ (Double Degree)

จากหลักของ “ร่างข้อตกลง” รายปีกับกระทรวงศึกษาธิการฯ (DETYA) มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะได้รับเงินอุดหนุนตามจำนวนของนักศึกษาในหลักสูตรต่าง ๆ การตัดสินว่าจะอนุญาตให้นักศึกษาลงทะเบียนหลักสูตรปริญญาควบ (2 ปริญญา) หรือไม่ขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัย แต่การคำนวณเงินอุดหนุนจะนับนักศึกษาเพียงครั้งเดียว กล่าวคือมหาวิทยาลัยจะได้รับเงินอุดหนุนตามจำนวนนักศึกษาไม่ใช้ตามจำนวนปริญญาที่นักศึกษาลงทะเบียนเรียน ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนหลักสูตรปริญญาควบ ส่วนใหญ่จะต้องใช้เวลาศึกษาเพิ่มขึ้นอีก 1 ปี เพื่อให้สำเร็จการศึกษา ซึ่งอาจเป็นภารกิจที่นั่งของนักศึกษาคนอื่นได้ ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงต้องกดดันให้นักศึกษาเหล่านี้สำเร็จการศึกษาตามกำหนดเวลา กระทรวงศึกษาธิการฯ ได้ให้เงินอุดหนุนมหาวิทยาลัยตาม “แบบจำลองการไหลเวียน” (flow model) โดยใช้กับจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 (เช่นจำนวนนักศึกษาปี 1 บวกกับร้อยละ 75 ของจำนวนนักศึกษากลุ่มนั้นที่คาดว่าจะเรียนปีที่ 2 เป็นต้น) ซึ่งก็คืออัตราการคงอยู่ (retention

rate) นั่นเอง ดังนั้น นักศึกษา 2 ปริญญาจำนวนมากจะทำให้มีการเบี่ยงเบนจากอัตราการคงอยู่ตามทฤษฎี และรัฐบาลก็ไม่ชัดเจนให้-มหาวิทยาลัยสำหรับผลกระทบจากการผลิตบัณฑิตลาก้า (นักศึกษา-ที่ใช้เวลาสำเร็จการศึกษาเกินปกติเนื่องจากต้องเรียนหลักสูตรปริญญา-ควบ) โดยรวมแล้วนักศึกษาหลักสูตรปริญญาควบ ไม่ต้องจ่ายอัตรา HECS เป็น 2 อัตรา แต่จะเทียบระหว่าง 2 อัตรา และจ่ายในอัตรา-ที่สูงที่สุดเพียงอัตราเดียว

การให้เงินอุดหนุนพื้นฐานสำหรับการวิจัย (**Basic funding for research**)

การจัดสรรเงินช่วยเหลือการดำเนินงาน (the Operating Grants) สำหรับมหาวิทยาลัย ซึ่งรวมถึงเงินอุดหนุนสำหรับการวิจัย เป็นไปตามแบบจำลองการจัดสรรเงินอุดหนุนเชิงสัมพัทธ์ โดยส่วนหนึ่ง-จะขึ้นอยู่กับผลการดำเนินงาน เงินช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางจะรวมการวิจัยและการฝึกอบรมการวิจัย และการวิจัยขนาดเล็กที่เรียกว่า กันว่างานวิจัยค่อนตัม (Research Quantum: RQ) ในปี 1998 มีการให้เงินช่วยเหลือการวิจัยลักษณะนี้ทั้งหมดจำนวน 1,200 ล้าน-夷ี่ห้อกู้อสเตรเลีย โดยมีสัดส่วนเงินช่วยเหลือของห้องส่ององค์ประกอบ-อยู่ที่ประมาณ 4 ๐ ต่อ 1 ทั้งนี้ RQ ซึ่งมีขึ้นตั้งแต่ปี 1995 เป็นส่วน-ที่ขึ้นอยู่กับผลการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยและเชื่อมโยงกับ คะแนนของมหาวิทยาลัยตามที่ปรากฏใน ดัชนีรวมของการแข่งขัน (Composite Competitive Index) ดัชนีนี้มาจากการถ่วงน้ำหนัก-

ภาพรวมตัวชี้วัดความพยายามของการวิจัยและผลงานวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัย ตัวชี้วัดและค่าถ่วงน้ำหนักเกี่ยวข้องกับปัจจัยต่อไปนี้

ปัจจัยนำเข้า (Input)

- + การให้เงินอุดหนุนการวิจัยรวม (ค่าถ่วงน้ำหนัก 80)
 - การให้เงินช่วยเหลือการวิจัยเพื่อการแข่งขันระดับประเทศ
 - การให้เงินอุดหนุนการวิจัยโดยหน่วยงานอื่นของรัฐ
 - การให้เงินอุดหนุนการวิจัยโดยภาครัฐฯ สาธารณะและอื่น ๆ

ผลผลิต (Output)

- + การตีพิมพ์เผยแพร่สู่สาธารณะ (ค่าถ่วงน้ำหนัก 10)
 - + การวิจัยระดับสูงกว่าปริญญาตรีเพื่อสำเร็จการศึกษา (ค่าถ่วงน้ำหนัก 10)
 - ระดับบัณฑิตศึกษา (Ph.D.)
 - ระดับบัณฑิตศึกษาโดยการทำวิจัย (Masters by research)

ปี 2001 เป็นปีสุดท้ายที่ RQ จะได้รับเงินช่วยเหลือ ตั้งแต่ปี 2002 เงินช่วยเหลือการวิจัยขนาดเล็กที่ให้แก่ RQ จะรวมเข้ากับ-โครงการเงินช่วยเหลือเพื่อสถาบัน (Institutional Grants Scheme: IGS) โดยจะประกาศใน องค์ความรู้และนวัตกรรม (Knowledge and Innovation) IGS จะจัดสรรเงินสนับสนุนของ-สูตรที่ปรับปรุงแล้ว ซึ่งประกอบด้วย รายได้จากการวิจัย (ร้อยละ 60 โดยถ้าเฉลี่ยรายได้จากแหล่งรายได้ทั้งหมด) ปริมาณงานวิจัย ของนักศึกษา (ร้อยละ 30 โดยถ่วงน้ำหนักสถาบันที่มีต้นทุนสูงด้วย

2.35 เท่าของสถาบันที่มีตนทุนต่ำ) และสิ่งตีพิมพ์ (ร้อยละ 10 โดย-หนังสือมีมูลค่าเป็น 5 เท่าของบทในหนังสือ/บทความในวารสาร/เอกสาร-ในการประชุม) จากปี 2003 IGS จะเพิ่มผลผลิตอีก 3 ประเภท คือ ลิทธิบัตร การออกแบบงานที่มีคุณค่าทางวิชาการ และงานนิทรรศการ ค่าน้ำหนักของผลผลิตแต่ละประเภทที่เพิ่มขึ้นมาได้คือ 2, 1 และ 1 ตามลำดับ (DETYA, 2001)

นอกจากเงินอุดหนุนการวิจัยที่ได้รับการจัดสรรโดยผ่านเงินช่วยเหลือการดำเนินงาน (the Operating Grants) รัฐบาล-ออสเตรเลียได้ให้ทรัพยากรเพิ่มเติมสำหรับการวิจัยในรูปของโครงการวิจัย ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนามของการวิจัยตามเป้าหมาย (Targeted Research) โดยมีสภาวิจัยแห่งออสเตรเลีย (Australian Research Council: ARC) เป็นผู้จัดสรร กระแสเงินอุดหนุนการวิจัยกระแสที่สองนี้มีมูลค่าเกือบร้อยละ 6 ของรายได้รวมของมหาวิทยาลัย

การพัฒนาในระยะหลัง (**Recent developments**)

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ยังไม่มีการพัฒนาใด ๆ เกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุน-สำหรับหลักสูตรการอุดมศึกษาขั้นต้น นอกจากเหนือจากที่กล่าวถึงข้างต้น

ในด้านการวิจัยและการฝึกอบรมการวิจัย รัฐบาลได้จัดพิมพ์สมุดปกขาว (White Paper) เรื่อง องค์ความรู้และนวัตกรรม : ประกาศนโยบายเกี่ยวกับการวิจัยและการฝึกอบรมการทำวิจัย (1999) (Knowledge and Innovation: A Policy Statement on Research

and Research Training) ซึ่งได้ประกาศถึงนโยบายใหม่และขอบเขตของการให้เงินอุดหนุนสำหรับการวิจัยและการฝึกอบรมการทำวิจัย นโยบายนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อกระตุ้นการแข่งขันการวิจัยยอดเยี่ยมระดับโลก เพื่อเพิ่มการถ่ายโอนเทคโนโลยีจากมหาวิทยาลัยและปรับปรุงความมีประสิทธิผลและประสิทธิภาพของการฝึกอบรมการทำวิจัย ในเดือนมกราคม ปี 2001 รัฐบาลได้เริ่มโครงการสนับสนุนความสามารถของอสเตรเลีย (Backing Australia's Ability) เพื่อสนับสนุนพัฒนาการผลิตนวัตกรรมใหม่ ๆ ระดับชาติ โดยกำหนดวงเงินสนับสนุน 2.9 พันล้านเหรียญออสเตรเลีย ประมาณครึ่งหนึ่งของเงินช่วยเหลือก้อนใหม่นี้จะใช้เพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรม ผลที่ตามมาคือเงินช่วยเหลือการวิจัยในระดับอุดมศึกษาเพิ่มขึ้นในจำนวนมากกว่า 1.3 พันล้านเหรียญออสเตรเลีย ในรอบ 5 ปี จำนวนนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยรับได้จะเพิ่มขึ้นในส่วนของสาขาวิชาดีไซน์ และมีการริเริ่มโครงการเงินกู้ใหม่เพื่อร่วงรับการจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาในหลักสูตรที่สูงกว่าปริญญาตรี การเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ที่สุดในโครงการ การสนับสนุนความสามารถของอสเตรเลีย คือ การจัดสรรงานอุดหนุนเพื่อสนับสนุนการวิจัยเชิงแข่งขันที่บริหารโดยสถาบันวิจัยแห่งอสเตรเลียเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า โดยคิดเป็นมูลค่า 736.4 ล้านเหรียญออสเตรเลีย ในรอบ 5 ปี

นอกจากนี้ รัฐบาลได้ประกาศใช้โครงการฝึกอบรมการทำวิจัย (Research Training Scheme: RTS) ในปี 1999 เพื่อจัดความกังวลของนักศึกษา สถาบันการศึกษา และนายจ้าง ในเรื่องที่

เกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมที่ด้อยคุณภาพในการฝึกอบรมการทำวิจัยของนักศึกษา ความไม่เหมาะสมสมควรห่วงการจัดลำดับความสำคัญของหัวข้อ-วิจัยของสถาบันกับความสนใจของนักศึกษา และอัตราการลดลงอย่างมากของจำนวนนักศึกษาและอัตราการจบการศึกษาที่ต่ำ

ลักษณะที่สำคัญของโครงการนี้คือ

- + การจัดสรรงเงินอุดหนุนของรัฐบาลกลางสำหรับจำนวนนักศึกษาที่ทำการวิจัยระดับสูงกว่าปริญญาตรีขึ้นกับผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา
- + อาจมีการทำหนدو covariance ให้สถาบันอุดมศึกษาที่จัดส่งแพนบริหาร การวิจัยและการฝึกอบรมการทำวิจัยรายปีที่ยอมรับได้ให้แก่-รัฐมนตรี และสถาบันที่ขึ้นทะเบียนไว้กับ Australian Qualifications Framework Registers ของ
 - หน่วยงานที่ได้รับอำนาจจากรัฐบาลเพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของหลักสูตรการศึกษาและการฝึกอบรม นอกเหนือ การศึกษาภาคบังคับ
 - องค์กรที่มีอำนาจในการออกกฎหมายเกี่ยวกับคุณสมบัติ
- + เมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาหรือลาออกจากกลางคัน จำนวนที่นั่งนั้นจะวางสำหรับจัดสรรใหม่โดยใช้สูตรการจัดสรรตามผลการดำเนินงาน
- + สูตรนี้ขึ้นกับการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาที่เรียนด้วยการวิจัย (ร้อยละ 50) รายได้จากการวิจัย (ร้อยละ 40) และการเผยแพร่ผลงานวิจัย (ร้อยละ 10)

- + ระยะเวลาสูงสุดของที่นั่ง RTS คือ 2 ปีเต็มเทียบเท่าสำหรับนักศึกษาปริญญาโท และ 4 ปีเต็มเทียบเท่าสำหรับนักศึกษาปริญญาเอก
- + จำนวนที่นั่งใหม่ที่จัดให้ภายใต้โครงการ RTS จะต้องได้รับการยกเว้นจาก HECS และ
- + นักศึกษาที่ทำวิจัยในปัจจุบันต้องสำเร็จการศึกษาภาคฤดูร้อนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

เป็นที่คาดกันว่านักศึกษาในระบบอุดมศึกษาของออสเตรเลียจะพึ่งพาเหล่าเงินทุนของตนเอง หรือผู้ปกครองเพื่อใช้เป็นค่าครองชีพอย่างไรก็ตาม นักศึกษาบางกลุ่มสามารถขอรับทั้งเงินช่วยเหลือและเงินกู้ได้ ทั้งนี้ นักศึกษาจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับหลักสูตรในมหาวิทยาลัยทุกหลักสูตรตั้งแต่ปี 1989 สำหรับการจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนปกติในระดับปริญญาตรีนั้น รัฐบาลได้ประกาศใช้แผนการจัดสรรเงินอุดหนุนที่เรียกว่า แผนการจัดสรรเงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมศึกษา (Higher Education Contribution Scheme: HECS) ต่อไปจะกล่าวถึงระบบสนับสนุนนักศึกษาและระบบ HECS เพิ่มเติม

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

แม้ค่าด่วนนักศึกษาจะใช้เหลืองเงินทุนของตนเองหรือของผู้ปกครอง แต่ก็มีการเตรียมการมากมายเพื่อสนับสนุนนักศึกษาในด้านการเงิน ลิสท์ที่เตรียมไว้เหล่านี้ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นนักศึกษาบางกลุ่ม-ที่มีความจำเป็นเท่านั้น (Centrelink, 2001)

โครงการสนับสนุนโครงการแรกเกี่ยวข้องกับ เงินทดลอง-สำหรับเยาวชน (youth allowance) ซึ่งเป็นระบบที่ครอบคลุมการให้หลักประกันทางสังคมสำหรับเยาวชนกลุ่มต่าง ๆ ของออสเตรเลีย เงินทดลองสำหรับเยาวชนจะให้แก่นักศึกษาที่ศึกษาเต็มเวลาที่มีอายุตั้งแต่ 16 – 24 ปี โดยจะต้องมีการสำรวจสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวก่อน เพื่อพิจารณารายได้และทรัพย์สินของนักศึกษาหรือผู้ปกครองประกอบด้วย อัตราเงินทดลองขึ้นกับสถานภาพของนักศึกษา-ว่าเป็นอย่างไร เช่น โสด สมรส มีบุตร อาศัยอยู่ที่บ้านของผู้ปกครอง-หรือจำเป็นต้องอาศัยที่อื่น

โครงการสนับสนุนโครงการที่สองเกี่ยวข้องกับ Austudy Payment เป็นการให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่นักศึกษาที่ศึกษาเต็มเวลาที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป โดยถือว่านักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไปนั้นเป็นอิสระจากผู้ปกครองแล้ว ดังนั้น การพิจารณาว่านักศึกษามีคุณสมบัติที่จะอยู่ในโครงการ Austudy Payment หรือไม่ จะพิจารณาจากทรัพย์สินและรายได้ของนักศึกษาเท่านั้น

การช่วยเหลือนักศึกษาโครงการที่สามเกี่ยวกับกับ ABSTUDY Payment เป็นโครงการที่มุ่งให้ความช่วยเหลือแก่นักศึกษาพื้นเมือง ซึ่งเป็นเยาวชนและนักศึกษาที่มีพื้นฐานจากชนกลุ่มน้อย เช่น ชนเผ่าอะบอริจิน และชาวเกาะบริเวณช่องแคบ thoress เพื่อให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการศึกษา (ทั้งเต็มและไม่เต็มเวลา) การจ่ายเงินนี้ต้องสำรวจสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวด้วยเช่นกัน

นอกจากนี้โครงการจัดทำงบประมาณสำหรับเยาวชน นักศึกษา-ระดับอุดมศึกษาอาจจะมีคุณสมบัติเหมาะสมสมสำหรับโครงการช่วยเหลือทางการเงินเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษา ซึ่งให้นักศึกษามีทางเลือกในการกู้ยืม (เงินกู้เพิ่มเติม) เพื่อเพิ่มรายได้ของนักศึกษาระหว่างเรียน โดยนักศึกษาที่มีสิทธิจะได้รับเงินช่วยเหลือเพิ่มเติมห้ามจะต้องเป็นนักศึกษาที่มีสิทธิรับเงินทุนรองสำหรับเยาวชน Austudy Payment หรือ ABSTUDY Payment หรือนักศึกษาที่ผู้ปกครองมีรายได้และทรัพย์สินต่ำกว่า 57,750 เหรียญออสเตรเลีย นักศึกษาที่รับเงินทุนรองสำหรับเยาวชน Austudy Payment หรือ ABSTUDY Payment สามารถแลกเปลี่ยนเงินช่วยเหลือส่วนหนึ่งเพื่อรับเงินกู้ยืมเพิ่มเติม เป็นจำนวนทวีคูณก็ได้

ตารางที่ 6 : จำนวนเงินสูงสุดต่อ 2 สัปดาห์ของโครงการช่วยเหลือ นักศึกษา ปี 2001

หน่วย : เหรียญออสเตรเลีย

สถานภาพของนักศึกษา	Youth	Austudy	ABSTUDY	เงินกู้เพิ่มเติม
	Allowance	Payment	Payment	รายปี
อยู่บ้าน อายุ 18 ปีขึ้นไป	190		190 หรือ 357*	2,000
ไม่ได้อยู่บ้าน อายุ 18 ปีขึ้นไป	290	290	290 หรือ 357*	2,000
โสดและมีบุตร	380	380	380	2,000
แลกเปลี่ยนเงินช่วยเหลือ				7,000

ที่มา : Centrelink (2001)

* นักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

ในปี 1989 ความจำเป็นที่จะต้องขยายการอุดมคึกษา ภายใต้ความจำกัดของทรัพยากรภาครัฐ สองผลให้มีการใช้แผนการจัดสรรงเงินช่วยเหลือเพื่อการอุดมคึกษา (HECS) ซึ่งทำให้มีการใช้ระบบค่าธรรมเนียมการเรียนอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลได้จัดสรรงระบบที่มุ่งเน้นการเพิ่มรายได้ของสถาบันอุดมคึกษาโดยไม่สร้างอุปสรรคทางการเงินในการเข้าคึกษา นับจากนั้น นักศึกษาออสเตรเลียทั่วไปสามารถขอรับเงินช่วยเหลือเพื่อชำระค่าใช้จ่ายในการอุดมคึกษา ลักษณะสำคัญของ HECS คือการจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนขึ้นอยู่กับความสามารถในการชำระคืนของแต่ละบุคคล กล่าวคือนักศึกษามีทางเลือกที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนของเขาร่วมหน้า เมื่อ

เปิดเพื่อรับส่วนลดรายละ 25 หรือชำระหนี้ HECS คืนผ่าน-
แผนรายได้-หนี้สินที่อาจจะเกิดขึ้น (Income-Contingent Liability
Scheme) หลังสำเร็จการศึกษา เงินที่ได้รับจากการชำระคืน HECS
จะนำไปใช้จ่ายเพื่อการอุดมศึกษา

HECS จะใช้กับนักศึกษาอสเตรเลียหรือนิวซีแลนด์
ที่เรียนในหลักสูตรที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลางเพื่อการอุดมศึกษา
และเป็นหลักสูตรที่มีการประสาทปริญญา เกียรติบัตร เกียรติบัตร
ที่เกี่ยวข้อง เกียรติบัตรบัณฑิต ประกาศนียบัตรบัณฑิต หลักสูตรที่มี-
คุณวุฒิเทียบเท่าปริญญาโท หลักสูตรปริญญาโทหรือปริญญาเอก
โดย HECS ให้เงินช่วยเหลือแก่นักศึกษาประมาณรายละ 80 ของ
นักศึกษาที่ลงทะเบียนในมหาวิทยาลัยทั้งหมด นักศึกษาที่ไม่ได้เข้าร่วม-
โครงการนี้คือนักศึกษา TAFE (การศึกษาวิชาเทคโนโลยีและการศึกษา-
เพิ่มเติม) นักศึกษาที่สถาบันคิดค่าธรรมเนียมการเรียนต่างหาก¹⁴ และ-
นักศึกษาที่ศึกษาในหลักสูตรที่ไม่มีการให้คุณวุฒิ ส่วนนักศึกษา
ต่างชาติทั้งหมดต้องชำระค่าธรรมเนียมการเรียนเต็มอัตรา

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จะเป็นผู้กำหนด
ระดับค่าธรรมเนียมการเรียนของ HECS อัตราค่าธรรมเนียมของ
HECS กำหนดให้ครอบคลุมรายละ 20 ของคนทุนหลักสูตรของ

¹⁴ ตั้งแต่ปี 1998 นอกรากการใช้ HECS สถาบันได้รับอนุญาตให้คิดค่าธรรมเนียม
การเรียนเท่าได้สำหรับนักศึกษาจำนวนไม่เกินรายละ 25 ของโควตาจำนวนนักศึกษา-
ที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง

มหาวิทยาลัยโดยเฉลี่ยคือ 1,800 เหรียญอสเตรเลีย ในปี 1989 อัตราค่าธรรมเนียมของ HECS จะปรับตามอัตราการเปลี่ยนแปลงของค่าครองชีพ โดยที่อัตราค่าธรรมเนียมการเรียนของทุกสาขาวิชาจะเท่ากัน จนกระทั่งในเดือนมกราคม ปี 1997 ค่าธรรมเนียมการเรียนได้จำแนกเป็น 3 อัตราที่แตกต่างกันคือ อัตราต่ำ ปานกลาง และสูง ปี 1999 อัตราเหล่านี้ได้ปรับสูงขึ้นเป็น 3,409 4,855 และ 5,682 เหรียญอสเตรเลีย โดยการคำนวณอัตราเหล่านี้อยู่บนฐานของตนทุนและผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาในแต่ละหลักสูตร (Chapman, 1997)

การชำระคืนเงิน HECS สามารถทำได้สองทาง ทางเลือก-แรก อนุญาตให้นักศึกษาชำระคืนเงินช่วยเหลือ HECS ‘ล่วงหน้า’ เมื่อเบิดเทอมแต่ละเทอม โดยจะได้รับส่วนลดรายละ 25 หลายปีที่ผ่านมาจำนวนนักศึกษาที่เลือกการจ่ายคืนแบบ ‘ล่วงหน้า’ เพิ่มสูงขึ้นถึงรายละ 29 ในปี 1997 ทางเลือกที่สอง เป็นทางเลือกที่นักศึกษาส่วนใหญ่เลือก (ร้อยละ 71 ของนักศึกษาที่มีภาระผูกพันกับ HECS) นักศึกษาระบุผู้ดูแลผู้ปกครองชำระคืนเงิน HECS จนกระทั่งหลังสำเร็จการศึกษา และชำระหนี้คืนตามฐานรายได้ (income - contingent basis) โดยจ่ายผ่านระบบภาษี ซึ่งบอกเป็นนายาวประชาชนจะชำระคืนในอัตราที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับรายได้ต่อปีหลังสำเร็จการศึกษา บัณฑิตที่มีรายได้สูงจะชำระคืนได้เร็วกว่าบัณฑิตที่มีรายได้ต่ำกว่าโดยการจ่ายเงินรายงวด (รายเดือน) ที่สูงกว่า การชำระคืนจะเริ่มต้นเมื่อรายได้ต่อปีของบัณฑิตสูงกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด และ

เมื่อบันทึกมีรายได้เพิ่มขึ้นอัตราการชำระคืนก็จะเพิ่มสูงขึ้นตามไปด้วย ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 : เกณฑ์รายได้และอัตราการชำระคืนระหว่างปี 1998-1999

รายได้ (หรือญอสเตรเลีย)	อัตรา (ร้อยละ)
< 21,334	0.0
21,334 - 22,498	3.0
22,499 - 24,244	3.5
24,245 - 28,123	4.0
28,124 - 33,942	4.5
33,943 - 35,726	5.0
35,727 - 38,402	5.5
> 38,403	6.0

ที่มา : DETYA (1999)

นับตั้งแต่เดือนมกราคม ปี 1998 นักศึกษาสามารถเลือกวิธีการชำระเงินได้โดยผสมผสานทั้ง 2 วิธี ลักษณะที่สำคัญของ HECS คือไม่มีการคิดดอกเบี้ยกับภาระหนี้สินนั้น แต่จะปรับหนี้สินรวมเป็นรายปีเพื่อให้สอดคล้องกับค่าครองชีพตามเกณฑ์ของดัชนีราคาผู้บริโภค

ผลที่สำคัญของการใช้ HECS คือ การอุดมคึกข่ายังคงขยายตัวอย่างรวดเร็วหลังจากเริ่มเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน อีกทั้ง

ไม่มีผลเสียต่อการเข้าถึงการอุดมคึกคิษาของนักศึกษาในกลุ่มด้วยโอกาส และสัดส่วนของนักศึกษาที่มี爵士ทางการเงินและสังคมที่แตกต่างกันแบบจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งแสดงว่า ประชาชนที่มาจากการลุ่มสังคมที่มีรายได้น้อยกว่า ก็ได้รับประโยชน์จากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักศึกษาเช่นกัน เมื่อจะไม่ได้เป็นไปตามสัดส่วนเดิมก็ตาม แต่เมื่อยังคง การเติบโตจะช่วยเพิ่มโอกาสให้สังคมทุกชั้นชั้นนอกจานนั้น จำนวนผู้เรียนในสถาบันอุดมคึกคิษาที่ไม่เป็นไปตามความต้องการก็ลดลงอย่างมากตั้งแต่ปี 1992 ส่วนแบ่งที่น้อยและคงที่ของนักศึกษาที่มาจากการลุ่มสังคมที่รายได้น้อยกว่าจึงไม่น่าจะเกิดจากภาระที่นักศึกษาที่มาจากการลุ่มสังคมอื่นมาแบ่งที่เรียนในระดับอุดมคึกคิษาที่มีจำกัด (Andrews, 1999)

บทที่ 2

ประเทศเดนมาร์ก

(Denmark)

1. บทนำ (Introduction)

ในช่วง 10-15 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลได้เปลี่ยนแปลงกลไกการให้-เงินอุดหนุนโดยมีป้าหมายเบื้องตนที่จะใช้อำนาจทางอ้อมในการควบคุมระบบอุดมศึกษา (เช่น ควบคุมการจัดโครงสร้างองค์กรของสถาบันควบคุมหลักสูตรที่สถาบันเปิดสอน เป็นต้น) ตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1980 รูปแบบการให้เงินอุดหนุนได้มีแนวโน้มเป็นแบบกระจายอำนาจ (การให้เงินช่วยเหลือเป็นแบบเหมาจ่ายแทนที่จะเป็นการให้เงินอุดหนุนแบบเฉพาะเจาะจง) แต่ก็มีการทำให้สมดุลโดยเพิ่มการควบคุม-ของรัฐ ในด้านการทำหนดลำดับความสำคัญของหลักสูตรที่แตกต่างกัน-และการใช้ระบบควบคุมคุณภาพ ยิ่งไปกว่านั้น กลไกการให้เงินอุดหนุน-ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นการทำหนดตามจำนวนนักศึกษา “ที่กำลังศึกษา-อยู่” ดังนั้น การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบันจึงขึ้นอยู่กับจำนวนบัณฑิต (เกณฑ์ผลผลิต)

รัฐบาลของประเทศไทยเป็นผู้จัดสรรงบประมาณรายได้อะรับการอุดมคึกคัก ในปี 1998 ค่าใช้จ่ายรวมด้านการอุดมคึกคักของกระทรวงศึกษาธิการมีจำนวน 17 พันล้านโครนเดนมาร์ก (รวมการสนับสนุนนักศึกษาและการวิจัยด้วย) เงินช่วยเหลือที่จัดสรรส่วนรับการศึกษาตามแบบจำลอง taximeter เพิ่มขึ้นจาก 4.5 พันล้านโครนเดนมาร์ก ในปี 1995 เป็น 5.2 พันล้านโครนเดนมาร์ก ในปี 1999 ในปี 1998 นักศึกษาจำนวน 150,000 คน ได้รับเงินช่วยเหลือรวมทั้งสิ้น 5 พันล้านโครนเดนมาร์ก โดยมีเพียงร้อยละ 46 ของนักศึกษา-เหล่านั้นที่รับเงินกู้เพื่อการศึกษาเป็นจำนวนรวมโดยประมาณ 1.3 พันล้านโครนเดนมาร์ก¹⁵ แต่ละสถาบันสามารถหารายได้พิเศษโดย-การจัดการศึกษาหลักสูตรพิเศษและการให้บริการในด้านที่มีความชำนาญ¹⁶ สถาบันอุดมคึกคักเกือบทั้งหมดเป็นของรัฐบาล แต่มีสถาบัน-ในกำกับที่ได้รับการรับรองโดยรัฐด้วย (เช่น วิทยาลัยวิศวกรรม โรงเรียนอาชีวศึกษา โรงเรียนการอาชีพกิจการฯ ฯลฯ) สถาบันประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับเงินอุดหนุนเกือบทั้งหมด-จากรัฐบาลแต่เมื่อระดับความเป็นอิสระและรูปแบบการปกครองตนเองที่แตกต่างกัน¹⁷

¹⁵ 1 โครนเดนมาร์ก = 0.134 ยูโร (มีนาคม 2001)

¹⁶ กระทรวงศึกษาธิการ 1997

¹⁷ Eurydice 1992

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional Finance)

2.1 การให้เงินอุดหนุนเกี่ยวกับการสอน¹⁸ (Funding of teaching)

ในประเทศไทย การให้เงินอุดหนุนเพื่อการสอนและการวิจัยจะแยกออกจากกัน สถาบันอุดมศึกษาจึงได้รับงบประมาณแยกจากกันสำหรับการสอนและการวิจัย ต่อไปนี้ จะมุ่งประเด็นไปที่ – การให้เงินอุดหนุนสำหรับการสอน

ก่อนการนำแบบจำลอง taximeter มาใช้ ระบบการงบประมาณของเดนมาร์กไม่ได้เปิดโอกาสให้มหาวิทยาลัยปกครองตนเองมากนัก ตั้งแต่ปี 1981 (จนกระทั่งการปฏิรูป) มหาวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมด้านการสอนตามประมาณการจำนวนนักศึกษาที่สอบผ่าน แต่ไม่มีการปรับปรุงเมื่อข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นไม่ตรงกับประมาณการ จึงเป็นการง่ายที่จะควบคุมระบบการให้เงินอุดหนุนประเภทนี้ ในช่วงก่อนปี 1991 กระทรวงศึกษาธิการได้ควบคุมวิทยาลัยอาชีวศึกษาต่าง ๆ โดยการกำหนดโครงสร้างการผลิต-บัญชีไว้ล่วงหน้า งบประมาณของสถาบันจะคำนวณจากอัตราส่วนอาจารย์/เจ้าหน้าที่ต่อนักศึกษา และความเป็นไปได้ที่จะจัดสรรเงินอุดหนุนของรัฐขึ้นมาคงจะมีค่อนข้างจำกัด เช่น เงินอุดหนุนที่ได้รับ

¹⁸ ส่วนนี้เป็นการอ้างอิงจาก Canton และ van der Meer (2001)

สำหรับนักศึกษาในคณะเศรษฐศาสตร์ต้องใช้ภายในคณะเศรษฐศาสตร์เท่านั้น ไม่สามารถจัดสรรให้คณะพิลิเกส์ได้ ระบบ เช่นนี้ในบางครั้งเรียกว่า “งบประมาณที่จัดสรรตามหลักสูตร” (budgets itemised by program area) (cf. Skjødt 1996)

เหตุผลในการปฏิรูประบบการให้เงินอุดหนุน (Reasons to reform the funding system)

- ในปี 1992 หน่วยงานด้านการอุดมศึกษาของเดนมาร์กได้ปฏิรูป เป็นอย่างมาก จากรายงานของรัฐบาล ในปี 1998 เกี่ยวกับแบบจำลอง taximeter พบว่าสาเหตุที่สำคัญของการปฏิรูปมีดังนี้
- + เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพและโน้มนำวิถีสถาบันการศึกษา ดำเนินถึงผลลัพธ์ทางการศึกษา และให้ความสนใจผู้เรียนมากขึ้น
 - + เพื่อเชื่อมโยงการจัดสรรเงินช่วยเหลือกับการผลิตทางการศึกษา ดังนั้น โรงเรียนที่มีผู้เรียนมากกว่าและมีผลการดำเนินงานที่ดีกว่า ก็จะได้รับเงินช่วยเหลือมากกว่าตามไปด้วย
 - + เพื่อหลีกเลี่ยงการลดต่ำลงของมาตรฐาน
 - + เพื่อให้ระบบพิ�ามาใช้มีความง่าย ยุติธรรม โปร่งใส และอัตโนมัติ
 - + เพื่อสนับสนุนการแข่งขันเชิงคุณภาพระหว่างสถาบันอุดมศึกษา ด้วยกันเอง

การปฏิรูปในปี 1992 ประกอบด้วย ระบบการให้เงินอุดหนุน แบบใหม่รวมกับการกระจายอำนาจของโครงสร้างรัฐบาล การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือ

- + การเปลี่ยนกลไกการให้เงินอุดหนุน ตั้งแต่ปี 1994 สถาบันต่าง ๆ ได้รับเงินอุดหนุนในลักษณะเหมาจ่าย โดยรัฐบาลใช้หลักการจัดสรรเงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter เป็นตัวกำหนดจำนวนเงินอุดหนุน ซึ่งจะอธิบายในหัวข้ออยู่ถัดไป
- + การใช้ชื่อตกลงเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษารวมที่แต่ละสถาบันสามารถรับได้ โดยจัดทำเป็นราย 4 ปี (ก่อนการปฏิรูปชื่อตกลง-เกี่ยวกับนักศึกษารวมที่สถาบันสามารถรับได้เป็นการทำตามฐานรายปี) และการเพิ่มขึ้นอย่างมากของจำนวนนักศึกษาที่สถาบัน-สามารถรับได้ มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยอาชีวศึกษามีอิสระในการกำหนดจำนวนนักศึกษาในหลักสูตรต่าง ๆ ซึ่งเป็นการเพิ่มความยืดหยุ่น และทำให้สามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความต้องการ-ได้ดีขึ้น และน่าจะทำให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างอุปสงค์และ-อุปทานมากขึ้น แต่ละสถาบันจะตัดสินใจเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษา-ที่จะเข้าศึกษาในแต่ละหลักสูตรและคัดเลือกนักศึกษาเองในกรณี-ที่มีผู้ต้องการเข้าศึกษามากกว่าความสามารถที่สถาบันสามารถรับได้ มีเพียงหลักสูตรที่มีค่าใช้จ่ายสูงเพียงบางหลักสูตรเท่านั้น ที่มีการควบคุมการเข้าศึกษาในระดับประเทศ เช่น แพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์

หลักการจัดสรรเงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter (The taximeter – principle)

ในแบบจำลอง taximeter การให้เงินอุดหนุนจะเชื่อมโยงโดยตรงกับจำนวนนักศึกษาที่สอบผ่าน ดังนั้นหลักการให้เงินอุดหนุนนี้

จึงเป็นตัวอย่างที่ดีของระบบการให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ผลผลิต (output) ภาคอุดมศึกษาของเดنمาร์กได้รับเงินอุดหนุนจากการตรวจ-คีกษาธิการเพื่อใช้ในการจัดการคีกษา (การให้เงินอุดหนุนการวิจัยอยู่-ภายใต้การอุปถัมภ์ของกระทรวงการวิจัยและเทคโนโลยีสารสนเทศ) การให้เงินอุดหนุนการคีกษาโดยเฉลี่ยแล้วคิดเป็น 1 ใน 3 ของรายรับของมหาวิทยาลัยในเดนมาร์ก และขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์ต้นทุน-ถ้าเฉลี่ย โดยจะมีการจ่ายเงินให้แก่มหาวิทยาลัยตามจำนวนนักคีกษา-ที่สอบผ่าน ดังนั้น จำนวนนักคีกษาปัจจุบันทั้งหมดจะเป็นตัวกำหนด-จำนวนเงินที่มหาวิทยาลัยจะได้รับ ระบบมีการตรวจสอบน้ำหนักการสอบแต่ละครั้ง โดยค่าถ่วงน้ำหนักของการสอบทั้งหมดของหลักสูตรที่มีระยะเวลา 5 ปี มีค่ารวมกันเท่ากับ 5 มหาวิทยาลัยจะไม่ได้รับเงินชดเชยสำหรับนักคีกษาที่สอบไม่ผ่านหรือไม่ได้เข้าสอบ อัตราเงินอุดหนุน-ที่จ่ายตามการสอบผ่าน หรือที่เรียกว่า 'taximeter' จะเปลี่ยนไปตาม-หลักสูตรการคีกษาและองค์ประกอบอื่นอีก 3 องค์ประกอบ ได้แก่

- + อัตราเงินอุดหนุนสำหรับต้นทุนการคีกษาและอุปกรณ์การสอน
- + อัตราเงินอุดหนุนสำหรับต้นทุนรวม (เช่น การบริหาร การก่อสร้างอาคารสถานที่)
- + อัตราเงินอุดหนุนสำหรับการฝึกภาคปฏิบัติ (สำหรับบางวิชา)

ในปี 2000 รัฐมนตรีได้ใช้รูปแบบจำลอง taximeter กับหลักสูตรการคีกษา 20 สาขาวิชา¹⁹ ดังแสดงในตารางที่ 8

¹⁹ เนื่องจากความซ้ำซ้อน จึงมีอัตราการให้เงินอุดหนุนเพียง 12 ชนิดที่แตกต่างกัน ดังปรากฏในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 : อัตราเงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาต่อนักศึกษา เต็มเวลาเทียบเท่า ปี 2000

หน่วย : โครนเดนมาร์ก (ไม่รวม VAT)

สาขาวิชา	อัตราเงิน	อัตราเงิน	อัตราเงิน
	อุดหนุนสำหรับ ตนเองการศึกษา	อุดหนุนสำหรับ ตนเองรวม	การฝึกภาคปฏิบัติ
นิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์	24,700	5,800	
ภาษาเดนมาร์ก ประวัติศาสตร์ เป็นต้น			
จิตวิทยา ภาษาศาสตร์ ศาสนาศาสตร์ เป็นต้น	27,600	6,400	
การฝึกหัดครู (วิทยาการรายในประเทศ) *	27,600	7,900	
เศรษฐศาสตร์เชิงคณิตศาสตร์	32,800	6,400	
พฤษภูมิคึกข่าศาสตร์	32,800	7,900	
ภาษาภาพบำบัด	32,800	9,700	14,200
การตลาด	34,200	6,400	
การฝึกหัดครู (หลักสูตรเก่า)	38,100	7,900	33,200
การฝึกหัดครู (หลักสูตรใหม่)	40,400	7,900	
คณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์	42,400	7,900	
ตนตีวี การสื่อสาร วารสารศาสตร์	42,400	9,700	
พลศึกษา	47,800	7,900	
ภูมิศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์	54,500	7,900	
แพทยศาสตร์	54,400	7,900	83,300
วิทยาการคอมพิวเตอร์ พลิกส์ เคเม่ ชีววิทยา	54,400	9,700	
เภสัชศาสตร์	62,800	9,700	
วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรวิทยาศาสตร์	62,800	11,100	
สัตวแพทยศาสตร์	83,700	11,100	
หลักสูตรปริญญาเอก ไม่ได้ศึกษาในห้องทดลอง	87,900	21,100	
หลักสูตรปริญญาเอก ศึกษาในห้องทดลอง	132,000	21,100	

* หมายเหตุ : ติดต่อเบี้ยนการส่วนตัวกับ Jesper Wittrup ภาระทางศึกษาข้อการແงะเดนมาร์ก

หมายเหตุ : 100 โครนเดนมาร์ก มีค่าประมาณ 13.64 ยูโร อัตราเงินอุดหนุน หมายถึง การให้เงิน อุดหนุนรายปีของรัฐสำหรับนักศึกษาที่สอบผ่านทั้งหมดในปีนั้น ๆ

* วิทยาลัยครูที่ปกครองตนเองได้รับเงินอุดหนุนส่วนเพิ่มสำหรับค่าใช้จ่ายทันด้วย (6,800 โครนเดนมาร์ก ในปี 2000)

ในปี 1994 เมื่อมีการใช้แบบจำลอง taximeter การคำนวณอัตราเงินอุดหนุนเป็นไปตามข้อบังคับที่สำคัญ 2 ประการ คือ

+ การเปลี่ยนไปใช้ระบบการให้เงินอุดหนุนแบบใหม่ควรใหม่-ความเป็นกลางทางงบประมาณในปีแรก

+ แบบจำลอง taximeter ไม่ควรทำให้เกิดการเคลื่อนย้าย-จำนวนเงินอุดหนุนระหว่างมหาวิทยาลัยในปีแรก

การที่อัตราเงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter อยู่ภายใต้-ข้อบังคับ 2 ประการนี้ การกำหนดอัตราเงินอุดหนุนเหล่านี้จึงเป็นการกำหนดจากสัดส่วนในอดีต ไม่ได้มาจากการคำนวณตนทุนของ-สถาบันการศึกษาที่มีประสิทธิภาพสูงสุด (benchmarking) ดังนั้นวิธีการบางอย่างที่ไร้ประสิทธิภาพในอดีตจะไม่ถูกกำจัดออกไป

อัตราเงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter จะได้รับการปรับปรุงทุกปีเพื่อทำให้งบประมาณของกระทรวงศึกษาธิการสมดุล ตั้งแต่มีการนำแบบจำลอง taximeter มาใช้ มีการอภิปรายกันมาก-ถึงระดับและความแตกต่างระหว่างแต่ละอัตรา กระทรวงศึกษาธิการเอง-ก็มีข้อสงสัยเกี่ยวกับโครงสร้างอัตราเงินอุดหนุนในปัจจุบันอีกด้วย และอยู่ระหว่างการพิจารณาลดจำนวนกลุ่มของอัตราเงินอุดหนุนลง นอกจากนั้น ยังมีการเสนอว่าควรจะมีอัตราเงินอุดหนุนพิเศษ เพื่อให้นักศึกษามีกำลังใจในการเขียนวิทยานิพนธ์ให้สำเร็จ เช่น นักศึกษา-หล่ายคนในสาขาวิชาชีวภาพและการคอมพิวเตอร์ออกจากมหาวิทยาลัยก่อน-สำเร็จการศึกษา ระบบจะคล้ายกับระบบของประเทศไทยและ

ในปัจจุบัน ที่การให้เงินอุดหนุนแก่มหาวิทยาลัยจะเชื่อมโยงอย่างมากกับการสำเร็จการศึกษา

การรักษาคุณภาพของการอุดมศึกษา (*Safeguarding the quality of higher education*)

จากที่กล่าวมาข้างต้น ระบบการให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ผลผลิต (output) อาจทำให้เกิดปัญหาด้านคุณภาพมากขึ้น แล้วประเทศเดนมาร์กใช้มาตรการใดในการรักษาคุณภาพของการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการของเดนมาร์กทราบดีถึงสัญญาณอันตรายของคุณภาพ การอุดมศึกษาที่กำลังถดถอยลง จึงได้ก่อตั้งสถาบันการประเมินแห่งเดนมาร์กชื่อ Evalueringinstitut (EVA) ในปี 1992 เพื่อยกระดับและรักษาคุณภาพของการอุดมศึกษาโดยการประเมินหลักสูตร การศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

EVA เป็นองค์กรอิสระที่รับเงินอุดหนุนจากกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่ประเมินคุณภาพของหลักสูตรการศึกษาทั้งหมดและเผยแพร่ผลการประเมิน สถาบันที่ได้รับผลการประเมินในเชิงลบ (ต่ำกว่าเกณฑ์) ไม่จำเป็นต้องได้รับผลกระทบทางการเงินโดยตรง แต่รัฐมนตรีสามารถเข้าแทรกแซงได้หากยังไม่มีการปรับปรุงผลการดำเนินงาน แม้ว่ารายงานของ EVA จะเปิดเผยต่อสาธารณะ แต่การนำเสนอค่อนข้างเป็นแบบเชิงวิชาการและเป็นรายงานสำหรับสถาบันซึ่งโดยทั่วไปนักศึกษาจะไม่รับรู้ในส่วนนั้น EVA พยายามตั้งแต่นำแบบจำลอง

taximeter มาใช้ ไม่พบรการเปลี่ยนแปลงโดยรวมด้านคุณภาพ

การผลักดันอื่นที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการศึกษา คือ ระบบการตรวจสอบภายนอกที่ใช้กันมาแต่เดิม โดยผู้ตรวจสอบ-จากภายนอกจะต้อง

+ สร้างความเชื่อมั่นในด้านการปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนอย่างยุติธรรมและเสมอภาค

+ กำกับดูแลมาตรฐานด้านคุณภาพการศึกษาทั่วประเทศ

+ ให้คำปรึกษาแก่สถาบันเกี่ยวกับคุณภาพของหลักสูตร และจัดส่งรายงานเป็นรายปีให้สถาบันเกี่ยวกับสิ่งที่ประทับใจและข้อบกพร่องของสถาบัน (Thune et, 1996)

การประเมินเกี่ยวกับแบบจำลอง taximeter (**Evaluation of the taximeter – model**)

สถาบันการประเมินแห่งเดนมาร์ก (EVA) ได้ประเมินแบบจำลอง taximeter ครั้งแรกในปี 1995 โดยกระทรวงศึกษาธิการได้ออกให้ EVA ทำการประเมินว่า แบบจำลอง taximeter ส่งผลทางลบต่อคุณภาพการศึกษาหรือไม่ ซึ่งคำตอบของ EVA สรุปว่า

+ ไม่พบแนวโน้มในเชิงลบใด ๆ ใน การประเมินหลักสูตร การเรียน และในทางกลับกันการปฏิรูปส่งผลให้มีการเน้นถึงความต้องการของผู้เรียนมากขึ้น และเปิดโอกาสในการรับฟังความคิดเห็น-ของผู้เรียนมากขึ้น เช่น การนำผลประเมินของนักศึกษามาพิจารณาอย่างจริงจังมากขึ้น

- + “จริยธรรมในวิชาชีพ” ของครู โดยทั่วไปได้ช่วยป้องกันมิให้ครุปลอยให้นักศึกษาสอบผ่านมากขึ้นเพียงเพื่อขานรับการให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ผลผลิต
- + การใช้ผู้ตรวจสอบจากภายนอกมากขึ้นเป็นการป้องกันมิให้ผู้ตรวจสอบภายในปล่อยให้นักศึกษาสอบผ่านมากขึ้น

การประเมินแบบจำลอง taximeter ครั้งที่สองที่มีข้อบ阙ท กว้างขึ้นเกิดขึ้นในปี 1998 โดยมิได้ประเมินเฉพาะภาคอุดมศึกษาเท่านั้น แต่ยังประเมินส่วนห้องของระบบการศึกษาและส่วนราชการอื่น-ที่ใช้แบบจำลอง taximeter อีกด้วย (Undervisningsministeriet, 1998) ผลการประเมินโดยรวมเป็นเชิงบวกทั้งในส่วนของการอุดมศึกษา-และระบบอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการสรุปว่า ผลการปฏิรูปทำให้-การบริหารจัดการภาคการศึกษามีการปรับปรุงอย่างมาก มีการมุ่งเน้นถึง “ความคุ้มค่าของเงิน” (value for money) มาขึ้น เช่น ผู้บริหาร-มีความกระตือรือร้นมากขึ้นในการสรุหาข้อเสนอที่ดีที่สุดเมื่อต้องการซื้อเครื่องจักรใหม่หรือเลือกธนาคารที่จะใช้บริการ กิจกรรมที่ไม่ก่อ-ประโยชน์ถูกยกเลิกอย่างรวดเร็ว และสถาบันได้ปรับปรุงความสามารถ-ในการปรับหรือสร้างนวัตกรรมใหม่ ซึ่งก่อนการปฏิรูปสถาบันมักจะรอและไม่ทำอะไรจนกว่าจะเข้าสู่ภาวะดับขัน

สถาบันการศึกษาปัจจุบันดูเหมือนว่ามีแนวโน้มที่จะให้บริการที่ดีแก่นักศึกษามากขึ้น โดยมีความพยายามที่จะลดจำนวนการออก-กลางคันของนักศึกษา นอกจากนั้น สถาบันส่วนใหญ่ยังเห็นว่าคุณภาพ-

ของหลักสูตรการสอนเป็นปัจจัยสำคัญในการแข่งขันอีกด้วย

ผลกระทบดังที่กล่าวข้างต้นเห็นได้ชัดเจนในกลุ่มวิทยาลัย-อาชีวศึกษามากกว่ากลุ่มมหาวิทยาลัย เหตุผลหนึ่งคือการให้เงินอุดหนุนมหาวิทยาลัยได้รับผลกระทบจากการผันผวนของจำนวนนักศึกษาน้อยกว่า เนื่องจากการให้เงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter มีค่าเพียงประมาณหนึ่งในสามของรายรับของมหาวิทยาลัย-เท่านั้น (รายรับที่เหลือของมหาวิทยาลัย ได้แก่ เงินช่วยเหลือด้านการวิจัย เงินช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายการลงทุน เป็นต้น)

ลักษณะของการให้เงินอุดหนุนแบบไม่จำกัด (Open-ended funding character)

ข้อด้อยประการหนึ่งที่เป็นที่กล่าวถึงกันบ่อยของ taximeter คือ การทำให้การจัดสรรเงินอุดหนุนมีลักษณะแบบไม่จำกัด (อย่างน้อยที่สุดก็ในระดับล้าน) หากนักศึกษาสอบผ่านมากขึ้นมหาวิทยาลัย ก็จะได้รับทรัพยากรมากขึ้น อย่างไรก็ดี เป็นไปไม่ได้ที่จะคำนวณจำนวนที่แน่นอนของนักศึกษาไว้ล่วงหน้า จึงไม่สามารถที่จะพยากรณ์จำนวนเงินอุดหนุนที่แน่นอนจากรัฐบาลได้ ผลกระทบคืออาจมีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ไม่เป็นที่พอลจัดเตรียมได้ กล่าวคือ ในบางปีค่าใช้จ่ายจริง-สูงกว่าบประมาณเกือบ 1 พันล้านโครนเดนมาร์ก ทำให้กระทรวงการคลังกับภักบัญญาที่เป็นพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้มีขอ-ตกลงรวมกับกระทรวงการคลังเกี่ยวกับการใช้จ่ายเงินงบประมาณ โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการอาจจะใช้จ่ายเงินเกิน

งบประมาณได้ถึง 200 ล้านโครนเดนมาร์ก (ประมาณ 26.8 ล้านยูโร) ก่อนจะมีการแทรกแซง มีการใช้หلامาตรการเพื่อลดความเลี้ยงของ การเกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด ในแบบ เช่นนี้ ในอนาคต หนึ่งใน- มาตรการเหล่านี้คือ การกำหนดจำนวนเงินช่วยเหลือสูงสุดสำหรับ การศึกษาแบบเบ็ดเตล็ดที่มีความยุ่งยากเป็นพิเศษในการ- พยากรณ์จำนวนนักศึกษา

การจัดสรรรายในของสถาบันอุดมศึกษา (*Internal allocation at higher education institutions*)

มหาวิทยาลัยของเดนมาร์กส่วนใหญ่ใช้แบบจำลอง taximeter ในการจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่คณาจักร ฯ ภายในมหาวิทยาลัยด้วย แต่มีการประยุกต์ใช้เพียงส่วนน้อยเท่านั้นเพื่อป้องรักการโยกย้าย เงินงบประมาณไปสู่คณาจักรที่มากก็นไป เช่น ในมหาวิทยาลัย- แห่งโโคเปนเฮเกน ส่วนงานใดที่กำลังเติบโตจะได้รับเงินมากขึ้นแต่ก็ ไม่ได้เป็นไปตามหลักการของแบบจำลอง taximeter อย่างสมบูรณ์ เป็นที่คาดกันว่าผลกระทบจากการใช้แบบจำลอง taximeter จะลดลงเมื่อการจัดสรรทรัพยากร่วยในไม่ได้เป็นไปตามหลักการจัดสรร- ภายนอกตามที่กำหนดไว้ในหลักการของแบบจำลอง taximeter

การนำหลักการการจัดสรรเงินอุดหนุนตามแบบจำลอง taximeter มาประยุกต์ใช้ภายในหมายถึง สำนักงานที่มีผลงานด้านการผลิตนักศึกษา- ลดลง (นักศึกษาสอบตกมากขึ้น) จะได้รับเงินน้อยลง

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

รัฐบาลเป็นผู้จ่ายเงินสนับสนุนนักศึกษาทั้ง ในรูปแบบของ การให้เงินช่วยเหลือและการให้เงินกู้เพื่อการศึกษา การให้ความช่วยเหลือ นักศึกษาที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป อุழ្ឌากาย โครงการสนับสนุนของรัฐบาล- ที่เรียกว่า Statens Uddannelsesstotte (SU-Styrelsen, 2001) จากความคิดที่ว่า นักศึกษามีความเป็นอิสระทางการเงินจาก ผู้ปกครอง ในปี 2001 นักศึกษาทั้งหมดที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป สามารถ- ขอรับเงินช่วยเหลือได้ครบได้รายได้ของพัว妻ยังไม่เกิน 62,712 โครนเดนมาร์ก โดยนักศึกษาที่อาศัยอยู่กับผู้ปกครองจะได้รับเงิน ไม่เท่ากับนักศึกษาที่แยกออกจากคุ้ยเอง จำนวนเงินสูงสุดที่ให้แก่ นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับผู้ปกครองเท่ากับ 2,042 โครนเดนมาร์ก ต่อเดือน ในขณะที่นักศึกษาที่ต้องพึ่งตนเองจะได้รับเงินช่วยเหลือ สูงสุดเท่ากับ 4,044 โครนเดนมาร์กต่อเดือน นอกจากนี้จากการเงิน ช่วยเหลือนี้แล้ว นักศึกษายังสามารถขอรับเงินกู้เพื่อการศึกษาได้ตาม- ความสมัครใจ สำหรับนักศึกษาทั้ง 2 ประเภท มูลค่าสูงสุดของเงินกู้- ของรัฐบาลคือ 2,102 โครนเดนมาร์กต่อเดือน โดยไม่มีแหล่งเงินทุน- สนับสนุนทางตรงหรือทางอ้อม (เช่น เงินลดหย่อนสำหรับครอบครัว หรือผลประโยชน์ทางภาษีอื่น ๆ)

นักศึกษาที่มีลิทธิในการรับเงินสนับสนุนต้องเป็นนักศึกษา เต็มเวลาที่ยังไม่มีเงินเดือน ที่เรียนในหลักสูตรอุดมศึกษาที่รัฐบาล

รับรอง และหลักสูตรจะต้องใช้เวลาเรียนอย่างน้อย 3 เดือน นอก-จากนี้ นักศึกษาต้องมีสัญชาติเดนมาร์กและมีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป

นักศึกษาต้องเริ่มชำระคืนเงินกู้ของรัฐบาลอย่างชาที่สุด 1 ปี หลังจากสำเร็จการศึกษา โดยระยะเวลาในการจ่ายคืนต้องไม่เกิน 15 ปี ระหว่างที่ศึกษาอยู่ รัฐบาลจะคิดดอกเบี้ยเงินกู้ในอัตราอยู่ละ 4 ต่อปี หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว อัตราดอกเบี้ยจะเท่ากับอัตราเงินกู้ยืมขั้นต่ำของธนาคารกลางแห่งเดนมาร์ก (ในปี 2001 เท่ากับ รอยละ 4.75) บวกอักร้อยละ 1

ระบบ “คูปอง” (*The “voucher” system*)

ในช่วงเริ่มต้นหลักสูตรการศึกษา นักศึกษาจะได้รับ “คูปอง” รายเดือน แต่ละคูปองจะให้ lithin กศก. เพื่อรับเงินช่วยเหลือ 1 เดือน และเงินกู้ของรัฐบาล 1 เดือน คูปองนี้สามารถใช้ได้เป็นเวลา 6 ปี และเพิ่มได้อีก 12 เดือนจากหลักสูตรการอุดมศึกษาปกติ การนำระบบนี้มาใช้เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความยืดหยุ่นทางการเงินมากขึ้น นักศึกษาตัดสินใจด้วยตนเองเมื่อต้องการใช้เงินจากคูปองเหล่านั้น และนักศึกษาสามารถเก็บออมคูปองไว้ก่อน (ไม่เกิน 4 เดือนใน 1 ปี) เพื่อนำมารับเงินในเดือนหลัง โดยสามารถรับ “เงินช่วยเหลือรายเดือน-แบบทวีคูณ” ได้ เช่น นักศึกษาสามารถเก็บคูปองไว้ในเดือนที่เข้าทราบว่าสามารถหาเงินได้มากกว่าเงินช่วยเหลือันนั้น²⁰

²⁰ กระทรวงศึกษาธิการ 1994b

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

ประเทศไทยเดนมาร์กเหมือนกับประเทศไทยในแบบสแกนดิเนเวีย
อีก ၁ คือไม่มีการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน และยังไม่มีโครงการ
จะนำค่าธรรมเนียมการเรียนมาใช้ในเร็ว ๆ นี้ด้วย

บทที่ 3

ประเทศเบลเยียม (Flanders)

1. บทนำ²¹ (Introduction)

ตั้งแต่ช่วงปี 1987 – 1992 งบประมาณด้านการศึกษาโดยรวมของประเทศนี้เพิ่มขึ้นถึง 26 ล้านฟรังก์เบลเยียม ซึ่งเป็นอัตราการเพิ่มเติมร้อยละ 13 (ร้อยละ 4 ตามมูลค่าที่แท้จริงหลังหักภาษีเงิน俸) ในช่วงปี 1993 – 1998 งบประมาณรัฐที่จัดสรรให้แก่มหาวิทยาลัยนั้นเพิ่มขึ้นถึง 2,405 ล้านฟรังก์เบลเยียม ซึ่งหมายความว่าเพิ่มขึ้นร้อยละ 12 ในขณะที่งบประมาณด้านการศึกษาโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 16 เมื่อคิดในมูลค่าที่แท้จริงหลังหักภาษีเงิน俸แล้ว งบประมาณสำหรับมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 งบประมาณของรัฐสำหรับมหาวิทยาลัย และงบประมาณด้านการศึกษาโดยรวมได้แสดงไว้ในตารางที่ 9

²¹ ส่วนหนึ่งของงานวิจัยนี้มาจากการ Vossensteyn และคณะ (1998)

ตารางที่ 9 : งบประมาณด้านการศึกษา

หน่วย : ล้านฟรังก์เบลเยียม

มูลค่าปัจจุบัน	1993	1994	1995	1996	1997	1998
มหาวิทยาลัย	19,683	19,746	20,162	20,758	21,473	22,089
งบประมาณการศึกษาร่วม	209,793	219,581	225,749	231,905	239,155	245,399

ที่มา : Verstraete (1998)

ในทางตรงข้ามกับงบประมาณด้านการสอนและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน งบประมาณที่รัฐจัดสรรงีการวิจัยเพื่อนฐานทางวิทยาศาสตร์ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในช่วงปี 1993 – 1988 ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 3,100 เบ็น 5,544 ล้านฟรังก์เบลเยียม ในช่วงเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 79 ตามมูลค่าปัจจุบัน แม้ว่าจะไม่มีข้อมูลที่แน่นอนยืนยันก็ตาม แต่ก็สามารถกล่าวได้ว่ารายได้จากการวิจัย (กระแสการเงินที่สาม) ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเช่นกันในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน : มหาวิทยาลัย (Institutional finance : universities)

บทบัญญัติของกฎหมายฉบับวันที่ 12 มิถุนายน 1991 กำหนดให้มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการจัดสรรงบประมาณแก่มหาวิทยาลัยบางส่วน กระบวนการให้งบประมาณแบบใหม่นี้มีข้อดีคือ มีอำนาจในการลดการควบคุมจากส่วนกลาง ให้อิสระแก่สถาบัน และกำกับดูแลอย่างมาก ๆ

ในแต่ละปีรัฐบาลจะแจ้งให้สถาบันทราบเรื่องงบประมาณที่คาดการณ์ว่าจะสามารถจัดสรรให้ได้ในปีต่อไป โดยอธิการบดี-ของมหาวิทยาลัยจะตอบกลับภาย ในส่องสัปดาห์ พร้อมทั้งเสนอโครงการสร้างงบประมาณของตนเองในปีต่อไป ภายใต้แนวคิด “ในแผนงบประมาณของสถาบันจะแสดงถึงประมาณการค่าใช้จ่าย และทรัพยากรที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณพื้นฐาน งบประมาณด้านการลงทุน งบประมาณด้านการให้บริการทางสังคมและเงินช่วยเหลือ การวิจัยและรายได้อื่น ๆ (เช่น ค่าธรรมเนียมการเรียน หรือการสอบ เป็นต้น) รัฐจะแจ้งให้สถาบันทราบเรื่องการจัดสร้างงบประมาณขึ้นสุดท้าย ทันทีที่การพิจารณางบประมาณของรัฐได้รับการยอมรับ การอนุมัติงบประมาณพื้นฐาน และการให้บริการทางสังคมนั้นจะดำเนินการเป็นรายเดือน ส่วนงบประมาณด้านการลงทุนนั้นจะดำเนินการทุก ๆ 3 เดือน

ในแต่ละปีมหาวิทยาลัยจะต้องรายงานการใช้งบประมาณในปีที่ผ่านมาต่อรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ และรัฐจะต้องรับรองอย่างเป็นทางการ โดยปกติแล้วจะสามารถยกยอดงบประมาณที่เหลือไว้ในปีงบประมาณถัดไปได้ เว้นแต่รัฐมนตรีจะสั่งการให้นำไปใช้ในด้านอื่น

นอกจากจะกระแสเงินอุดหนุนจะกระแสแรกดังที่กล่าวแล้ว มหาวิทยาลัยยังสามารถรับเงินอุดหนุนของรัฐจากเงินอุดหนุนกระแสที่สองได้ด้วย ซึ่งได้มาจากกองกรุด้านการวิจัยระดับชาติ (NFWO, IWO และ IWONL) โดยจะกล่าวถึงรูปแบบวิธีการได้รับเงินอุดหนุนเหล่านี้ในส่วนต่อไป

ในปี 2000 มหาวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนในด้าน 1) การสอน และการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน 2) การลงทุน และ 3) การให้บริการทางสังคม โดยกลไกในการจัดสรรเงินอุดหนุนมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 การสอนและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอน (**Teaching and teaching-related research**)

ตั้งแต่ปี 1996 – 2000 กระแสเงินอุดหนุนกระแทกของมหาวิทยาลัย (eerstegeeldstroombekostiging) มาจากสูตรการจัดสรรงบประมาณที่เข้มงวด โดยที่การเปลี่ยนแปลงหลังจากปี 2000 มีพื้นฐานมาจากระดับเงินอุดหนุนจากอดีตถึงปี 2000 แต่กระบวนการในการจัดสรรงบประมาณที่นำมาใช้จริงนั้นยังไม่มีความชัดเจนเพียงพอ ดังนั้น การพิจารณากระบวนการจัดสรรงบประมาณในทันที จึงใช้ช่วงปี 1996 – 2000 กระแสเงินอุดหนุนกระแทก ประกอบด้วย ส่วนที่ครอบคลุมถึงต้นทุนในการสอนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอน (เรียกว่า ค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินการในมหาวิทยาลัย) โดยจ่ายให้แก่มหาวิทยาลัยในลักษณะของเงินก้อน (werkingsuitkering) เพื่อใช้ในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ของสถาบัน ตั้งแต่ปีงบประมาณ 1996 เป็นต้นไป ค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินการในมหาวิทยาลัย (เลนอดโดย Wao) ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่

- 1) หลักสูตรทางการศึกษา หลักสูตรปริญญาเอก (doctoraatsopleidingen) และหลักสูตรฝึกหัดครู
- 2) การศึกษาต่อ (Voortgezette Opleidingen)

3) หลักสูตรสำหรับผู้ปฏิบัติงานทั่วไป

ส่วนแรกของค่าใช้จ่ายสำหรับการดำเนินการในมหาวิทยาลัยจะคำนวณโดยใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณที่มีความล้มเหลวอย่างใกล้ชิดกับการเพิ่มของจำนวนนักศึกษา สูตรการจัดสรรงบประมาณ-ประกอบด้วยส่วนหลัก ๆ สองส่วน ส่วนแรกเป็นส่วนที่คงที่ และส่วนที่สองเป็นส่วนที่เปลี่ยนได้ ในปี 1991 เมื่อมีการนำสูตรการจัดสรรงบแบบใหม่มามุ่งเน้นให้ส่วนที่คงที่และส่วนที่เปลี่ยนได้นั้นใช้งบประมาณอย่างละเอียด ส่วนที่เปลี่ยนได้ของงบประมาณจะเปลี่ยนแปลงไปตาม-การเปลี่ยนแปลงของจำนวน “หน่วยภาระทางการศึกษา” (education-load-unit หรือที่เรียกวันว่า onderwijsbelastingseenheden: OBE) โดยนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลา 1 คน ในสาขามนุษยศาสตร์-หรือสังคมศาสตร์จะเท่ากับ 1 OBE ในขณะที่นักศึกษาเต็มเวลาในสาขาวิทยาศาสตร์ 1 คน (รวมนักศึกษาแพทยศาสตร์และนักศึกษา-วิศวกรรมศาสตร์) ในระยะแรกจะเท่ากับ 2 OBE ส่วนนักศึกษาแพทยศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ในระยะที่สอง เท่ากับ 3 OBE นักศึกษาไม่เต็มเวลาที่เข้าเรียนอย่างน้อยร้อยละ 50 แต่ไม่เกินร้อยละ 75 จะนับเป็นครึ่ง OBE จากสูตรที่กล่าวมานี้ ผลต่างระหว่างจำนวน OBE จริง กับจำนวน OBE ในปีฐานที่กำหนดจะเป็นส่วนที่สำคัญมาก ดังสูตรต่อไปนี้

$$Wao_{1995+n} = \{Wao_{1995} + BEB \times [(OBE_{1994} + n) - OBE_{1994}] \} \times I$$

จากสูตรดังกล่าว งบประมาณพื้นฐานสำหรับสถาบัน (Wao) ตั้งแต่ปี 1996 เป็นต้นมา จะมีพื้นฐานมาจากงบประมาณที่ได้รับในปี 1995 Wao เป็นค่าคงที่ ที่มีค่าอย่างน้อยร้อยละ 50 ของงบประมาณ-พื้นฐานโดยรวมของมหาวิทยาลัย (Wao_{1995+ก}) ส่วนที่แปรผันได้ในสูตรคำนวณโดยการคูณจำนวนคงที่สำหรับหน่วยพื้นฐานหนึ่งหน่วย (BEB ค่าธรรมเนียม 97,402 พรังก์เบลเยียม) ด้วยผลต่างของจำนวน “หน่วยภาระทางการศึกษา” (OBE ในปี 1994 + ก กับจำนวน OBE ในปี 1994 (ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์)) จากนั้น จึงปรับผลรวมจากการคำนวณให้เป็นไปตามพัฒนาการทางเศรษฐกิจทั่วไป โดยคูณด้วยค่าล้มเหลวที่ (I) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากดัชนีเงินเดือนและราคากองบริโภค ในอัตราส่วนร้อยละ 80 ต่อ 20 ความแตกต่างของระดับเงินอุดหนุน-สำหรับสาขาวิชาต่าง ๆ ในแต่ละสถาบันกีดจากการแปลงจำนวนนักเรียนให้เป็นค่า OBE

หากกล่าวได้ว่ากระบวนการกำหนดงบประมาณที่กล่าวมานี้ไม่ค่อยจะตุนให้เกิดการจำกัดเวลาในการศึกษา เนื่องจากงบประมาณนั้นขึ้นอยู่กับจำนวนนักศึกษา โดยนักศึกษาจะได้รับงบประมาณสนับสนุนเต็มที่ในจำนวนสองเทาของระยะเวลาปกติ หากนักศึกษาคนใดเข้าศึกษาเป็นครั้งที่สามในปีการศึกษาเดียวกัน (ไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยเดิมหรือมหาวิทยาลัยใหม่) สถาบันนั้นจะไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินในส่วนของนักศึกษาคนนั้น

การจ่ายเงินอุดหนุนให้แก่มหาวิทยาลัยอีก 2 ส่วนนั้น คำนวณจากจำนวนของผู้ที่สำเร็จการศึกษาเป็นสำคัญ มหาวิทยาลัย-

จะได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับการศึกษาต่อเนื่อง และหลักสูตรสำหรับผู้ปฏิบัติงานทั่วไปตามค่าเฉลี่ยของจำนวนประกาศนียบัตรที่มีการออกให้ในช่วง 2 ปีล่าสุด โดยในด้านของการศึกษาต่อเนื่องจะมีการให้ประกาศนียบัตร 2 แบบคือ ประกาศนียบัตรในด้านการศึกษาขั้นสูง (Aanvullende Studies) และประกาศนียบัตรด้านการศึกษาเฉพาะทาง (Gespecialiseerde Studies) โดยสถาบันจะได้รับงบประมาณในส่วนของการศึกษาเฉพาะทางมากกว่าการศึกษาขั้นสูงสองเท่า

2.2 การลงทุน (Investment)

กฎหมายที่ประกาศในปี 1991 ยังระบุให้มหาวิทยาลัยนำเสนอแผนการลงทุนในช่วงเวลา 5 ปี ซึ่งอาจจะปรับเปลี่ยนทุก ๆ ปี ได้ตามความจำเป็น รัฐบาลของเบลเยียมจะให้เงินประมาณการลงทุนในด้านของการจัดซื้อ ตกแต่งหรือขยาย ปรับปรุงหรือบำรุงรักษา-ทรัพย์สินที่ใช้ในการสอน กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยและการบริหารจัดการ รวมทั้งต้นทุนการลงทุนด้วย การคำนวณค่าใช้จ่ายในการลงทุนเหล่านี้เป็นไปตามสูตรการจัดสรรงบประมาณ ดังนี้

$$IK_{1994+n} = [IK_{1994} + (\Delta TBO \times EB/m^2)] \times IB$$

สูตรนี้ประกอบด้วยส่วนที่คงที่และส่วนที่แปรผันได้ ส่วนที่คงที่ประกอบด้วยงบประมาณการลงทุนในปี 1994 (IK_{1994}) โดยจำนวนนี้จะคงที่ไปหลายปี ส่วนที่แปรผันได้นั้นจะขึ้นอยู่กับความ

จำเป็นในด้านพื้นที่การทำงานของแต่ละสาขาวิชา (ΔTBO) ซึ่งส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักศึกษา ความต้องการพื้นที่จะถูกนำมาคูณด้วยราคาที่ดินต่อหécต้าเร (คิดเป็นตารางเมตร) ซึ่งเท่ากับ 253.1 พังก์เบลเยียม (EB/m^2) จากนั้น นำผลรวมที่ได้จากการบวกส่วนที่คงที่เข้ากับส่วนที่แปรผันได้มาคูณด้วยค่าสัมประสิทธิ์ (IB) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงดัชนีการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายในการก่อสร้างในช่วง

5

ปี

ที่ผ่านมา เงินสนับสนุนเพื่อการลงทุนนี้แตกต่างจากงบประมาณพื้นฐานของมหาวิทยาลัย คือให้เป็นเงินอุดหนุนแบบเฉพาะเจาะจงและไม่สามารถนำมาใช้ได้ในรูปแบบของเงินกอง

2.3 การบริการสังคม (Social facilities)

งบประมาณในส่วนของการบริการสังคมสำหรับนักศึกษา เช่น ร้านอาหารสำหรับนักศึกษา บ้านพัก รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาห้องน้ำ จะได้รับการจัดสรรตามหากแยกจากงบประมาณพื้นฐานและงบลงทุน โดยคำนวณจากสูตรการจัดสรรงบประมาณซึ่งประกอบด้วยจำนวนคนที่ (งบบริการทางสังคมในปี 1994) และส่วนที่แปรผันได้ซึ่งขึ้นอยู่กับดัชนีการเพิ่มขึ้นของนักศึกษาที่มีลิทธิรับเงินอุดหนุนดังนี้

$$SG_{1994+n} = [SG_{1994} + (\Delta FE \times BESG)] \times IBG$$

สูตรดังกล่าวจะใช้งบประมาณที่ได้รับจัดสรรในปี 1994 เป็นค่าเริ่มต้น ในสูตรยังมีส่วนที่แปรผันได้ ซึ่งได้จากการคูณผลต่าง

($\Delta F E$) ระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนในปีที่ผ่านมา ($1994 + t - 1$) และจำนวนนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนในปี 1993 ด้วยงบประมาณพื้นฐานสำหรับนักศึกษาแต่ละคนที่ได้รับงบเงินอุดหนุน ซึ่งเท่ากับประมาณ 9,544 พรังก์เบลเยียม (BESG) และปรับผลรวมที่ได้จากการคำนวณเป็นรายปีด้วยค่าสัมประสิทธิ์ (IBG) ซึ่งสะท้อนถึงพัฒนาการของความต้องการหัวไปด้านการบริการสังคม

ค่าใช้จ่ายด้านการบริการสังคมนั้น เป็นเงินอุดหนุนแบบเฉพาะเจาะจงเช่นเดียวกับเงินสนับสนุนการลงทุน แต่ตรงข้ามกับงบประมาณแบบเงินก้อนของมหาวิทยาลัยในด้านการสอนและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอน

2.4 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

ในปี 2000 กระบวนการด้านงบประมาณของมหาวิทยาลัย มีการเปลี่ยนแปลงไป การจ่ายค่าจ้างในมหาวิทยาลัย (เพื่อให้ครอบคลุมทั้งหมดในการสอนและงานวิจัยเกี่ยวกับการสอน) นั้นเพิ่มขึ้น และไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนนักศึกษาอีกต่อไป ในช่วงปี 2001 – 2004 จะมีการปรับค่าจ้างทุก ๆ ปี โดยให้เป็นไปตามดัชนีค่าแรงงานและราคากลุ่ม ผู้บริโภค และจะปรับเพิ่มขึ้นอีกหากมีความจำเป็น

ในระยะหลัง ความสัมพันธ์ระหว่างงบประมาณและจำนวนนักศึกษาเป็นอุปสรรคที่สำคัญอย่างหนึ่งในการที่จะจัดหลักสูตรในมหาวิทยาลัยให้สมเหตุสมผล อย่างไรก็ได้ นโยบายนี้เป็นเพียงการจัดการในช่วงหัวเลี้ยวต่อเท่านั้น ในช่วงปี 2001–2004 การทดลอง-

กลไกการจัดสรรงบประมาณแบบใหม่ ๆ (เพื่อจัดหลักสูตรในมหาวิทยาลัยให้สมเหตุสมผล) จะต้องนำไปสู่แนวทางการจัดสรรงบประมาณแบบใหม่ จุดสำคัญของระบบใหม่ก็คือ “คุณภาพ” ตามที่รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการกำหนด

3. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน : วิทยาลัยวิชาชีพ (Institutional finance: Hogescholen)

กฎหมายที่ประกาศในวันที่ 13 กรกฎาคม 1994 ก่อให้เกิดกลไกการให้เงินอุดหนุนสำหรับวิทยาลัยวิชาชีพ (Hogescholen) ที่มีความคล้ายกับมหาวิทยาลัยอย่างมากในด้านการได้รับงบประมาณที่ครอบคลุมค่าใช้จ่ายด้านบุคคลากร และการดำเนินการของสถาบัน โดยวิทยาลัยวิชาชีพแต่ละแห่งจะได้รับเงินก้อน ซึ่งกฎหมายกำหนดจำนวนรวมสำหรับวิทยาลัยวิชาชีพทุกแห่ง (มาตรา 178) ยอดรวมจะเชื่อมโยงกับดัชนีค่าแรงงานและราคาน้ำมันบริโภค โดยก้อนที่จะจัดสรรงบประมาณไปยังวิทยาลัยวิชาชีพต่าง ๆ มีการหักค่าใช้จ่ายบางส่วนเพื่อให้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายที่รัฐปั้งต้องรับผิดชอบเองโดยตรง เช่นค่าใช้จ่ายเงินเดือนสำหรับบุคคลากรจำนวนหนึ่ง (มาตรา 179) หลังจากหักค่าใช้จ่ายดังกล่าวแล้ว จึงนำงบประมาณที่เหลือทั้งหมดไปจัดสรรให้แก่วิทยาลัยวิชาชีพเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ เกณฑ์การกำหนดค่าใช้จ่ายต่อวิทยาลัยวิชาชีพ มีดังนี้

1. ประวัติค่าใช้จ่ายคงที่รวม (มาตรา 194)
2. ส่วนที่แปรผันได้ขึ้นอยู่กับหน่วยที่ได้รับการสนับสนุน

ทางการเงิน ซึ่งประกอบด้วย จำนวนนักศึกษา (เฉลี่ย 5 ปี) และ ค่าน้ำหนักเฉลี่ยของแต่ละหลักสูตร (มาตรา 195)

เช่นเดียวกับในมหาวิทยาลัย ค่าน้ำหนักในการให้เงินอุดหนุน-จะแตกต่างกันไปตามสิทธิของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม โดยจะมีการแบ่งนักศึกษาออกเป็น 4 กลุ่ม ซึ่งมีค่าน้ำหนักดังต่อไปนี้ 1.0 (เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ) 1.2 (ภาษาศาสตร์และอุตสาหกรรมศาสตร์ระยะแรก) 1.4 (สถาปัตยกรรมศาสตร์ เทคโนโลยีชีวภาพ สังคมศาสตร์ อุตสาหกรรมศาสตร์ระยะที่สอง) และ 1.6 (การพัฒนาผลิตภัณฑ์ สาธารณสุขศาสตร์และศึกษาศาสตร์)

ระหว่างปี 1996 – 2000 เป็นช่วงทั้งที่มีการดำเนินงาน- หารือการจัดสรรงบประมาณ โดยมีความสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับ- สถานการณ์ปัจจุบันของวิทยาลัยวิชาชีพ ในปี 1996 วิทยาลัยวิชาชีพ- แต่ละแห่งจะได้รับเงินร้อยละ 100 ของเงินที่ได้รับในปี 1995 (ผู้รวม- คงที่ในอดีต) ตั้งแต่ปี 1997 เป็นต้นมา จำนวนนักเรียน (ปี 1991- 1995) และจำนวนหน่วยที่มีสิทธิได้รับการสนับสนุนทางการเงิน (ใน- ช่วง 3 ปีที่ผ่านมา) ก็เป็นส่วนที่มีบทบาทในการพิจารณาด้วย ผู้รวม- คงที่ในอดีต (เทียบจากต้นทุนในปี 1995) ลดลงจากร้อยละ 100 เหลือร้อยละ 20 ในช่วงปี 1996 ถึง 2000 โดยในปี 2000 นั้น ร้อยละ 64 จัดสรรโดยใช้จำนวนหน่วยที่มีสิทธิได้รับการสนับสนุนทางการเงิน- เป็นพื้นฐาน และร้อยละ 16 คิดตามจำนวนนักศึกษา (1991-1995) ตั้งแต่ ปี 2000 เป็นต้นมา วิทยาลัยวิชาชีพได้รับงบประมาณเพื่อลงทุน จากรัฐโดยตรง โดยมีการกำหนดจำนวนไว้ล่วงหน้า (Berichten

van de Vlaamse regering 1999)

3.1 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

หน้าที่หลักประการหนึ่งของรัฐบาลเบลเยียมคือ การปฏิรูป-
กระบวนการในการจัดสรรงบประมาณให้แก่มหาวิทยาลัยและวิทยาลัย-
วิชาชีพ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้รับหน้าที่ในการทำ
การวิจัยใหม่ในเรื่องการจัดสรรงบประมาณให้แก่วิทยาลัยวิชาชีพใน-
ลักษณะที่มีความเหมาะสมสมต่อวิชาที่เปิดสอน ในขณะที่เงินก้อนสำหรับ-
วิทยาลัยวิชาชีพเพิ่มขึ้นถึง 200 ล้านฟรังก์เบลเยียม ได้มีการอนุมัติ-
งบประมาณ 69 ล้านฟรังก์เบลเยียม เพื่อใช้ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง-
กับการศึกษา และเป็นค่าใช้จ่ายทางการเงินเพื่อแก้ไข “ข้อผิดพลาด
จากอดีต”

4. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

4.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

ระบบการให้เงินอุดหนุนนักศึกษาเป็นวิธีการที่สำคัญ
ในการสร้างโอกาสในการเข้าถึงอุดมศึกษา นักศึกษาทุกคนสามารถ-
สมัครเข้า Flemish Community เพื่อขอรับเงินอุดหนุนได้ โดยมี-
เงื่อนไขการอนุมัติ ดังนี้

- + ผู้สมัครจะต้องมีลักษณะบุคคล เปรียบเท่า
- + ผู้สมัครจะต้องสำเร็จการศึกษาจากสถาบันการศึกษา-

ระดับก่อนหน้า (ระดับมัธยมศึกษา) หรือสำเร็จการศึกษาในปีการศึกษาที่ผ่านมาโดยสมบูรณ์ นักศึกษาที่ลงทะเบียนชั้นอีก 1 ปี ในหลักสูตรเดิม จะไม่มีลิขิตชี้ได้วรับเงินอุดหนุนในปีการศึกษาที่เรียนชั้นนั้น เช่นเดียวกับนักศึกษาที่เรียนอยู่ในระดับที่สูงกว่า ในปีการศึกษาที่ผ่านมาอนึ่ง นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตรของมหาวิทยาลัย หรือเทียบเท่าแล้วก็ไม่มีลิขิตชี้เดียวกัน

+ สิทธิที่จะได้รับเงินอุดหนุนนั้นจำกัดเฉพาะการเรียนหลักสูตรพื้นฐานหนึ่งหลักสูตร ดังนั้น ผู้ที่เรียนในปีพิเศษหรือเรียนเพื่อให้ได้ควaalibeที่สองในระดับเดียวกันหรือต่ำกว่าจึงไม่มีลิขิตชี้อย่างไรก็ตาม นักศึกษาสามารถรับเงินอุดหนุนเมื่อละเบียนเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป เช่น ผู้ที่จบการศึกษาหลักสูตรพื้นฐานในระยะแรกจะสามารถสมัครขอรับเงินอุดหนุนสำหรับหลักสูตรพื้นฐานในระยะที่สองหรือหลักสูตรของมหาวิทยาลัยได้

หลักเกณฑ์ในการรับสิทธิขึ้นอยู่กับรายได้ของผู้ปกครองของนักศึกษา (โดยรายได้รวมจะต้องไม่เกินจำนวนที่กำหนดไว้) เพดานสูงสุดของรายได้ที่นำมาคำนวณจะคำนึงถึงจำนวนผู้ที่ต้องได้รับการเลี้ยงดูในครอบครัว การอนุมัตินั้นจะคำนวณจากรายได้ของครอบครัวในช่วง 2 ปีก่อนการสมัคร (ปีอ้างอิง) แต่เนื่องจากรายได้ที่จะนำไปใช้คำนวณภาษีไม่ได้แสดงให้เห็นถึงทรัพยากรทางการเงินที่แท้จริงของครอบครัว ดังนั้น จึงมีการปรับระบบเพื่อให้สามารถพิจารณาค่าครัวพยลินของครอบครัวด้วย โดยมีการใช้ค่ามาตรฐานที่เกี่ยวข้องเพื่อเปรียบเทียบ หากคิดมูลค่าครัวพยลินมากกว่าอยละ 20

ของรายได้อ้างอิง นักศึกษาที่มีปัญหาดังกล่าวจะไม่มีสิทธิขอรับเงินอุดหนุนอีกต่อไป

ขีดจำกัดของระดับรายได้สูงสุดและต่ำสุด และประเภทของนักศึกษา เป็นตัวกำหนดระดับการอุดหนุน หากรายได้ของครอบครัวมากกว่าหรือเท่ากับขีดจำกัดระดับรายได้สูงสุดก็จะไม่มีการอนุมัติ หากรายได้ต่ำกว่าขีดจำกัดต่ำสุดของปี 2000 – 2001 นักศึกษาจะมีสิทธิในการขอรับเงินอุดหนุน²² โดย

+ นักศึกษาที่อาศัยอยู่ตามลำพังจะได้รับ 104,500 พังก์เบลเยียม

+ นักศึกษาที่เดินทางมาเรียน (ระยะทางมากกว่า 10 ก.ม.) จะได้รับ 67,700 พังก์เบลเยียม

+ นักศึกษาที่อาศัยอยู่ในලະແວກมหาวิทยาลัย (ที่พักอยู่ในรัศมี 10 ก.ม. จากมหาวิทยาลัย) จะได้รับ 61,800 พังก์เบลเยียม

การสนับสนุนโดยตรงในรูปแบบที่กล่าวมานี้จะมีการอนุมัติกันปีละหนึ่งหรือสองครั้ง ซึ่งประมาณรอยละ 23 ของนักศึกษาชาวเบลเยียมจะได้รับเงินอุดหนุนที่ไม่ต้องชดใช้หนี้คืน ในแต่ละปี นักศึกษาจะต้องลงทะเบียนเรียนอย่างเต็มที่เท่าที่จะสามารถลงได้ ซึ่งหากพากขาลสอบตกก็จะไม่ได้รับทุนอีก แต่หันนี้หากสอบตกไม่ว่า นักศึกษานั้นจะได้รับทุนหรือไม่ พากขาลก็ต้องลงเรียนใหม่ให้ผ่าน

²² นักศึกษาที่มีรายได้อ้างอิงเกินกว่าเพดานสูงสุดไม่มากกว่า 50,000 พังก์เบลเยียม จะถือว่าเป็นผู้ที่เกือบได้รับเงินอุดหนุน และถึงแม้ว่าจะไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล แต่ก็มีสิทธิสมัครเพื่อขอลดค่าธรรมเนียมการเรียนจากสถาบันอุดมศึกษาได้

อยู่ดี รายได้ของนักศึกษาเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ต้องนำมารวมพิจารณาว่า นักศึกษาคนนั้นจะได้รับการช่วยเหลือหรือไม่ แต่เนื่องจากนักศึกษา ต้องใช้เวลาในการเรียนมากจึงไม่ค่อยมีเวลาว่างไปทำงานอื่น ๆ อีก

นอกจากนี้ นักศึกษาและผู้ปกครองของนักศึกษายังได้รับ-สิทธิในการรับเงินช่วยเหลือค่าเลี้ยงดูบุตร และการลดหย่อนภาษี อีกด้วย ตามกฎหมายแล้วผู้ปกครองของเด็กเลี้ยงดูบุตรที่อยู่ในวัยเรียน ซึ่งในประเทศไทยนี้ผู้ปกครองจะได้รับการชดเชยโดยได้รับเงินช่วยเหลือ-สำหรับบุตรที่กำลังศึกษาอยู่ ที่มีอายุไม่เกิน 25 ปี โดยเงินช่วยเหลือ-จะมีตั้งแต่ 3,748 - 5,791 หรือ 7,983 พรังก์เบลเยียมต่อคน โดยจะ-ได้เท่าไถ่นี้ขึ้นอยู่กับจำนวนบุตรในครอบครัว นอกจากนี้ ครอบครัว-ที่ต้องเลี้ยงดูบุตรยังอาจได้รับประโยชน์ในด้านการลดหย่อนภาษี อีกด้วยซึ่งก็ขึ้นอยู่กับจำนวนบุตรอีกเช่นกัน โดยครอบครัวที่มีบุตร ส่องคนจะได้ส่วนลด 22,500 พรังก์เบลเยียม ซึ่งเท่ากับบุตรหนึ่งคน-จะทำให้ได้รับผลประโยชน์ที่แท้จริงประมาณ 5,625 พรังก์เบลเยียม-ต่อปี

ทั้งนี้ นักศึกษายังได้รับการสนับสนุนในด้านอื่น ๆ อีก โดย-นักศึกษาจะได้รับส่วนลดจากการใช้ระบบขนส่งมวลชนต่าง ๆ ใน-เบลเยียม รับประทานอาหารในราคาถูก สิทธิในการใช้สนามกีฬาต่าง ๆ และหอพัก เมื่อคิดเป็นตัวเงินการสนับสนุนที่กล่าวมานี้มีมูลค่าถึง ประมาณ 9,000 พรังก์เบลเยียมต่อปี สำหรับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย และประมาณ 3,000 พรังก์เบลเยียมต่อนักศึกษาในสถาบันลักษณะ-อื่น ๆ โดยผลประโยชน์เหล่านี้ขึ้นอยู่กับตัวนักศึกษาเองว่าจะใช้บริการ-

มากน้อยเพียงใด

4.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition Fees)

นักศึกษาจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียน โดยจำนวนที่จะต้องจ่ายนั้นขึ้นอยู่กับสถาบันและประเภทหลักสูตร ในปี 1998 นักศึกษาสามมหาวิทยาลัยจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนตั้งแต่ 3,200 – 18,000 พรังก์เบลเยี่ยม ส่วนนักศึกษาในสถาบันลักษณะอื่น ๆ นั้นต้องจ่ายตั้งแต่ 2,000 – 16,217 พรังก์เบลเยี่ยม สำหรับการเรียนหลักสูตรระยะยาว โดยนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนอาจได้ลิขิ-ในการลดหย่อนค่าธรรมเนียมในส่วนนี้ด้วย ค่าธรรมเนียมการเรียนนี้ยังไม่รวมถึงค่าธรรมเนียมการสอบ ทั้งนักศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันลักษณะอื่น ๆ อาจต้องเสียค่าธรรมเนียมการสอบเพิ่มจากค่าธรรมเนียมในการเรียนอีกไม่เกิน 2,000 พรังก์เบลเยี่ยม โดยนักศึกษาที่ไม่ได้รับเงินสนับสนุนจะต้องจ่ายรวม 1,500 พรังก์เบลเยี่ยม ส่วนนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนจะต้องจ่ายรวม 1,000 พรังก์เบลเยี่ยม

นักศึกษาต่างชาติที่มีคุณสมบัติต่อไปนี้จะได้รับลิขิจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนในอัตราเดียวกับนักศึกษาชาวเบลเยี่ยม

+ นักศึกษาต่างชาติที่พ่อแม่ (หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย) มีสถานภาพเป็นพลเมืองเบลเยี่ยมถาวรห้าวหรือชั่วคราว และทำงานอยู่ในเบลเยี่ยม (หรือเคยทำ)

+ นักศึกษาต่างชาติที่เป็นประชากรของประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป (EU)

+ นักศึกษาต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเบลเยี่ยม และมีสถานภาพ

เป็นผู้อพยพตามการอนุมัติของคณะกรรมการเบลเยียมโดยคณะกรรมการบริการอพยพแห่งองค์กรสหประชาชาติ

+ นักศึกษาจากประเทศกำลังพัฒนาตามการพิจารณาของรัฐบาลเบลเยียม หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัย ในเบลเยียม โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านความรวมมือกับประเทศกำลังพัฒนา

+ นักศึกษาจากประเทศที่มีการทำข้อตกลงในการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมกับประเทศเบลเยียม และผู้ที่ได้รับทุนจากข้อตกลงดังกล่าว โดยได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านความล้มเหลวทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศ

ค่าครองชีพต่อปีที่สำรวจในปี 1998 – 1999 ปรากฏตามตารางที่

10

ตารางที่ 10 : ค่าใช้จ่ายของนักศึกษาชาวเบลเยียม ปี 1998 – 1999

หน่วย : ฟรังก์เบลเยียม

ประเภทของนักศึกษา	ค่าใช้จ่ายต่อปี
นักศึกษามหาวิทยาลัยที่อาศัยอยู่ที่บ้าน	68,000
นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ไม่ได้อาศัยอยู่ที่บ้าน	135,000
นักเรียนมัธยมปลายที่อาศัยอยู่ที่บ้าน	80,000
นักเรียนมัธยมปลายที่ไม่ได้อาศัยอยู่ที่บ้าน	141,400

ที่มา : HIVA (2000)

บทที่ 4

ประเทศไทย

(France)

1. บทนำ (Introduction)

1.1 ประเภทของสถาบันการศึกษา (Types of Institutions)

ระบบอุดมศึกษาในประเทศไทยประกอบด้วยกลุ่ม-สถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่มใหญ่ คือ

1) กลุ่มมหาวิทยาลัย (Universitiy) ประกอบด้วย-มหาวิทยาลัยด้านวิทยาศาสตร์ วัฒนธรรม และวิชาชีพ นอกจากคณบดี ฯ ของมหาวิทยาลัยแล้ว สถาบันการศึกษาอื่น ๆ ยังสามารถเชื่อมโยงตัวเองเข้ากับมหาวิทยาลัยได้ โดยมีสถาบันดังกล่าว 3 สถาบันด้วยกัน ได้แก่ สถาบันเทคโนโลยี (instituts universitaires de technologie: IUT ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1966 เพื่อเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะลั้น) สถาบันฝึกหัดครู (instituts universitaires de formation des maîtres: IUFM ก่อตั้ง เมื่อปี ค.ศ. 1989 เพื่อเปิดสอนการฝึกหัดครู) และสถาบันวิชาชีพทางอุตสาหกรรม (instituts universitaires professionalisés:

IUP ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1991 เพื่อเปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพเฉพาะทาง-โดยความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับภาครัฐบาลกระทรวง

2) กลุ่มสถาบันการศึกษาชั้นสูงที่มีลักษณะเฉพาะของ-ฝรั่งเศสที่เรียกว่า Grandes Ecoles ซึ่งมีทั้งกลุ่มของรัฐและเอกชน กลุ่ม Grandes Ecoles ของรัฐประกอบด้วยกลุ่มสถาบันการศึกษา-ต่าง ๆ ที่มีความหลากหลาย เช่น กลุ่ม Grandes Ecoles scientifiques, กลุ่ม Ecoles normales supérieures (ENS) ซึ่งมีจำนวน 4 สถาบัน กลุ่ม grands établissements ซึ่งมี จำนวน 14 สถาบัน (รวมสถาบันที่อยู่ในสายสังคมศาสตร์และพิลิเกส-ด้วย) สถาบันสอนวิศวกรรมศาสตร์ของรัฐ สถาบันสอนการทหาร สถาบันสอนการบริหารจัดการแห่งชาติ สถาบันสอนเกษตรศาสตร์ สถาบันสอนลัทธแพทยศาสตร์ สถาบันสอนคิลปะ และสถาบันสอน-สถาปัตยกรรมศาสตร์ โดยสถาบันเหล่านี้เป็นที่เชื่อถือกันว่ามีมาตรฐาน-การสอนและการฝึกอบรมที่สูง สำหรับกลุ่ม Grandes Ecoles ของเอกชนประกอบด้วยสถาบันสอนวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันสอน-ธุรกิจและการพาณิชย์ และสถาบันสอนค้านานาเคมอลิก โดยสถาบัน-เหล่านี้เป็นสถาบันที่รัฐบาลรับรอง

3) กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (Secondary level institutions) สถาบันอุดมศึกษากลุ่มที่ 3 นี้ ก่อตั้งโดย ชั้นเรียนต่าง ๆ ในระดับมัธยมศึกษา (Lycees) ซึ่งมีหลักสูตร 2 ประเภท ที่จัดเป็นหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ได้แก่ Sections de Technicien Supérieur (STS) และ Classes Préparatoires

aux Grandes Ecoles (CPGE) STS เป็นหลักสูตรสายวิชาชีพ 2 ปี ซึ่งจำแนกได้เป็น 2 สาย คือ หลักสูตรในภาคมัธยมศึกษา (เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม) และหลักสูตรในภาคอุดมศึกษา (เกี่ยวข้องกับธุรกิจและการบริการ) สำหรับ CPGE เป็นหลักสูตรการเรียนการฝึกอบรม ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการสอบแข่งขันเข้าศึกษาในสถาบัน-การศึกษาในกลุ่ม Grandes Ecoles

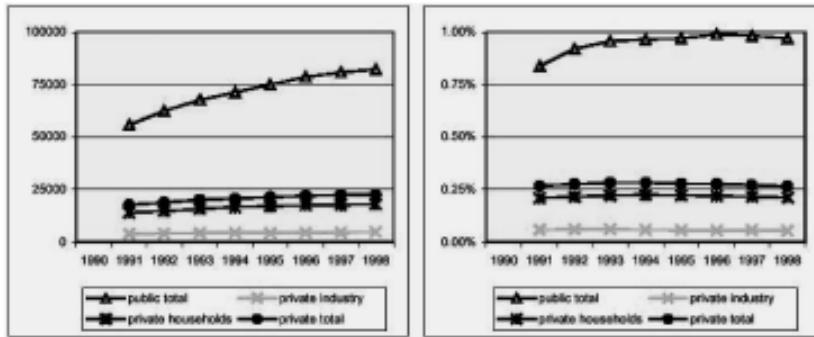
4) กลุ่มสถาบันและโรงเรียนประเภทอื่น (Other schools and institutions) เป็นกลุ่มที่ก่อตั้งขึ้นโดยกลุ่มโรงเรียนจำนวนหนึ่ง-ที่จัดการศึกษาด้านการแพทย์ วิชาชีพ และสังคม

1.2 ค่าใช้จ่ายของรัฐเพื่อการศึกษา (Public expenditure)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1991 – 1998 เงินอุดหนุนเพื่อการศึกษาของประเทศไทยรั่งเริงเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาค่าใช้จ่ายเมื่อคิดเป็นสัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) จะเห็นได้วาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น กล่าวคือ การเติบโตของค่าใช้จ่ายของรัฐเพื่อการศึกษาเริ่มลดลง ในขณะที่การเติบโตของค่าใช้จ่ายของเอกชนเพื่อการศึกษาก็ลดลงเช่นกัน (ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจ)

แผนภาพที่ 5 : ค่าใช้จ่ายเพื่อการอุดมศึกษา และเปรียบเทียบกับ GDP

หน่วย : ล้านพันคงคาผิ้งเศส

ที่มา : MENRT (1999d)

Public Total = ยอดรวมเงินค่าใช้จ่ายของภาครัฐเพื่อการอุดมศึกษา

Private Industry = ยอดรวมเงินค่าใช้จ่ายของภาคธุรกิจเพื่อการอุดมศึกษา

Private Households = ยอดรวมค่าใช้จ่ายของภาคครัวเรือนเพื่อการอุดมศึกษา

Private Total = ยอดรวมค่าใช้จ่ายของภาคธุรกิจและครัวเรือนเพื่อการอุดมศึกษา

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

สถาบันอุดมศึกษาของรัฐสวัสดิ์จะได้รับการจัดสรรทรัพยากรบุคคล และการเงินตามรูปแบบจำลอง S.A.N.RE.MO ซึ่งเป็นรูปแบบการจัดสรรเงินอุดหนุนที่อิงเกณฑ์ปัจจัยนำเข้า (Input-based) ในปี 1999 มีการใช้รูปแบบจำลองดังกล่าวในสถาบันการศึกษา-ระดับอุดมศึกษาจำนวน 218 แห่ง (มหาวิทยาลัย 81 แห่ง สถาบัน-ทางการปกครอง 7 แห่ง สถาบันเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัย 102 แห่ง

สถาบันวิศวกรรมศาสตร์ 28 แห่ง) โดยใช้จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนเป็นฐานในการคำนวณสัดส่วนของเงินอุดหนุน จำนวนนักศึกษานี้จะเป็นตัวบ่งชี้ว่าสถาบันการศึกษาแต่ละแห่งสมควรมีจำนวนบุคลากรเท่าใด โดยจะมีการถ่วงน้ำหนัก 18 แบบด้วยกันตามระดับการศึกษา และประเภทหลักสูตร จำนวนเงินอุดหนุนทั้งหมดที่สถาบันการศึกษาจะได้รับขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ประการหลัก คือ ความจำเป็นในการเพิ่มชั่วโมงจ้างบุคลากร ประเภทของระบบการจัดการเรียนการสอน (เน้นทางเทคโนโลยีหรือทั่วไป) ขนาดพื้นที่ใช้สอย และการจ่ายค่าตอบแทนให้กับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานสนับสนุน โดยจะนำเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้รับจากนักศึกษามาหักออกจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล

ส่วนหนึ่งของเงินอุดหนุนที่ได้รับจะนำไปใช้เพื่อเพิ่มจำนวนอาจารย์ทั้งตำแหน่งอาจารย์ประจำและอาจารย์พิเศษ ผลที่คำนวณได้จากรูปแบบดังกล่าวจะถูกปรับอีกรึหนึ่งตามผลการประเมินความสมดุลของทรัพยากรระหว่างมหาวิทยาลัยและสถาบันเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัย สัญญา และสถานการณ์แวดล้อม (MENRT 1999; 58-59) ล้วนสถาบันอุดมศึกษาเอกชนนั้นอาจได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐ หากได้รับการรับรองจากรัฐแล้ว โดยมีการทำหนดจำนวนเงินอุดหนุน และวัตถุประสงค์ในสัญญาระหว่างสถาบันอุดมศึกษานั้นและรัฐ (MENRT, 2000e)

นอกเหนือจากการเงินอุดหนุนเหล่านี้แล้ว รัฐบาลยังคงรับผิดชอบในด้านการลงทุนเพื่อการอุดมศึกษา โดยส่วนใหญ่เป็นเพียงผู้ตัดสินใจ-

เกี่ยวกับด้านอสังหาริมทรัพย์ แต่ตั้งแต่ปี 1968 สถาบันการศึกษาได้รับ
อิสรภาพ และสามารถเสนอแผนการลงทุนสำหรับอาคาร สถานที่ และ-
อุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการจัด การเรียนการสอน
รวมถึงการคนครัววิจัยและห้องสมุด สถาบันจะส่งโครงการที่อธิการบดี-
พิจารณาและประเมินแล้วไปยังรัฐบาลเพื่อพิจารณาในขั้นสุดท้าย
และจากปี 1989 เป็นต้นมา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ได้เข้ามามี-
บทบาทร่วมด้วย โดยมีแผนพัฒนาการอุดมศึกษา U2000 และ U3M
เป็นกรอบงานสำคัญในการแบ่งภาระความรับผิดชอบ

ในปี 1998 จากงบประมาณทั้งสิ้นจำนวน 48.5 พันล้านฟรังก์-
ฝรั่งเศส²³ มหาวิทยาลัยได้รับโดยตรงเพียงแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น (10
พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส) รัฐเป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่ายหลัก ๆ โดยตรง อัน-
ได้แก่ เงินเดือน (26.6 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส) เงินอุดหนุนนักศึกษา
(8.2 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส) และเงินลงทุนก่อสร้าง (1.8 พันล้าน
ฟรังก์ฝรั่งเศส)

2.1 แหล่งรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา (Source of income of higher education institutions)

มหาวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลประมาณร้อยละ 57
ของรายได้ของมหาวิทยาลัย ในขณะที่ สถาบันวิศวกรรมศาสตร์ของ-
รัฐได้เพียงร้อยละ 46 และสถาบันฝึกหัดครูได้ในประมาณร้อยละ 76

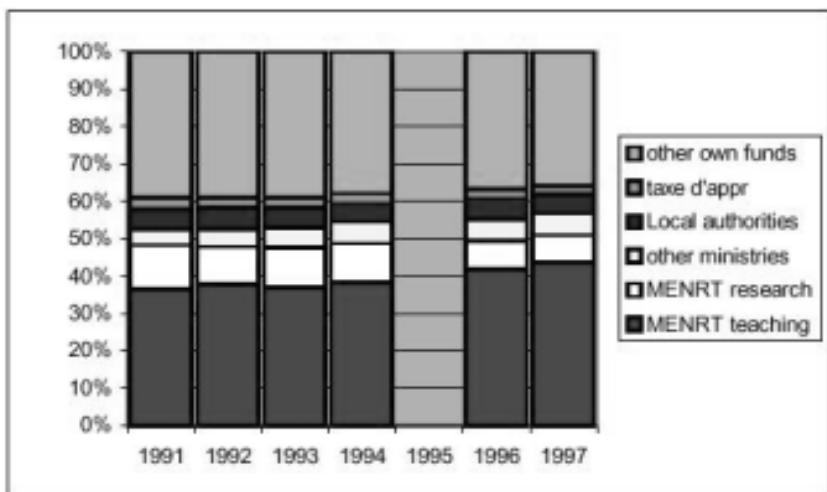
²³ 1 ฟรังก์ฝรั่งเศส = 0.15 ยูโร

สถาบันวิศวกรรมศาสตร์มีรายได้จากการวิจัยสูงถึงร้อยละ 15 ใน-

ข ณ ะ ท

มหาวิทยาลัย (รวมถึงสถาบันเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัย) มีเพียงร้อยละ 5 เมื่อเทียบกับปี 1990 เงินอุดหนุนจากรัฐเพิ่มขึ้นจากการร้อยละ

แผนภาพที่ 6 : การกระจายทรัพยากรเพื่อการอุดมศึกษาของรัฐ จำแนกตามแหล่งต่าง ๆ

- other own funds - เงินอุดหนุนส่วนอื่น ๆ
- taxe d'apprentissage - ภาษีฝึกงาน
- local authoritites - องค์กรท้องถิ่น
- other ministries - กระทรวงอื่น ๆ
- MENRT research - การวิจัย MENRT
- MENRT teaching - การสอน MENRT

**ตารางที่ 11 : แหล่งรายได้ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำแนกตาม
ประเภทสถาบัน ปี 1997**

หน่วย : ล้านฟรังก์สวิส

	มหาวิทยาลัย	สถาบันวิศวกรรมศาสตร์	สถาบันฝึกหัดครู	จำนวนเงิน	ร้อย%	จำนวนเงิน	ร้อย%	จำนวนเงิน	ร้อย%
	จำนวนเงิน	ร้อย%	จำนวนเงิน			จำนวนเงิน		จำนวนเงิน	
การสอน MENRT	5,962	43	676	36	-	600	-	71	-
การวิจัย MENRT	1,110	8	100	5	-	-	-	-	-
กระทรวงอื่น ๆ	847	6	80	4	-	41	-	5	-
องค์กรทางคิน	711	5	87	5	-	44	-	5	-
มหาวิทยาลัย									
(คาดรวมเนื้อหาเรียน)	1,374	10	83	4	-	49	-	6	-
ภาคผู้ดูแล	299	2	92	5	-	-	-	-	-
รายได้จากการวิจัย	764	6	276	15	-	-	-	-	-
รายได้จากการสอน	1,033	7	88	5	-	-	-	-	-
รายได้อื่น ๆ	1,774	13	385	21	-	108	-	13	-

ที่มา : MENRT (1999)

52 เป็นร้อยละ 56.7 (MENRT, 1999)

2.2 ภาษีฝึกงาน (Apprenticeship tax)

เงินช่วยเหลือจากภาคผู้ดูแลสถาบันอุดมศึกษา-ประเภทหนึ่งที่ได้จากการจัดสรรเงินภาคผู้ดูแลที่เรียกว่า “บริษัท” โดยบริษัทจะต้องจ่ายภาคผู้ดูแลในส่วนที่ประมาณร้อยละ 0.5 ของค่าจ้างทั้งหมดอย่างไรก็ได้ บริษัทที่มีโครงการความร่วมมือด้านการฝึกงานกับสถาบันอุดมศึกษา สามารถขอใช้เงินนี้เพื่อดำเนินโครงการดังกล่าวได้ เงิน

ส่วนนี้แม้จะมีลักษณะไม่มาก แต่ก็เป็นประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษา และในระยะหลังมีลักษณะเพิ่มขึ้น ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ดังแสดงในตารางที่ 12

ตารางที่ 12 : สัดส่วนเงินช่วยเหลือจากภาครัฐผู้ดูแลตามประเภทของสถาบันที่ได้รับเงิน

	หน่วย : ร้อยละ					
	1993	1994	1995	1996	1995	1998
จำนวนเงินช่วยเหลือที่ได้รับ (หน่วย : ล้านฟรังก์ฝรั่งเศส)	1,253,662	1,162,305	1,075,075	955,183	1,007,770	1,072,062
มหาวิทยาลัย	14	15				
สถาบันมุ่งคิดโน้มถ่วงของมหาวิทยาลัย	9	9				
สถาบันวิศวกรรมศาสตร์	3	3				
กลุ่ม Ecoles ของรัฐ	10	11				
รวมสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ	35	38	39	40	41	42
สถาบันอุดมศึกษาเอกชน	65	62	61	60	59	58
สัดส่วนของเงินช่วยเหลือจากภาครัฐ						
ผู้ดูแลสถาบันอุดมศึกษาได้รับ	31	30	28	25	21	22

ที่มา : MEN (2000)

2.3 เงินอุดหนุนเพื่อการวิจัย (Research funding)

แหล่งเงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการวิจัยและพัฒนา จำแนกได้เป็น 3 แหล่ง ได้แก่ ภาครัฐบาล ภาคเอกชนและแหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ

เงินอุดหนุนจากรัฐบาลสำหรับการค้นคว้าวิจัยในห้องปฏิบัติ การทดลองเป็นเงินอุดหนุนที่มาจากการให้จ่ายของรัฐบาล

- + งบประมาณการวิจัยในส่วนของการอุดมศึกษา
 - + งบประมาณของ CNRS
 - + สถาบันวิจัยแห่งชาติต่าง ๆ
- การจัดสรรงบอุดหนุนเพื่อการวิจัยจะขึ้นอยู่กับปริมาณงาน และผลการประเมินการวิจัย (Martin และ Verdaguer, 1999)

ตารางที่ 13 : ทรัพยากรเพื่อการวิจัยและพัฒนา จำแนกตาม แหล่งเงินและวัตถุประสงค์

	หน่วย : พันล้านเพรนกฟรังเศส					
	1996		1997		1998	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เงินอุดหนุนจากรัฐบาล	89.3	45	87.6	44	87.1	43
การวิจัยต่างประเทศ	10.6	12	10.4	12	10.4	12
ภาครัฐ	64.4	72	64.1	73	64.4	74
ภาคเอกชน	14.3	16	13.0	15	12.3	14
เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน	93.8	47	96.0	48	100.8	50
การวิจัยต่างประเทศ	5.5	6	5.7	6	5.6	6
ภาครัฐ	3.4	4	4.1	4	4.2	4
ภาคเอกชน	84.9	91	86.3	90	91.0	90
แหล่งเงินทุนจากต่างประเทศ	15.2	8	14.4	7	14.9	7
ภาครัฐ	2.3	15	2.4	17	2.3	15
ภาคเอกชน	12.9	85	12.0	83	12.6	85

ที่มา : Project de loi de finances pour 1998 (2000)

ในปี 1998 เงินอุดหนุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาที่มาจากการ

ภาครัฐบาลส่วนใหญ่จะใช้สำหรับภาครัฐบาล (ประมาณร้อยละ 74) สำหรับภาคเอกชนยังเห็นชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาที่มาจากการเอกชนจะใช้สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาคเอกชนถึงประมาณร้อยละ 90 สาเหตุที่แตกต่างกันนั้น มาจากการที่ภาคเอกชนสามารถนำเงินอุดหนุนไปสร้างงานวิจัยที่เป็นประโยชน์แก่ภาคเอกชนเองได้ถึงร้อยละ 79 ในขณะที่งานวิจัยของรัฐบาลได้รับเงินอุดหนุนจากการจัดสรรงบประมาณถึงร้อยละ 91 นอกจากนี้ ยังมีความแตกต่างระหว่างสถาบันแต่ละชนิดด้วยเกี่ยวกับแหล่งที่มาของรายได้ ดังปรากฏในตารางที่ 14

ตารางที่ 14 : การกระจายทรัพยากรเพื่อการวิจัยและพัฒนา จำแนกตามแหล่งเงินอุดหนุน

ประเภทสถาบัน	หน่วย : ร้อยละ		
	เงินอุดหนุนหลัก	ทรัพยากรส่วนตัว	สัญญา
สถาบันอุดมศึกษา	81	4	15
Cnrs	90	4	6
Grandes Ecoles	51	17	33
มหาวิทยาลัย	77	3	20
สถาบันการวิจัยของรัฐ	81	4	15
EPST	85	5	10
EPIC	76	5	20
อื่น ๆ	91	1	8
องค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร	23	40	38
การทหาร	100		
รวม	84	4	12

สถาบันการศึกษาในกลุ่ม Grandes Ecoles และองค์กร-ที่ไม่แสวงหาผลกำไร ได้รับเงินอุดหนุนหลักจากรัฐบาลมาก จึงมีสัดส่วนของทรัพยากรอื่น ๆ โดยเฉพาะทรัพยากรส่วนตัวค่อนข้างสูง นอกจากนี้ สัดส่วนของสัญญาในสถาบัน EPIC สูงกว่าในสถาบัน EPSTอย่างมาก (รวม CNRS laboratories associes)

2.4 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

2.4.1 แผนพัฒนาการอุดมศึกษา U3M

การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของอัตราการเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาในช่วงปลายทศวรรษ 1980 และต้นทศวรรษ 1990 ส่งผลให้กระทรวงศึกษาธิการเริ่มดำเนินการตามแผนพัฒนาการอุดมศึกษา U2000 ในปี 1990 เพื่อรับรองวิบากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของสถาบันอุดมศึกษาในการรับนักศึกษาใหม่ ซึ่งส่วนที่สำคัญมากคือการรวมมือกันระหว่างรัฐบาลกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยรัฐบาลกลางสามารถเพิ่มเงินอุดหนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ แผน U2000 กำหนดให้มีสถาบันอุดมศึกษาครอบคลุมทุกพื้นที่ และมีกำหนดลิ้นสุดโครงการภายในปี 1999 ส่วนของการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการขยายมากที่สุด (ในเบื้องต้นการศึกษา) คือ สถาบันเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยของรัฐ (IUT) ถึงแม้ว่าแผน U2000 จะประสบความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่แผนก็ไม่ได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญสองประการคือ การให้ความสำคัญกับงานวิจัยและสถานการณ์การศึกษาในบริเวณกรุงปารีส

แผน U3M (the Universite du 3eme millenaire) เป็นแผนพัฒนาการอุดมศึกษาใหม่ที่แตกต่างจากแผน U2000 อย่างลึ้นเชิง ข้อแตกต่างที่สำคัญคือ การลดจำนวนนักศึกษา-ในสถาบันอุดมศึกษาลง แผน U3M จะสร้างความมั่นใจว่าสถาบัน-อุดมศึกษาและการวิจัยจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจของ-ประเทศ (และภูมิภาค) ให้มากขึ้น โดยเน้นความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด-ระหว่างการเรียนการสอน การวิจัย และอุตสาหกรรม

แผน U3M มีจุดเน้น 2 ด้านคือ ผลสะท้อนที่คาดหวังขององคกรทางการศึกษาและระบบการวิจัย และการจัดหลักสูตรของการอุดมศึกษา (โดยเฉพาะการวิจัย) ภายใต้แผนแม่บท Contrat de Plan Etat-Region 2000-2006 โดยได้จัดสรรงين เพื่อลิงต่าง ๆ เหล่านี้ ได้แก่

+ สร้างสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับนักศึกษา (ห้องอาหาร ห้องสมุด ศูนย์กีฬา เป็นต้น) โดยใช้เงินประมาณ 1 ใน 4 ของงบประมาณของแผน U3M

+ เพิ่มจำนวนนักศึกษาต่างชาติ

+ ลงทุนสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกในมหาวิทยาลัย (โดยเฉพาะในกรุงปารีส และลิงอำนวยความสะดวกสำหรับการวิจัยของมหาวิทยาลัยเปิดใหม่)

+ ดูแลให้ทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการวิจัยมีความเหมาะสม โดยการวิจัยนั้นต้องสนองตอบต่อ-ความต้องการของสภาพเศรษฐกิจระดับทองถิ่นและเขตมากขึ้น

ข้อตกลงระดับเขตภาคใต้แผนแม่บท Contrat de Plan Etat-Region 2000-2006 จะเป็นตัวกำหนดระดับของความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นงบประมาณรวมสำหรับปี 2000-2006 ของแผน U3M มีวงเงินกว่า 50 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส ทั้งนี้ 40.2 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศสของงบประมาณ-ดังกล่าวรวมอยู่ในสัญญาระหว่างรัฐบาลกลางและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (CPER) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้ให้เงินอุดหนุนจำนวน 17.2 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส ภายใต้สัญญานี้ งบประมาณส่วนที่ไม่ได้อยู่ในสัญญาจะใช้เพื่อการบูรณะพิพิธภัณฑ์ 2 แห่งมหาวิทยาลัยหนึ่งแห่ง และปรับปรุงระบบปรักษาความปลอดภัยของอาคารเรียน (MEN 2000a)

2.4.2 นโยบายที่ผูกพันภายใต้สัญญา (Contractual policy)

Jospin เป็นผู้ริเริ่มนโยบายนี้ในปี 1989 ต่อมาในปี 1998 ก็มีการนำนโยบายดังกลามมาใช้อีกครั้ง โดยมีวัตถุประสงค์-เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาร่วมถึงมหาวิทยาลัย มีอิสระในการบริหารงาน-เองภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาล รวมทั้งกระทรวงให้เกิดความร่วมมือกันของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งจะต้อง-พัฒนาแผนของสถาบันที่มีระยะเวลา 4 ปี ที่ตอบสนองต่อวัตถุประสงค์-ในระดับชาติและความต้องการของท้องถิ่น แผนนี้จะครอบคลุม-กิจกรรมทุกกิจกรรมในสถาบัน (การสอน การวิจัย ความร่วมมือระหว่างประเทศ การบริหารจัดการ เป็นต้น) โดยคำนึงถึงผู้เกี่ยวข้องทั้งหมด

(นักศึกษา เจ้าหน้าที่ องค์กรของรัฐ และบุคลากรภายนอก) โดยแผน-ตั้งกล่าวจะต้องมีการเจรจาต่อรองอย่างเหมาะสมสมรรถนะสถาบัน กับหน่วยงานของรัฐ ซึ่งหากตกลงกันได้ก็จะมีการลงนามในสัญญา ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการ 4 ปี ถึงแม้ว่าสัญญานี้จะไม่ใช้สัญญาตาม-กฎหมายแต่ก็เป็นข้อตกลงของทั้งสองฝ่ายอย่างชัดเจนและเป็นทางการ และยังช่วยทำให้บรรลุวัตถุประสงค์อื่น ๆ ด้วย เนื่องจากสัญญานี้ ถือเป็น

- + ส่วนหนึ่งของแผนพัฒนา ซึ่งทุกคนในสถาบันต้อง-มีส่วนรวม
- + โอกาสพิเศษที่จะทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลและ-สถาบัน
- + เครื่องมือในการบริหารจัดการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง-เกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณ

ในปี 2000 สถาบันอุดมศึกษาจำนวนห้าสิบ 188 สถาบัน ประกอบด้วย มหาวิทยาลัย สถาบันฝึกหัดครู สถาบัน วิศวกรรมศาสตร์ และ สถาบันการศึกษาชั้นสูง Grandes Ecoles ได้ทำข้อตกลงในนโยบายที่ผูกพันภายใต้แผนสัญญานี้ ซึ่งครอบคลุม-ร้อยละ 75 ของจำนวนนักศึกษาทั้งหมด

ในปี 1999 เงินอุดหนุนที่ให้ผ่านสัญญามีจำนวนถึง 3.2 พันล้านฟรังก์ฝรั่งเศส ซึ่งคิดเป็นเกือบถึงหนึ่งในสามของเงิน อุดหนุนทั้งหมดของรัฐที่ให้แก่สถาบันอุดมศึกษา การให้เงินอุดหนุน เป็นแบบเฉพาะเจาะจง (earmarked) โดยจำแนกตามวัตถุประสงค์-

ในการใช้ได้เป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ สำหรับการวิจัย 1.5 พันล้าน-พรังก์ฝรั่งเศส สำหรับอาคารและลิงวานิยความหลากหลาย 750 ล้าน-พรังก์ฝรั่งเศส และสำหรับกิจกรรมอื่น ๆ จำนวน 750 ล้านพรังก์ฝรั่งเศส (รวมถึงด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ คุณภาพชีวิตนักศึกษา และห้องสมุด เป็นต้น) (Claeys, 2000)

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาทั้งสถาบันของรัฐบาลและ-สถาบันของเอกชนที่รัฐให้การรับรองต่างมีสิทธิที่จะได้รับการสนับสนุนระบบการให้เงินอุดหนุนแก่นักศึกษาส่วนใหญ่จะเป็นการให้เพลา โดยแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ทางด้านสังคม และเงินอุดหนุนตามเกณฑ์ทางด้านผลการเรียน ในมหาวิทยาลัย

การให้เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ทางด้านสังคมจะพิจารณาจากสภาพเศรษฐกิจ เช่น รายได้ของนักศึกษา/บิดา/มารดาหรือผู้ปกครอง และรายจ่ายของครอบครัว จำนวนเงินรายได้ที่จะนำมาพิจารณาตนนั้นอาจเปลี่ยนแปลงได้ในแต่ละปี เงินอุดหนุนดังกล่าวนี้จะให้นักศึกษาชาวฝรั่งเศสที่อายุไม่เกิน 26 ปี และเป็นนักศึกษาเต็มเวลาเท่านั้น โดยนักศึกษาต้องแสดงหลักฐานการศึกษาตามหลักสูตร ทั้งนี้มหาวิทยาลัยจะกำหนดวิธีการคัดเลือกผู้ได้รับทุนเอง (การบริหาร

และการตรวจสอบใบสมัคร) การบริหารจัดการโครงการการให้เงินอุดหนุนจะดำเนินการที่ระดับเขตการศึกษา (academies) โดยมีศูนย์การจัดการระดับเขต (regional centers for university and school life - CROUS) เป็นผู้รับผิดชอบ ตั้งแต่tanปีการศึกษา 1996 มีการจัดทำเพิ่มข้อมูลใหม่ของนักศึกษาเป็นรายบุคคล ซึ่งมีรายละเอียดข้อมูลเกี่ยวกับเงินอุดหนุนแบบให้เปล่า และใบสมัครหอพักของนักศึกษา การพิจารณาเงินอุดหนุนแบบให้เปล่าของมหาวิทยาลัยจะพิจารณาจากผลการศึกษา และผลงานที่ทำสำเร็จ ไม่ใช่พิจารณาตามฐานะทางการเงินของนักศึกษา นักศึกษาที่มีสิทธิได้รับเงินอุดหนุนคือ นักศึกษาที่จบการศึกษาสูงกว่าระดับปริญญาตรีแล้ว และนักศึกษาที่กำลังศึกษาเพื่อไปสอบแข่งขัน CAPES หรือ aggregation

จำนวนนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุน (ทั้งเงินอุดหนุนตาม-เกณฑ์ทางด้านสังคม เงินอุดหนุนตามเกณฑ์ทางด้านผลการเรียนใน-มหาวิทยาลัย และอื่น ๆ) เพิ่มขึ้นจากจำนวน 272,996 คน ในปี 1990 – 1991 เป็นจำนวน 440,251 คน ในปี 1999 – 2000 ซึ่งคิดเป็น-ร้อยละ 22.1 ของจำนวนทั้งหมด และร้อยละ 97 ของความช่วยเหลือ-ของรัฐบาลที่ให้ในปี 1999 มาจากการพิจารณาเกณฑ์ทางด้านสังคม

เงินที่รัฐบาลให้การช่วยเหลือนั้นอยู่ในช่วง 7,120 – 19,300 พรังก์ฟรังก์เศสต่อปี ขึ้นอยู่กับรายได้ของครอบครัว จำนวนบุตรในครอบครัว สถานภาพที่พักอาศัยของนักศึกษา ระยะเวลาในการเดิน-

ทาง และระดับการศึกษาของนักศึกษา โดยรัฐให้การสนับสนุนเป็น-
จำนวนสูงสุดถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนค่าใช้จ่ายในการเรียนและค่าครองชีพ
นักศึกษาที่ไม่เข้าข่ายได้รับเงินอุดหนุนอาจสามารถถูกเงินเพื่อการ
ศึกษาได้โดยปลดลดดอกเบี้ย จำนวนที่กู้ได้จะขึ้นอยู่กับระดับรายได้
ของนักศึกษา โดยคณะกรรมการของสถาบันการศึกษาจะเป็นผู้พิจารณา
(ในปี 1998 มีการให้เงินกู้แก่นักศึกษาจำนวน 3,353 ราย)

ครอบครัวชาวฝรั่งเศสที่มีบุตรที่กำลังศึกษาอยู่จะได้รับ¹
ค่าเลี้ยงดูบุตรและการลดหย่อนภาษี โดยบิดา/มารดาจะต้องรับผิดชอบ-
ค่าใช้จ่ายของบุตรจนกระทั่งอายุถึง 18 ปี ทั้งนี้ บิดา/มารดาจะได้รับ-
ค่าเลี้ยงดูบุตรและการลดหย่อนภาษีหากมีบุตรที่ศึกษาอยู่ในระดับ²
อุดมศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 26 ปี ลิทธิพิเศษต่าง ๆ เหล่านี้จะขึ้นอยู่กับ-
จำนวนบุตรในครอบครัวอีกด้วย ในแต่ละปีบุตรคนแรกของครอบครัว-
จะได้รับค่าเลี้ยงดูประมาณ 2,054 ฟรังก์ ฝรั่งเศส บุตรคนที่สองจะได้-
ประมาณ 2,665 ฟรังก์ ฝรั่งเศส และบุตรลำดับถัดไปจะได้ประมาณ
2,855 ฟรังก์ ฝรั่งเศส ทั้งนี้ การอุดหนุนนักศึกษาในรูปของมาตรการ-
ภาษีมียอดรวมถึง 9 พันล้าน ฟรังก์ ฝรั่งเศส ในปี 2000

รายจ่ายสาธารณะสำหรับเงินอุดหนุนนักศึกษาเพิ่มขึ้น
ตลอดทศวรรษ 1990 แต่หากเทียบเป็นสัดส่วนของผลิตภัณฑ์มวลรวม-
ประชาชาติ (GDP) ปรากฏว่ามีการเติบโตที่ช้าลงในช่วงกลางทศวรรษ
1990

ตารางที่ 15 : ค่าใช้จ่ายภาครัฐในด้านเงินอุดหนุนแบบใหม่เปล่า
หน่วย : ล้านฟรังก์ฝรั่งเศส

	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
ราคากลางปัจจุบัน	4,289	5,339	6,422	7,082	7,575	7,476	7,040	7,297
รอยละของ GDP	0.06	0.08	0.10	0.11	0.11	0.11	0.11	0.11

ที่มา : MENRT (1999d)

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

ในฝรั่งเศส นักศึกษาทุกคนที่อยู่ในหลักสูตรช่วงที่ 1 และ 2 (first and second cycle programme) ยกเว้นนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุนแบบใหม่เปล่า จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนซึ่งเป็นเงินจำนวนไม่มาก โดยจำนวนเงินที่จ่ายขึ้นอยู่กับประเภทของหลักสูตรและสถาบัน ในปี 2000–2001 ค่าธรรมเนียมการเรียนหลักสูตรพื้นฐานคือ 849 ฟรังก์ฝรั่งเศส (129.5 ยูโร) การศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์จะมีค่าใช้จ่าย 2,369 ฟรังก์ฝรั่งเศส (361 ยูโร) และ-การศึกษาหลักสูตรเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์สุขภาพจะมีค่าใช้จ่ายอยู่ที่ 1,898 – 5,317 ฟรังก์ฝรั่งเศส (289 – 810 ยูโร)²⁴ ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ในขณะที่สถาบันการศึกษาเอกชนจะกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนเอง

²⁴ ที่มา <http://www.education.gouv.fr/sup/tauxscol/tauxscol.htm>

นักศึกษาที่อยู่ในหลักสูตรช่วงที่ 3 (third cycle programme) ก็ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนซึ่งเป็นเงินจำนวนไม่มาก เช่นกัน โดยจำนวนเงินที่จ่ายขึ้นอยู่กับประเภทของหลักสูตรและสถาบัน ทั้งนี้ กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้กำหนดระดับอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ เติ่งสถาบันอุดมศึกษาจะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับหลักสูตรหลังปริญญาตรีเอง ทั้งในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน อัตราค่าธรรมเนียมเริ่มต้นจาก 849 พรังก์ฝรั่งเศส สำหรับการศึกษาหลักสูตรพื้นฐานจนถึง 5,317 พรังก์ฝรั่งเศส สำหรับวิชาเฉพาะเจาะจง สถาบันอุดมศึกษาของเอกชนคิดค่าธรรมเนียมการเรียนระหว่าง 10,000 – 40,000 พรังก์ฝรั่งเศสต่อปี นอกจากนี้ นักศึกษาฝรั่งเศสยังต้องจ่ายค่าประกันสุขภาพอีกระหว่าง 1,500 – 2,000 พรังก์ฝรั่งเศสต่อปี

3.3 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

3.3.1 แผนแห่งชาติเพื่อนักศึกษา (Plan social étudiant)

สิงสำหรับในการพิจารณาและวางแผนในระดับอุดมศึกษาคือสถานะทางสังคมของนักศึกษา รัฐบาลได้ประกาศใช้แผนแห่งชาติเพื่อนักศึกษาขึ้น (Plan social étudiant) ในปี 1998 โดยเป็นแผนระยะ 4 ปี ที่มีสาระสำคัญ 3 ด้าน ดังต่อไปนี้

+ การช่วยเหลือทางการเงิน เป็นแผนที่มีจุดประสงค์เพื่อเพิ่มจำนวนนักศึกษาที่ได้รับความช่วยเหลืออยู่ละ 30 และเพิ่มจำนวนเงินทุนขึ้นอีกร้อยละ 15 ในปี 1999 ภายใต้มาตรการต่าง ๆ

ดังนี้

● Bourse de cycle : เป็นการช่วยเหลือนักศึกษาในหลักสูตรช่วงที่ 1 ที่สอบไม่ผ่านในปีแรก หรือผู้ที่ต้องการกลับมาศึกษาอีกครั้ง (13,621 ราย ในปี 1999)

● Bourse taux zero : เป็นการช่วยเหลือนักศึกษาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย โดยจะได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมการลงทะเบียน และค่าใช้จ่ายด้านการบริการสังคมที่เกี่ยวข้อง มีวงเงินรวมประมาณ 2,000 พรังก์ (รั่งเศส) (12,639 ราย ในปี 1999)

● เงินอุดหนุนพิเศษ (5,368 ราย ในปี 1999)

● เงินอุดหนุนสำหรับนักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับดีมาก (193 ราย ในปี 1999)

● Bourse de second cycle : เป็นการช่วยเหลือนักศึกษาในหลักสูตรช่วงที่ 2 ที่สอบไม่ผ่านในปีแรกหรือผู้ที่ต้องการกลับมาศึกษาอีกครั้ง (7,750 ราย ในปี 2000)

รัฐบาลได้เพิ่มเงินอุดหนุนเพื่อลับสนับสนุนนักศึกษา ในปี 2000 เงินอุดหนุนมีจำนวนเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 9.5 จากปี 1999 มาตรการเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการที่จะทำให้ประชาชนได้เข้าถึงระบบการศึกษาได้ทั่วถึงมากยิ่งขึ้น เนื่องจากผลการสำรวจพบว่า มีนักศึกษาส่วนใหญ่ในมหาวิทยาลัยเป็นนักศึกษาที่มาจากการลุ่มนชันสูง ในขณะเดียวกันนักศึกษาที่มาจากการลุ่มน้ำช่วงระดับหลักสูตรวิชาชีพเท่านั้น

+ ก្រុបចរចំណាកលាហតិំបឋមទាំងអស់នៃក្រុមកីឡានៅក្នុងក្រុមកីឡាដែលមានភាពជាអ្នកដោយស្ម័គ្រប់

+ ការការពាល់រាយក្នុងក្រុមកីឡាដែលមានភាពជាអ្នកដោយស្ម័គ្រប់

នៅក្នុងក្រុមកីឡាដែលមានភាពជាអ្នកដោយស្ម័គ្រប់

บทที่ 5

ประเทศไทยพัฒนาธารณรัฐเยอรมนี (Germany)

1. บทนำ (Introduction)

ระบบอุดมศึกษาของเยอรมันมี 2 ระบบ ได้แก่ มหาวิทยาลัย-และสถาบันที่มีใช่มหาวิทยาลัย (Fachhochschulen) และรัฐที่อยู่ภายใต้ระบบสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันนี ต่างมีกระทรวงที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการอุดมศึกษา ในระดับประเทศมีกระทรวงการศึกษาและวิจัยแห่งชาติ (Bundesministerium für Bildung und Forschung) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎหมายการอุดมศึกษา (HRG) ในปี 1998 เยอรมันมีสถาบันอุดมศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 344 แห่ง

งบประมาณของสถาบัน (*The budget of the institutions*)

ตารางที่ 16²⁵ แสดงค่าใช้จ่ายรวมของสถาบันอุดมศึกษาในเยอรมนี-ห้องทดลองตั้งแต่ปี 1980 – 1998 รัฐบาลกลาง (Bund) ได้ให้เงินอุดหนุน-เพียงร้อยละ 17 ของเงินอุดหนุนสาธารณะ ขณะที่รัฐบาลระดับรัฐได้ให้เงินช่วยในส่วนที่เหลือและค่าใช้จ่ายสาธารณะหลัก ๆ ของการอุดมศึกษา

แหล่งที่มาของรายรับของสถาบันอุดมศึกษาในเยอรมนี (1993-1998) แสดงในตารางที่ 17 ตารางนี้ใช้ให้เห็นชัดว่าการให้เงินช่วยเหลือ-เบื้องตนจากภาครัฐ (Grundmittel) เป็นแหล่งรายรับที่สำคัญที่สุด (ร้อยละ 82 ของรายรับรวม) การให้ความช่วยเหลือการวิจัยเพิ่มเติม (Drittmittel) ในปี 1998 มีประมาณร้อยละ 15 ของรายรับรวมขณะที่รายได้จากการบริหารจัดการ (Verwaltungseinnahmen) มี-เท่ากับร้อยละ 2 ของรายรับรวมของสถาบัน (ไม่รวมสถานพยาบาลที่มีการสอนด้วย) มหาวิทยาลัยมีรายรับจากการวิจัยเพิ่มเติมมากกว่าสถาบันที่มีชื่อมหาวิทยาลัย (ร้อยละ 15 ในมหาวิทยาลัย และร้อยละ 4 ในสถาบันที่มีชื่อมหาวิทยาลัย) ร้อยละ 31 ของเงินช่วยเหลือการวิจัยเพิ่มเติมนี้จะได้จากการเอกชน (ร้อยละ 26 จากหน่วยธุรกิจ และร้อยละ 5 จากองค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไร) (Wissenschaftsrat, 2000)

²⁵ 1 ดอยช์มาร์ก = 0.511 ยูโร

ตารางที่ 16 : ค่าใช้จ่ายของสถาบันอุดมศึกษาในเยอรมนี

หน่วย : ล้านดอลลาร์เยอรมัน

	มหาวิทยาลัย		ไม่ใช่มหาวิทยาลัย		รวม
	ค่าใช้จ่ายหมุนเวียน	ค่าใช้จ่ายลงทุน	ค่าใช้จ่ายหมุนเวียน	ค่าใช้จ่ายลงทุน	
1980	14,613	2,444	1,178	192	18,427
1985	18,895	2,586	1,533	275	23,289
1990	24,876	3,442	1,980	376	30,674
1993	41,527	4,241	3,198	598	49,564
1994	37,727	4,717	3,543	702	46,689
1995	39,526	4,739	3,700	923	48,888
1996	40,341	4,980	3,920	1,064	50,305
1997	40,959	4,769	4,003	1,189	50,920
1998	41,409	4,859	4,146	1,149	51,563

ที่มา : Statistisches Bundesamt (1995: 1998: 2000)

หมายเหตุ : จากปี 1991 เป็นต้นมา รวมเยอรมนีตัดงบออกและสถานพยาบาลที่มีการสอนด้วย

ตารางที่ 17 : แหล่งที่มาของรายรับของสถาบันอุดมศึกษาในเยอรมนี

หน่วย : ล้านดอลลาร์เยอรมัน

	1993	1994	1995	1996	1997	1998
เงินช่วยเหลือเบื้องต้น	17,283	17,751	18,684	18,844	18,589	18,865
เงินช่วยเหลือการวิจัยเพิ่มเติม	2,817	2,977	2,979	3,306	3,440	3,520
รายได้จากการบริหารจัดการ	451	505	501	498	535	569
รวม	20,551	21,233	22,164	22,648	22,564	22,954

ที่มา : CHEPS Higher Education Monitor, 2001

หมายเหตุ : ไม่รวมสถานพยาบาลที่มีการสอน

ถึงแม้ว่าการลงทุนเบี่ยนเรียนจะขยายตัวมากแต่ค่าใช้จ่ายสาธารณะ (ตามจริง) ก็เทบจะไม่เพิ่มขึ้นเลย เนื่องจากระบบอุดมศึกษาของเยอรมนียังคงอยู่ในภาวะวิกฤตทางการเงิน

ในหัวข้อต่อไปจะให้ความสนใจกับวิธีการจัดสรรงบประมาณช่วยเหลือเบื้องตนแก่สถาบันอุดมศึกษา และอธิบายคร่าวๆ ถึงการจัดสรรงบประมาณช่วยเหลือการวิจัยเพิ่มเติม

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

2.1 รัฐ (State)

2.1.1 เงินช่วยเหลือเบื้องตน (Grundmittel)

การอุดมศึกษาของเยอรมนีได้รับเงินอุดหนุนจากภาครัฐ และสถาบันต้องปฏิบัติตามกฎหมายการบัญชีและงบประมาณ ของการบริหารส่วนราชการเยอรมนี แม้ว่ากฎหมายเหล่านี้จะกำหนดโดยแต่ละรัฐ แต่ก็มีความคล้ายคลึงกันพอประมาณ ข้อบังคับหลักๆ ของกฎหมายนี้ได้แก่

- + งบประมาณแบบแสดงรายการ (แสดงเป็นหมวดค่าใช้จ่าย) ถูกกำหนดไว้แล้วก่อนการจัดทำงบประมาณรายปี
- + งบประมาณต้องใช้ตามหมวดรายการที่กำหนด เท่านั้น
- + สถาบันไม่ได้รับเงินอุดหนุนแบบเงินก้อนสำหรับ

ค่าใช้จ่ายด้านบุคลากร แต่ค่อนข้างจะเป็นการจัดสรรแบบเกณฑ์ตำแหน่ง (Stellenplan) ดังนั้น สถาบันไม่สามารถใช้เงินช่วยเหลือ-ด้านบุคลากรสำหรับวัตถุประสงค์อื่นได้ เมื่อจะได้รับความเห็นชอบว่า-จำเป็นและเหมาะสมก็ตาม

+ เงินอุดหนุนส่วนที่ไม่ได้ใช้ ไม่สามารถโอนไปใช้ในปีงบประมาณต่อไปได้

อย่างไรก็ตาม ในช่วง 2 – 3 ปีที่ผ่านมา รัฐบาลของ-邦ガรัฐได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงสำคัญ ๆ บาง 邦ガรัฐ (เช่น Bayern) ยึดหลักงบประมาณแบบแสดงรายการ ขณะที่รัฐอื่น ๆ อนุญาตให้-สถาบันอุดมศึกษาใช้จ่ายข้ามหมวดรายการได้ (เช่น Nordrhein-Westfalen และ Rheinland-Pfalz) และ邦ガรัฐได้ใช้ระบบงบประมาณแบบเงินก้อนอย่างเต็มรูปแบบ และคงการจัดสรรเงินแบบ Stellenplane สำหรับ Beamte เท่านั้น (เช่นที่ Niedersachsen, Baden-Wurtenberg และ Hamburg) คาดว่าใน-อนาคตเกือบทุกรัฐจะนำรูปแบบต่าง ๆ ของการให้เงินอุดหนุนแบบเงินก้อนมาใช้สำหรับส่วนสำคัญ ๆ ของงบประมาณรวม (Ziegele, 2000)

งบประมาณรายปีที่รัฐจัดสรรให้แต่ละสถาบันจะระบุอยู่ในกฎหมายของรัฐ โดยแบ่งงบประมาณตามหมวดค่าใช้จ่าย (รายการ) และตามตำแหน่ง (สำหรับบุคลากร ดังที่อธิบายไว้ใน Stellenplan) การจัดทำงบประมาณเป็นงบประมาณรวมสำหรับ

การศึกษาและการวิจัย กล่าวคือ เงินอุดหนุนการสอนและการวิจัย ไม่ได้แยกจากกัน โดยปกติจะมีการแบ่งแยกงบประมาณไว้แล้ว ตามโครงสร้างของสถาบัน และมีการกำหนดตัวแหนงไว้แล้วตามแผนก-และสถาบัน ดังนั้น งบประมาณจึงเป็นตัวกำหนดขั้นตอนของค่าใช้จ่าย-รวมในแต่ละปีงบประมาณ

โดยปกติการให้เงินช่วยเหลือเบื้องต้นของภาครัฐแก่-สถาบันอุดมศึกษา ไม่ได้มาจากการใช้สูตรคำนวณส่วนประกอบของ งบประมาณ แต่เป็นไปตามคำของบประมาณของสถาบัน โดยใน-กระบวนการพิจารณางบประมาณนั้น ผู้มีอำนาจอนุมัติจะพิจารณา คำของบประมาณของแต่ละสถาบันตามผลการประเมินสถาบัน โดย เริ่มต้นพิจารณาจากการจัดสรรตามเกณฑ์ตัวแหนง (Stellenplan) ของปีก่อน ดังนั้น กระบวนการจัดสรรงบประมาณจึงมีลักษณะเป็น การขยายตัวที่เพิ่มขึ้นมากและล้มพันธ์กับปัจจัยนำเข้า ทั้งนี้ จำนวนเงิน ช่วยเหลือเบื้องต้นที่ให้แก่สถาบันที่เป็นมหาวิทยาลัยและสถาบันที่มีใช่-มหาวิทยาลัย ไม่ได้ล้มพันธ์กับจำนวนนักศึกษาปัจจุบันเท่าใดนัก

ต่อไปนี้จะระบุถึงสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงหลังจากที่ บางรัฐได้เริ่มใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณเพื่อเพิ่มเงินงบประมาณ รวม

2.1.2 การลงทุน (*Investments*)

ค่าใช้จ่ายการลงทุนในการก่อสร้างและจัดซื้ออุปกรณ์ สำหรับอาคารสถานที่ใหม่ และการจัดซื้ออุปกรณ์อื่น ๆ ที่เกินวงเงิน

ที่จำกัด (150,000 ดอยช์มาร์ก) เป็นการลงทุนร่วมกันระหว่าง-องค์กรบริหารการศึกษาของรัฐกับกระทรวงศึกษาธิการของรัฐบาลกลาง องค์กรบริหารการศึกษาของรัฐอาจตัดสินใจให้ความช่วยเหลือด้าน ค่าใช้จ่ายลงทุนทั้งจำนวน อย่างไรก็ได้ หากสถาบันการศึกษาต้องการรับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาลกลางจะต้องยื่นโครงการตามลำดับขั้นตอน การวางแผนแห่งชาติ (*Rahmenplan*) ซึ่งสภावิทยาศาสตร์ (Science Council) จะเป็นผู้ประเมินคำขอนี้และร่วมมือกับองค์กรของรัฐ และรัฐบาลกลาง เพื่อทำการตัดสินใจว่าจะจัดสรรงบเงินช่วยเหลือนี้ให้หรือไม่ ในการก่อสร้างและซ่อมแซมสิ่งก่อสร้างนี้สถาบันการศึกษาอาจจะไม่ได้ตัดสินใจหรือบริหารจัดการด้วยตนเอง แต่มี “สำนักงาน” ฝ่ายบริหารพิเศษของรัฐ (*Staatshochbauverwaltung*) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานเหล่านี้ มีเพียงค่าใช้จ่ายในการใช้งานอาคารเท่านั้นที่สถาบันต้องควบคุมงบประมาณและดูแลเอง มีความพยายามที่จะทำให้มหาวิทยาลัยเป็นเจ้าของอาคารสถานที่เอง เช่น รัฐ Lower Saxony ได้บัญญัติกฎหมายใหม่ที่ให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถเป็นเจ้าของอาคารและที่ดินได้ (*Stiftung*)

2.1.3 การพัฒนา (*Developments*)

ช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ประเด็นส่วนใหญ่ที่เพ็บ (ในบท-วิจัยและสิ่งพิมพ์) คือการอภิปรายถึงการนำวิธีการจัดสรรงบประมาณแบบเงินก้อน (*Globalhaushalt*) มาใช้กับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐอย่างกว้างขวาง มีแนวโน้มที่ชัดเจนว่า รัฐบาลของተጀለ(รัฐยินดีที่จะให้สถาบันมีความยืดหยุ่นมากขึ้น) ในการจัดสรรงบเงินช่วยเหลือภายใน

สถาบันโดยการตัดสินใจของสถาบันเองและลดข้อจำกัดลง ในบางรัฐ (Hessen, Niedersachsen, Hamburg, Bremen และ Nordrhein-Westfalen) บางสถาบันได้รับการคัดเลือกให้รับเงินช่วยเหลือลักษณะที่มีความยืดหยุ่นในการใช้จ่ายข้ามหมวดรายการฯ ได้มากขึ้น ท้ายรัฐได้วางแผนหรือกำลังเริ่มโครงการนำร่องระบบ “งบประมาณแบบเงินก้อน” ซึ่งให้อิสระแก่สถาบันมากขึ้นในการจัดสรรเงินช่วยเหลือและตำแหน่งภายนอกสถาบัน และสามารถยกยอดบประมาณที่ไม่ได้ใช้ไปใช้ในปีถัดไปได้

ความยืดหยุ่นของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในการสร้างและใช้เงินรายได้ อาจเชื่อมโยงกับระบบบัญชีที่ใช้อยู่ ระบบบัญชี 2 ระบบที่สำคัญคือ ระบบบัญชีแบบดั้งเดิม ในหน่วยงานราชการ เช่น ระบบเกณฑ์เงินสดของ Kameralistik และระบบบัญชีเชิงพาณิชย์ หรือ Kaufmannisches ที่ใช้อยู่ในรัฐ Hessen และรัฐ Lower Saxony เท่านั้น (Koelman และ de Vries, 1999) ภายใต้ระบบ การบัญชีเกณฑ์เงินสด (แบบดั้งเดิม) สถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเยอรมนีไม่ได้รับอนุญาตให้ใช้รายรับที่มาจากการสอน และสัญญาทำวิจัยได้โดยอิสระ สถาบันต้องได้รับอนุญาต (Ermächtigung) ให้สร้างกิจกรรมเชิงพาณิชย์และหารายได้ ในการนี้ที่จะหารายได้ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องมีรายการรายได้แบบเฉพาะเจาะจงที่เรียกว่า Einnahmetitel กำไรที่ได้รับจากการรายได้ Einnahmetitel นี้ ต้องนำมาใช้ในรายการเดียวกัน สถาบันอุดมศึกษาของรัฐไม่สามารถ และไม่มีสิทธิที่จะตั้งกองทุน (Vermogen) สำหรับสถาบันเองได้

(ยกเว้นในรัฐ Lower Saxony) ภายใต้ระบบบัญชีเชิงพาณิชย์ไม่มีการใช้กฎเหล่านี้

อย่างไรก็ตาม ความล้มเหลวระหว่างการบัญชีแบบดั้งเดิมและกิจกรรมเชิงพาณิชย์ไม่ได้มีรูปแบบที่แน่นอน เช่น เมื่อมหาวิทยาลัยในรัฐ Baden-Wurtenberg จะใช้ระบบบัญชีเกณฑ์เงินสด แต่มหาวิทยาลัยก็ได้รับอนุญาตให้ก่อตั้งบริษัทเพื่อผลกำไรได้ (CHE, 2000) ความล้มเหลวระหว่างการบัญชีแบบดั้งเดิมกับการหารายได้ส่วนเพิ่มก็มีลักษณะเดียวกัน เช่น ในรัฐ Nordrhein-Westfalen เมื่อจะใช้ระบบบัญชีแบบดั้งเดิม แต่มหาวิทยาลัยสามารถใช้จ่ายทรัพยากรเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ โดยไม่ต้องมีรายภาระรายได้ *Einnahmetitel*

ความต้องการเพิ่มความยืดหยุ่นทำให้มีการกล่าวถึง-ระบบการบัญชีการให้เงินช่วยเหลือมากยิ่งขึ้น ในบางรัฐ (Hessen และ Lower Saxony) สถาบันอุดมศึกษาเริ่มหันมาใช้ระบบบัญชี-เชิงพาณิชย์ (Wissenschaftlicher Beirat zur Begleitung des Modellvorhabens, 1999) อย่างไรก็ได้ สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่ยังคงจำเป็นต้องใช้ระบบบัญชีเกณฑ์เงินสด แม้กระนั้นสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่และหน่วยงานบัญชีติกว้างหลายในภูมิภาคบางแห่งพยายามนำลักษณะบางประการของระบบบัญชีเชิงพาณิชย์มาใช้ ตัวอย่างที่สำคัญคือการลดจำนวนรายการ/หมวดค่าใช้จ่ายลง และการให้ระบบบัญชีแบบดั้งเดิมมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

อีกเหตุผลหนึ่งที่สนับสนุนการเปลี่ยนจากการใช้ระบบบัญชีเกณฑ์เงินสด คือความจำเป็นที่ต้องเบิดเผยข้อมูลต่อหน่วยงานที่ให้เงินอุดหนุนและสาธารณชนทั่วไป ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการที่สำคัญในการช่วยยกระดับการวางแผน การดำเนินการ และการควบคุมของสถาบัน อธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่างหารือกันว่า ครม./มาตราฐานเกี่ยวกับระบบบัญชี เมื่อจะมีข้อตกลงทั่วไปเกี่ยวกับ- กระบวนการกำหนดมาตรฐาน แต่ทุกคนก็ตระหนักรึว่าความพยายาม- และระยะเวลาที่จะต้องใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ การ “ถูกบังคับ” ให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จากระบบบัญชีเกณฑ์เงินสดเป็น- ระบบบัญชีเชิงพาณิชย์ไม่ใช่สิ่งที่พึงปรารถนา แต่ทำการใช้แบบประมาณ- แบบเงินก้อนที่ให้อิสระแก่สถาบันในการใช้จ่ายมากขึ้น น่าจะเป็น ก้าวสำคัญในการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว

คณะกรรมการของกระทรวงศึกษาธิการ (Kultusministerkonferenz: KMK) ยังได้ใช มาตราฐานระบบบัญชี- การให้เงินช่วยเหลือ เช่นเดียวกับที่ใช ในรัฐต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน เพื่อ- ป้องกันมิให้เกิดความไม่เสมอภาคระหว่างสถาบันการศึกษาต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม อาจคาดได้ว่าความพยายามที่จะสร้างมาตรฐานให้ ชัดเจนกว่านี้จะเกิดขึ้นภาย ในรัฐเท่านั้น (เช่น การสร้างมาตราฐาน ‘Kostenartenplan’ สำหรับบัญชีตนทุน) แต่จะไม่เกิดขึ้นมาก ระหว่างรัฐ

ในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ทุกรัฐได้นำระบบงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานมาใช้ในการจัดสรรงบประมาณ เช่น การจัดสรรงบประมาณตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ไม่ใช่ตามจำนวนเงินที่ได้รับ ทำให้เกิดความโปร่งใสและตรวจสอบง่ายขึ้น แต่ก็มีข้อจำกัดคือต้องมีการติดตามและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนี้ คณะกรรมการของกระทรวงศึกษาธิการ (KMK) ยังได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการใช้สูตรการให้เงินอุดหนุนแบบรูปแบบ เนื่องจากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รู้สึกว่าไม่ได้รับความเสมอภาค โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากงบประมาณด้านการสอนที่ได้รับการจัดสรร การศึกษาดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายให้การจัดสรรงบประมาณด้านการสอนขึ้นอยู่กับตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการสอนมากขึ้น เช่น ภาระงานสอน แผนงานเกี่ยวกับนักศึกษาและผลงาน ในขั้นแรก คณะกรรมการได้เสนอภาพรวมของสถานการณ์ปัจจุบัน ในแต่ละรัฐของเยอรมนี ในเรื่องที่เกี่ยวกับสูตรการจัดสรรงบประมาณ ซึ่งสรุปได้ว่า ในปี 1995 มี 4 รัฐ (Niedersachsen, Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz และ Sachsen)²⁷ ที่ใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณภายใต้ข้อจำกัดที่แตกต่างกัน สูตรการจัดสรรงบประมาณในรัฐ Rheinland-Pfalz จะรวม

²⁶ รายละเอียดของรัฐดังกล่าวได้จาก CHE (2000)

²⁷ Sekretariat der Standigen Konferenz der Kultusminister der Länder in der Bundesrepublik Deutschland (1995)

ค่าใช้จ่ายหมุนเวียนทั้งหมด ในขณะที่ในรัฐ Niedersachsen และ Nordrhein-Westfalen สูตรการจัดสรรงบประมาณจะคำนึงถึงค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับบุคลากรและค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรบางประเภท ในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (*nebenamtliches personal*) ในรัฐ Sachsen จะพิจารณาเงินอุดหนุนสำหรับค่าใช้จ่ายที่ไม่เกี่ยวกับบุคลากรเท่านั้น โดยปกติมหาวิทยาลัยจะไม่แสดงตัวเลขค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรไว้ในงบประมาณและรายงานการเงินประจำปีของมหาวิทยาลัย เนื่องจากไม่สามารถปรับเปลี่ยน/ควบคุมรายจ่ายด้านบุคลากรได้มากนัก

ในรัฐ Bayern และ Baden-Wurtenburg ข้อเสนอสำหรับการนำสูตรการจัดสรรงบประมาณมาใช้ได้รับการอนุมัติ และนำมาปฏิบัติในเวลาต่อมา ตั้งแต่ปี 1995 ก็มีรัฐอื่น ๆ อีก 5 รัฐ ที่นำสูตรการจัดสรรงบประมาณมาใช้เช่นกัน สรุปว่าในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา มี 11 รัฐจาก 16 รัฐในเยอรมนีที่ใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณ

ในระยะหลังบางรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัฐ Stadtstaaten (เช่น ใน Bremen) มีการใช้สัญญา (Zielvereinbarungen) แทนการใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณ การที่รัฐ Stadtstaaten มีมหาวิทยาลัยเพียง 1 หรือ 2 แห่ง ทำให้การใช้วิธีการจัดการโดยใช้สัญญามีประสิทธิภาพมากกว่าที่จะพัฒนาสูตรที่ซับซ้อน การบริหารด้วยสัญญา (Contract Management) อาจจะเป็นลักษณะหนึ่งของงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงาน Humberg เป็นเขตเล็ก ๆ แห่งแรกที่ผสมผ่านการบริหารด้วยสัญญากับ

การใช้สูตรอย่างไรก็ตาม สัญญาอาจทำให้เกิดกฎหมาย/ระเบียบของรัฐที่ละเอียดมาก จึงมีโอกาสที่รัฐอาจต้องการใช้สัญญาต่างๆ ที่รวมถึงรายละเอียดปลีกย่อยด้วย (Kaiser และคณะ 1999)

ตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายของประเทศเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษา (Hochschulrahmengesetzes, HRG) ในเดือนสิงหาคม ปี 1998 สถาบันอุดมศึกษาได้รับอนุญาตให้ประสาทปริญญาบัตรระดับปริญญาตรีและโท (คุณตรา 19, HRG)²⁸

ผลของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้มหาวิทยาลัยและสถาบันที่มิใช่มหาวิทยาลัยได้เริ่มผลิตหลักสูตรใหม่สำหรับระดับปริญญาตรีและโท โดยมีการแสดงความคิดเห็นกันว่าควรจะเพิ่มการศึกษาระดับปริญญาตรีและโทเข้าไปในโครงสร้างเดิมหรือแทนที่หลักสูตรเดิม เนื่องจากที่เป็นอยู่ในขณะนี้เป็นรูปแบบของการเพิ่มหลักสูตรใหม่นอกเหนือจากหลักสูตรเดิม²⁹

การศึกษาปริญญาตรีทำให้นักศึกษามีคุณสมบัติทางวิชาชีพและพร้อมที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน และยังมีการเปิดหลักสูตรปริญญาโทขึ้นมาเพื่อบันทึกปริญญาตรีในสาขาต่างๆ ไม่มีความแตกต่างอย่างเป็นทางการในชื่อของปริญญาตรีที่ได้รับจากการมหาวิทยาลัยหรือสถาบันที่มิใช่มหาวิทยาลัย ในทางตรงกันข้าม ในระดับอนุปริญญา

²⁸ มาตรา 19, HRG

²⁹ มหาวิทยาลัย Bochum เป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกและแห่งเดียวที่เลิกหลักสูตรประกาศนียบัตร และคงเหลือเพียงปริญญาตรีและปริญญาโทสาขาวิชาศาสตร์ ในปี-การศึกษา 2000-2001

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันที่มิใช่มหาวิทยาลัยจะได้รับประกาศนียบัตรที่มีตัวอักษร FH ปรากฏอยู่ด้วย การประสาทปริญญาไม่สองประเภท ประเภทแรกเป็นปริญญาตรี/โทเกียวกับคิลปศาสตร์/วิทยาศาสตร์สำหรับหลักสูตรที่สมัครรับทางวิชาการ ส่วนอีกประเภทหนึ่งเป็นปริญญาตรี/โทเกียวกับวิศวกรรมศาสตร์สำหรับหลักสูตรการเรียนที่เกี่ยวกับวิชาชีพ หลักสูตรทั้งหมดนี้ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเยอรมันนีและต้องได้รับการรับรอง³⁰ ซึ่งแตกต่างหลักสูตรเดิมที่เป็นเพียงการขึ้นทะเบียนไว้เท่านั้น

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ไม่มีรายได้อื่น (รายได้หลักมาจากการได้ของผู้ปกครอง) เพื่อสำรองและชำระค่าธรรมเนียมการเรียนสามารถขอรับความช่วยเหลือทางการเงิน (BAfA)³¹ ภายใต้ข้อกำหนดของพระราชบัญญัติการให้ความช่วยเหลือการฝึกอบรมแห่งรัฐ (The Federal Training Assistance Act)

ระยะเวลาสำหรับการให้เงินช่วยเหลือจะแบ่งเป็นตามระยะเวลาของหลักสูตรการศึกษา (โดยปกติจะอยู่ประมาณ 6 ถึง 12 ภาค-

³⁰ มีการเสนอให้ใช้เกณฑ์ประเมินผลในการประชุมระหว่างสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ในเดือนกุมภาพันธ์ 2000

การศึกษา) โดยจะกำหนดระยะเวลาสูงสุดของแต่ละหลักสูตรในพระราชบัญญัติฯ หรือในรูปแบบของกฎหมายระดับท้องถิ่น หลังจากภาคการศึกษาที่ลี่ของหลักสูตร นักศึกษาจะยังคงได้รับเงินอุดหนุนต่อไปหากมีผลการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน จำนวนเงินที่ได้รับต่อเดือนขึ้นอยู่กับรายได้และทรัพย์สินของนักศึกษา คู่สมรส และผู้ปกครอง

ในช่วงที่ไม่มีการเรียน รัฐยังได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับความจำเป็นของนักศึกษาในเวลาหนึ่งตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 1996 เป็นต้นมา ในเยอรมนีตัววันตกเดิมความช่วยเหลืออย่างเต็มรูปแบบสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ไม่ได้อาดัมอยู่กับผู้ปกครองได้เพิ่มขึ้นเป็น 1,030 โดยชั้มาร์กต่อเดือน (มาจากคาดรวมชีพ 860 โดยชั้มาร์ก ค่าเบี้ยประภันสุขภาพ 80 โดยชั้มาร์ก ค่าเบี้ยประภันการดูแลระยะยาว 15 โดยชั้มาร์ก และค่าเช่าบ้าน 75 โดยชั้มาร์ก) นอกจากนี้ ยังมีการปรับอัตราสูงสุดของ การช่วยเหลือในดินแดนใหม่ ในเยอรมนีตัววันออกให้สอดคล้องกับ ดินแดนผ่านตัววันตก โดยนักศึกษาที่ไม่ได้อาดัมอยู่กับผู้ปกครอง จะได้รับ 1,020 โดยชั้มาร์กต่อเดือน (คาดรวมชีพ 700 โดยชั้มาร์ก ค่าเบี้ยประภันสุขภาพ 70 โดยชั้มาร์ก ค่าเบี้ยประภันการดูแลระยะยาว 15 โดยชั้มาร์ก และค่าเช่าบ้าน 235 โดยชั้มาร์ก) ครึ่งหนึ่งของเงิน-จำนวนนี้เป็นการให้แบบให้เปล่าตลอดช่วงระยะเวลาสูงสุดที่นักศึกษา-มีสิทธิได้รับ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งเป็นการให้กู้ยืมจากรัฐ โดยไม่คิดดอกเบี้ย กำหนดการจ่ายคืนเงินกู้ยืมจากรัฐขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสังคมและจานะ-

ทางการเงิน เมื่อหมดระยะเวลาที่นักศึกษาสามารถรับเงินช่วยเหลือแล้ว ตามภูมิปัญญาของนักศึกษาสามารถรับได้เพียงเงินอุดหนุนในรูปของเงินกู้จากธนาคารซึ่งต้องมีดอกเบี้ยด้วย

นอกจากความช่วยเหลือทางการเงินตามพระราชบัญญัติแล้วยังมีแหล่งเงินทุนอื่นที่นักศึกษาสามารถรับได้ เช่น ในบางรัฐสามารถนักศึกษาประจำสถาบันอุดมศึกษามีการให้กู้เงินในจำนวนที่ต่างกันขึ้นอยู่กับความจำเป็นทางสังคม มูลนิธิ/กองทุนหลายแห่งที่มีขนาดไม่ใหญ่ก็มีกิจกรรมของทุนของตนเองที่สามารถให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่นักศึกษาที่มีความจำเป็นด้วย

ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีพรสวรรค์อาจจะได้รับการช่วยเหลือจาก-มูลนิธิ/กองทุนต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับโบสถ์พระคริสต์เมือง สหภาพแรงงาน สหภาพทางการค้า/อุตสาหกรรมอย่างไรก็ตาม มีข้อยกเว้นสำหรับมูลนิธิทุนการศึกษาแห่งประเทศไทยเยอรมนี (German National Scholarship Foundation) ซึ่งเป็นมูลนิธิ/กองทุนที่ใหญ่ที่สุดและไม่ได้สนับสนุนระบบความคิดหรือ-ลักษณ์ใดเป็นพิเศษ รัฐบาลกลางและรัฐบาลของรัฐจะสนับสนุนเงินทุนในการดำเนินงานของมูลนิธิ/กองทุนเหล่านี้ โดยรัฐบาลกลางจะให้เงินอุดหนุนในลักษณะที่มากกว่า องคกรบริการแลกเปลี่ยนทางการศึกษา-แห่งเยอรมนี (DAAD หรือ German Academic Exchange Service) ได้ให้เงินช่วยเหลือแบบให้เปล่าแก่นักศึกษาต่างชาติและนักวิชาการรุ่นใหม่ที่ศึกษาในช่วงระยะเวลาจำกัดที่สถาบันอุดมศึกษาของเยอรมนี นอกจาก DAAD แล้ว บางรัฐอาจมีเงินอุดหนุน

พิเศษเพื่อช่วยเหลือนักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
ท่องถินด้วย

เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้ว นักศึกษาอาจ
จะได้รับทุนสนับสนุนการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นตามพระราชบัญญัติ-
การให้ความช่วยเหลือการศึกษาระดับหลังปริญญาตรีของรัฐ มูลนิธิ/
กองทุนสำหรับนักศึกษาที่มีผลลัพธ์ดียังสนับสนุนทุนการศึกษาแบบ
ให้เปล่าแก่นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีเพื่อให้สามารถ-
ศึกษาต่อจนถึงระดับปริญญาเอก

นอกจากการให้ความช่วยเหลือทางการเงินโดยตรงแก่
นักศึกษาที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยแล้ว นักศึกษาห้ามหมดที่มี-
อายุน้อยกว่า 27 ปี จะได้รับผลประโยชน์เกี่ยวกับการลดหย่อนภาษี
โดยผู้ปกครองเป็นผู้รับประโยชน์มิใช่ตัวนักศึกษาเอง (รายละเอียด
อยู่ในพระราชบัญญัติภาษีรายได้และผลประโยชน์บุตร - German
Income Tax and Child Benefit Acts) หากนักศึกษาสำเร็จ-
การศึกษาก่อนครบวันเกิดปีที่ 27 ประโยชน์ทางการเงินที่ครอบครัว-
ได้รับนี้จะสิ้นสุดลงตามวันที่สำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ การช่วยเหลือ-
ทางการเงินทางอ้อมสำหรับนักศึกษายังรวมถึงการลดอัตราค่าเบี้ย
ประกันสุขภาพ และการนับรวมระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาใน
กองทุนประกันการสำรองเลี้ยงชีพ (pension insurance)

การพัฒนาในระยะหลัง (*Recent Developments*)

รายเบียบใหม่จะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2001

เป็นตนไป รายจ่ายรวมของรัฐเพื่อการสนับสนุนนักศึกษาจะเพิ่มขึ้น เกือบรายละ 50 เมื่อเทียบกับปี 1998 (คือ 1.3 พันล้านดอลลาร์) ความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับนักศึกษาจะมีมากขึ้น³¹ และการให้เงินอุดหนุนรายเดือนขั้นสูงสุดสำหรับนักศึกษาที่ไม่ได้อาชญาอยู่กับผู้ปกครองจะเพิ่มขึ้นจาก 1,030 เป็น 1,140 ดอลลาร์

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

โดยทั่วไปไม่มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการลงทะเบียน ค่าธรรมเนียมประจำภาคเรียนหรือค่าธรรมเนียมการสอบ สำหรับหลักสูตรระดับอุดมศึกษาทั้งนักศึกษาชาวเยอรมันและชาวต่างประเทศอย่างไรก็ตาม นักศึกษาทั้งหมดจะต้องชำระเงินซึ่งเป็นจำนวนไม่มากนักสำหรับการใช้สาธารณูปโภคทางลังคอมของสถาบัน หากสถาบันมีองค์กรที่นักศึกษาบริหารเอง (คณะกรรมการนักศึกษา) นักศึกษาจะต้องจ่ายค่าบำรุงเพิ่มเติมด้วย ในทำนองเดียวกัน ไม่มีค่าธรรมเนียมที่เรียกเก็บจากหลักสูตรที่รัฐดำเนินการสอนในสถานศึกษา Berufsakademien

บางรัฐมีการใช้หรือมีแนวโน้มที่จะใช้ค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับนักศึกษาระยะยาว เช่น ในรัฐ Baden-Wurtenberg นักศึกษาที่ใช้เวลาศึกษานานกว่าระยะเวลาตามเกณฑ์ของหลักสูตรบวกอีก 4

³¹ เช่น ครอบครัวที่มีบุตร 2 คน ที่กำลังศึกษาอยู่จะได้รับเงินอุดหนุนขั้นสูงสุด หากรายได้ต่อเดือนเบื้องต้นไม่สูงกว่า 3,900 ดอลลาร์ (เดิมกำหนดไว้ที่ 2,900 ดอลลาร์)

ภาคการศึกษาจะต้องชำระค่าธรรมเนียมการเรียน 1,000 ดอยซ์มาร์ก-ต่อภาคการศึกษา นักศึกษาในรัฐ Bayern ที่เริ่มศึกษาหลักสูตรที่สองจะต้องชำระค่าธรรมเนียมการเรียน 800 - 1,000 ดอยซ์มาร์ก

ดังนั้น ค่าธรรมเนียมการเรียนจึงวิชีอุปสรรคในการเข้า-ศึกษาในระดับอุดมศึกษา แม้ว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้จะมีการอภิปรายอย่างกว้างขวางเกี่ยวกับการนำค่าธรรมเนียมการเรียนมาใช้ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สถาบันอุดมศึกษาเหล่านี้ยังคงไม่ได้รับอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับหลักสูตรแรก อย่างไรก็ตาม ตนทุนทางตรงอื่น ๆ ของนักศึกษา (ค่าครองชีพ) อาจจะเป็นอุปสรรคสำหรับการลงทะเบียนของนักศึกษากลุ่มนี้ แม้ว่าจะมีระบบสนับสนุน-นักศึกษาที่ครอบคลุมทันทุนเหล่านี้โดยผ่านเงินช่วยเหลือและเงินกู้ ดังที่อธิบายในหัวข้อที่ 3.1 แต่มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 17 เท่านั้นที่ได้รับการสนับสนุนทางการเงินโดยผ่านระบบนี้

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้รับอนุญาตให้เก็บค่าธรรมเนียมการเรียนได้ ซึ่งบางรายการก็เป็นจำนวนที่สูง อย่างไรก็ได้ สถาบันการศึกษาเอกชนหลายแห่งก็ได้จัดให้มีโครงการเงินกู้พิเศษเพื่อครอบคลุมค่าธรรมเนียมการเรียน ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาที่เก็บค่าธรรมเนียมการเรียนสูงจึงไม่คิดว่าค่าธรรมเนียมการเรียนที่สูงของสถาบันจะเป็นอุปสรรคในการเข้าศึกษาของนักศึกษา

ในทุก ๆ รัฐ ทั้งสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและของเอกชน อาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับการลงทะเบียนในหลักสูตร

การศึกษา Weiterbildung³² อย่างไรก็ตาม มีการทำหนดขอบเขต-ของระดับค่าธรรมเนียมของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐไว้แล้ว³³ เช่น ในรัฐ Hessen ค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับ Weiterbildung ต้องครอบคลุมตนทุนทั้งหมดในหลักสูตรนี้³⁴ โดยสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้กำหนดระดับของค่าธรรมเนียม “สัญญา” ระหว่างเขต Humburg กับมหาวิทยาลัย และระหว่างเขตกับสถาบันที่มิใช่มหาวิทยาลัย ได้กำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับ Weiterbildung ไว้ไม่ต่ำกว่า-ร้อยละ 60 ของตนทุนรวม ในระยะยาวอัตราส่วนร้อยละนี้อาจจะเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 70 สำหรับ “สัญญา” ระหว่างรัฐ Humburg กับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ได้กำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนไว้ที่ร้อยละ 100 ของตนทุนปัจจุบัน ส่วนในรัฐ Bavaria รัฐบาลจะเป็นผู้กำหนด-ระดับของค่าธรรมเนียมการเรียน สำหรับหลักสูตรอุดมศึกษา post-initial ประเภทอื่น ๆ สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้รับอนุญาตให้เก็บ-ค่าธรรมเนียมการเรียนได้ แต่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐไม่ได้รับอนุญาต นอกจากนี้ มีการจัดสรรงเงินช่วยเหลือให้แก่นักศึกษาในวิทยาลัย ระดับสูงกว่าปริญญาตรี (Graduiertenkollegs) โดยถึงแม้วางใน-ช่วยเหลือนั้นจะไม่มาก แต่็คาดดาวาจะครอบคลุมตนทุนทั้งหมดได้

³² การศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีอาจแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ 1) หลักสูตรดังเดิม 2) หลักสูตรปริญญาโทที่มีการเปิดใหม่ 3) หลักสูตรปริญญาเอก และ 4) หลักสูตร-การศึกษาต่อเนื่องระยะสั้นที่เรียกว่า Weiterbildung

³³ ในบางรัฐ กฎหมายกำหนดค่าธรรมเนียมสำหรับสถาบันอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ Weiterbildung

³⁴ สถาบันอุดมศึกษายังไม่ตัดสินใจแน่นอนเกี่ยวกับระดับค่าธรรมเนียม เนื่องจากต้องดูแล-ให้สมดุลระหว่างทั้งทุนการศึกษา และประโยชน์ที่นักศึกษาจะได้รับจากการศึกษาต่อกร่าว

บทที่ 6

ประเทศนิวซีแลนด์ (New Zealand)

1. บทนำ (Introduction)

เงินอุดหนุนของรัฐเพื่อการอุดมศึกษาในนิวซีแลนด์ได้จัดให้สำหรับสถาบันอุดมศึกษา 4 กลุ่ม ได้แก่ มหาวิทยาลัย 7 แห่ง วิทยาลัย-polytechnic 25 แห่ง วิทยาลัยครู 4 แห่ง และสถาบัน wananga 3 แห่ง การให้เงินอุดหนุนแก่มหาวิทยาลัยจะผสานกันระหว่างกิจกรรมการสอนและการวิจัย เพื่อกระตุ้นการเกิดอิสระทางปัญญาของนักศึกษา ในปี 1997 มีนักศึกษาลงทะเบียนในมหาวิทยาลัยประมาณ 113,000 ราย มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก และยังมีหลักสูตรประกาศนียบัตรหลังปริญญาอีกด้วย

วิทยาลัย polytechnic 25 แห่ง จัดการศึกษาในหลักสูตรวิชาชีพที่หลากหลาย และมีการทำวิจัยเชิงประยุกต์ด้วย ในปี 1997 มีนักศึกษาลงทะเบียนจำนวน 132,000 ราย หลักสูตรของวิทยาลัยมีห้องเรียนตั้งต่อว่าปริญญาตรี (ประกาศนียบัตร อนุปริญญา) และระดับปริญญาตรีสาขาต่าง ๆ ล้วนๆ อนุปริญญาสามารถใช้ศึกษาต่อระดับ-

ปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยได้ ส่วนบุคคลปริญญาตรีสามารถใช้ศึกษา-ต่อระดับปริญญาโทในมหาวิทยาลัยได้ วิทยาลัยครุจัดการศึกษา เกี่ยวกับการฝึกหัดครุและการทำวิจัยทางการศึกษา ในปี 1997 มีนักศึกษาลงทะเบียนในหลักสูตรประกาศนียบัตรทางการสอนจำนวน 15,000 ราย สำหรับ Wananga ที่มีจำนวน 3 แห่งนั้น จัดกิจกรรม-การสอนและการวิจัยเกี่ยวกับชนบธรรมเนียมและประเพณีของชนเผ่ามาเร (ahuatanga Maori) ในปี 1997 มีนักศึกษาลงทะเบียน-ประมาณ 1,300 ราย

นอกจากสถาบันอุดมศึกษาที่รัฐให้การอุดหนุนดังกล่าวแล้ว ยังมีสถาบันการศึกษาและผู้ประกอบการ (Private Training Establishment: PTEs) อีกหลายพันแห่ง ประมาณ 700-800 แห่ง ของจำนวนนี้ขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงานรับรองคุณวุฒิทางการศึกษา แห่งนิวซีแลนด์ (New Zealand Qualifications Authority) ซึ่งหมายความว่าสถาบันเหล่านั้นได้รับการรับรองคุณวุฒิ มีนักศึกษา-เต็มเวลาเทียบเท่าประมาณ 34,000 ราย ลงทะเบียนในสถาบัน การศึกษาและผู้ประกอบการเหล่านี้ โดยมีนักศึกษาประมาณ 2,000 ราย ที่ได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล

สถาบันอุดมศึกษามีอิสระในการต้องตอบสนองมาก โดยมีอิสระ เกือบสมบูรณ์ในการใช้จ่าย การกำหนดมาตรฐานเนียมการเรียน และ-การกำหนดลัญญาประจำบุคลากรเอง หลักสูตรการสอนของมหาวิทยาลัย-จะต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการอธิการบดี (Vice-Chancellor's Accreditation Committee) ซึ่งถือเป็นเงื่อนไข

ที่จำเป็นในการให้เงินอุดหนุนของรัฐ

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

การให้เงินอุดหนุนพื้นฐานสำหรับการศึกษาจะใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณที่ขึ้นกับจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (Equivalent Full-Time Student: EFTS) (จำนวนเงินตามจำนวนนักศึกษา) โดยสถาบันและกระทรวงศึกษาธิการจะต้องเห็นชอบร่วมกันเกี่ยวกับจำนวนของนักศึกษา EFTS ที่จะนำมาใช้ในสูตร และเนื่องจากสมมติกะลานิดบัญญัติสั่นนิษฐานว่าคน/ภาควิชาของสถาบันต่าง ๆ จะใช้กิจกรรมการวิจัยเพื่อปรับปรุงกิจกรรมการสอนให้ดีขึ้น ดังนั้น การวิจัยพื้นฐานจึงได้รับเงินอุดหนุนตามจำนวน EFTS เช่นกัน นอกจากนี้ การให้เงินอุดหนุนยังแบ่งตามสาขาวิชาและประเภทของสถาบันด้วย

กองทุนวิทยาศาสตร์เพื่อสังคม (Public Good Science Fund: PGSF) ซึ่งบริหารโดยมูลนิธิเพื่อการวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Foundation for Research, Science and Technology) เป็นผู้สนับสนุนเงินอุดหนุนการวิจัย โดยมหาวิทยาลัยสถาบันวิจัยเอกชน และนักวิจัยอิสระสามารถขอรับทุนวิจัยเหล่านี้ได้ นอกจากนี้ ยังมีกองทุน Marsden ซึ่งเน้นที่โครงการเล็ก ๆ (blues skies projects) (นั่นคือไม่มีการเชื่อมโยงกับการประยุกต์) ตารางที่ 18 แสดงทรัพยากรของมหาวิทยาลัยในภาพรวมจำแนกตามแหล่งที่มา

ตารางที่ 18 : ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย จำแนกตามแหล่งที่มา
ปี 1997

	ล้านเหรียญนิวซีแลนด์ ³⁵	รอยละ
การให้เงินอุดหนุนเพื่อนำจ้างของรัฐ	610	51.9
ภาครัฐเนี่ยมการเรียน	249	21.2
เงินอุดหนุนการวิจัยจากกองทุน PGSF อื่นๆ	200 116	17.0 9.9
รวม	1,177	100

ที่มา : NZVCC, 1999

ตารางที่ 19 แสดงข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนสถาบัน-
อุดมศึกษาในนิวซีแลนด์ หากเปรียบเทียบข้อมูลจากตารางที่ 18 และ
19 จะพบว่าการให้เงินอุดหนุนของรัฐบาลได้ลดความสำคัญลง ในขณะที่
ภาครัฐเนี่ยมการเรียนและแหล่งเงินทุนอื่นได้เริ่มมีความสำคัญมากขึ้น

³⁵ 1 เหรียญนิวซีแลนด์ = 0.48 ยูโร

**ตารางที่ 19 : ทรัพยากรของสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามแหล่ง
ที่มา ปี 1999**

หน่วย : รอยละ

ประเภทสถาบัน	เงินอุดหนุนจากรัฐบาล	ค่าธรรมเนียมการเรียน	แหล่งทรัพยากรอื่น
มหาวิทยาลัย	47.1	23.7	29.1
วิทยาลัย politechnic	57.0	31.2	11.7
วิทยาลัยครุ	63.6	19.2	17.3
wananga	63.0	21.8	15.2
สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ	51.1	25.8	23.1

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

**2.1 การให้เงินอุดหนุนพื้นฐานสำหรับการสอนและการวิจัย
(Basic funding of teaching and research)**

การให้เงินอุดหนุนพื้นฐานสำหรับสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาเพื่อการสอนและการวิจัยขึ้นอยู่กับจำนวนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรที่มีการประทังคุณภาพ การให้เงินอุดหนุนมีจุดประสงค์เพื่อลดต้นทุนการศึกษาสำหรับนักศึกษาภายในประเทศที่ศึกษาณ สถาบันต่าง ๆ และมีชื่อเรียกว่า เงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียน (tuition subsidy) ซึ่งใช้สูตรการจัดสรรงบประมาณตาม EFTS

เงินบริภูณิวชีแลนด์ที่จ่ายรายปี = ผลรวมของ ($N \times$ ปัจจัยทางสาขาวิชาของ EFTS \times อัตราการให้เงินอุดหนุนเป็นบริภูณิวชีแลนด์)

โดยที่

- + **N** คือ จำนวนนักศึกษาภายในประเทศที่มีคุณสมบัติในการลงทะเบียนอย่างเป็นทางการในหลักสูตรของสถาบันการศึกษา
- + **ปัจจัยทางสาขาวิชาของ EFTS** คือ ภาระงานของนักศึกษา-ในหลักสูตร คำนวณเป็นลัตต์ล่วนของ 1.0 EFTS ซึ่งเป็นภาระงานปกติ-ที่นักศึกษาเต็มเวลาต้องปฏิบัติใน 1 ปีการศึกษา
- + อัตราการให้เงินอุดหนุนเป็นเหรียญนิวชีแลนด์ คือ ระดับ-การให้เงินช่วยเหลือของรัฐบาลสำหรับนักศึกษาภายในประเทศใน การศึกษา 1 หลักสูตร³⁶

หลักการของสูตรการจัดสรรงบประมาณนี้ คือ หลักสูตรที่ คล้ายคลึงกันจะได้รับเงินอุดหนุนในอัตราใกล้เคียงกันและการสอน จะเชื่อมโยงกับการวิจัย หลักการนี้จะประยุกต์ใช้กับสถาบันอุดมศึกษา ที่ได้รับการรับรองทุกแห่ง ตารางที่ 20 แสดงอัตราการให้เงินอุดหนุน- จำนวน 22 อัตรา ที่ใช้อยู่ในประเทศไทยนิวชีแลนด์ ตั้งแต่ปี 1999 นักศึกษาทุกคนที่ลงทะเบียนเรียนจะได้รับเงินอุดหนุน ยกเว้นหลักสูตร- แพทยศาสตร์ หันตแพทยศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และพาณิชย์นารี ซึ่งรัฐบาลได้จำกัดจำนวนการลงทะเบียนโดยอาศัย การให้เงินอุดหนุนตามที่กำหนดไว้

³⁶ ตัวอย่าง จำนวนนักศึกษาที่มีคุณสมบัติในการลงทะเบียน	250
x ปัจจัยทางสาขาวิชาของ EFTS ที่ใช้ในราย 12 เดือน	0.39
x อัตราการให้เงินอุดหนุนตามประเภท (A1)	\$5,045
จำนวนเงินรวมที่ต้องจ่ายจริงตลอดระยะเวลา 12 เดือน	\$491,887
เงินฝาก (เพื่อการศึกษา) รายเดือน	\$40,990

ตารางที่ 20 : อัตราการให้เงินอุดหนุนตามประเภทการศึกษา

หน่วย : เหรียญนิวซีแลนด์

	บุณฑิม 'ไม่ใช่ กลุ่มสาขาวิชา	ปริญญาตรี บริษัทฯ	สูงกว่า ปริญญาตรี (เรียนรายวิชา)	สูงกว่า ปริญญาตรี (เรียนโดยการ ทำวิจัย)
A คิลปศาสตร์ สังคมศาสตร์ ธุรกิจ การบัญชี การศึกษาทั่วไปและ การศึกษาชุมชน ก្មោមាយ	5,045	5,215	6,745	12,345
B วิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ วิศวกรรมศาสตร์ (ต่ำกว่าปริญญาตรี) เกษตรศาสตร์ (ต่ำกว่าปริญญาตรี) พยาบาลศาสตร์ การค้า สถาปัตยกรรม (ต่ำกว่าปริญญาตรี) วิจิตรศิลป์ การดนตรี	7,721	8,091	11,421	22,621
C วิศวกรรมศาสตร์ (ปริญญาตรี) เกษตรศาสตร์ (ปริญญาตรี) สถาปัตยกรรม (ปริญญาตรี) การศึกษาเรื่องกับความผิดปกติในการได้ยิน	9,282	9,752	13,682	27,382
G หันตแพทยศาสตร์ * สัตวแพทยศาสตร์ แพทยศาสตร์	18,188	18,188	18,188	18,188
H การศึกษาด้านสัตว์ใหญ่	15,219	19,149	32,849	
I ครุศาสตร์	7,190	7,360	8,890	14,490

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

* มีการจ่ายเงินเพิ่มเติม 11,084 เหรียญนิวซีแลนด์ต่อปี สำหรับปีที่ 2 ของการศึกษา และ 12,410 เหรียญนิวซีแลนด์ต่อปี สำหรับปีที่ 3-5 ของการศึกษา สำหรับนักศึกษาหลักสูตรหันตแพทยศาสตร์ระดับปริญญาตรี

นอกจากนี้ สถาบันอุดมศึกษา yang ได้รับเงินอุดหนุนพื้นฐาน 1,000 เหรียญนิวซีแลนด์ต่อห้องคีกษาเต็มเวลาเที่ยบเท่าที่ลงทะเบียน 1 คน โดยสามารถรับเป็นจำนวนเงินสูงสุดถึง 250,000 เหรียญนิวซีแลนด์ ต่อปี สถาบันอุดมศึกษาอาจได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มเติมพิเศษ (Special Supplementary Grant) เพื่อวัสดุประสงค์พิเศษ (เช่น การบริการทางการศึกษาสำหรับนักศึกษาอุดมศึกษาที่พิการ หรือการคิดค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับนักศึกษาในอัตราคงที่)

ระบบการให้เงินช่วยเหลือของรัฐบาล เป็นการให้ตามจำนวน และประเภทของหน่วยกิตที่นักศึกษาเรียน นักศึกษาที่เรียนตั้งแต่ สอนปริญญาขึ้นไปจนเป็นต้องได้รับเงินช่วยเหลือ (ตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษา) ในจำนวนที่มากกว่าเพรตตองเก็บหน่วยกิตมากกว่า และยังต้องชำระค่าธรรมเนียมที่สูงกว่าด้วย (นอกจากจะโอดดีได้รับ- ทุนการศึกษา) ขณะนี้ไม่มีการจำกัดจำนวนของปริญญาและหลักสูตร ที่ได้รับเงินช่วยเหลือที่นักศึกษาจะเรียนได้ (ภายใต้สมมุติฐานว่าผล การเรียนของนักศึกษาเป็นที่น่าพอใจ) อย่างไรก็ตาม มีการกำหนด- จำนวนปีที่รัฐบาลจะให้เงินอุดหนุนแก่นักศึกษาเต็มเวลาซึ่งครอบคลุม- ถึงค่าครองชีพด้วย โดยจะมีการสำรวจสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว- ก่อน

การจ่ายเงินให้สถาบันที่จัดการศึกษาเป็นการจ่ายรายเดือน โดย- สถาบันจะต้องส่งข้อมูลเกี่ยวกับการลงทะเบียนของนักศึกษาเต็มเวลา- เที่ยบเท่าให้กระทรวงศึกษาธิการ 3 ครั้งต่อปี ทางระบบการรายงาน-

ข้อมูลชั้นเดียว (Single Data Return: SDR) ข้อมูลนี้จะใช้ในการปรับปรุงฐานข้อมูลคุณภาพและข้อมูลการลงท่าเบียนของกระทรวง-ศึกษาธิการสำหรับสถาบันการศึกษาทั้งหมด เงินอุดหนุนสำหรับแต่ละรอบ 4 เดือน คำนวณจาก

- + จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าตามจริง ณ วันนั้น
- + บริการด้วยประมาณการในอนาคตที่ได้รับความเห็นชอบแล้ว
- + บริการอื่นโดยด้วยส่วนปรับปรุงเงินอุดหนุนของรอบ 4 เดือน ก่อน ตามการลงท่าเบียนจริง

ดังนั้น การจ่ายเงินจึงใกล้เคียงกับการลงท่าเบียนตามจริง และไม่เกิดการเรียกร้องเงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียนตามจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเท่าอีกด้วย

เพื่อป้องกันประโยชน์ทางการเงินของรัฐบาล ปัจจุบันกระทรวง-ศึกษาธิการได้กำหนดให้มีกลไกที่เข้มแข็งในการกำกับการจัดซื้อจัดจ้าง นอกจากนี้ ยังมีการตรวจสอบสถานะทางการเงินของสถาบันอุดมศึกษา-และความถูกต้องของการรายงานข้อมูล SDR ภายใต้กรอบงานการบริหารจัดการความเสี่ยง (risk management framework)

ในการรับนักศึกษาที่มีคุณสมบัติที่จะได้รับเงินช่วยเหลือตามสูตรการจัดสรรงบประมาณ EFTS นั้น ไม่ได้จำกัดอยู่ที่กลุ่มนักศึกษา-กลุ่มเดียวที่เป็นพิเศษ แต่ใช้หลักเกณฑ์ในการรับเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาตามปกติ (ยกเว้นบางหลักสูตรสำหรับกลุ่มผู้อยู่-โอกาส) และไม่ได้จำกัดอยู่เฉพาะแต่ลูกจ้างของบริษัทใดบริษัทหนึ่งด้วย

ขณะที่ระดับความสามารถในการจ่ายเงินช่วยเหลือตามฐาน EFTS ให้แก่สถาบันอุดมศึกษานั้นขึ้นกับจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนตามหลักสูตร แต่การจ่ายเงินช่วยเหลือตามจริงนั้นไม่ได้ผูกติดกับหลักสูตร-ได้อย่างเฉพาะเจาะจง แต่เป็นรูปแบบของเงินก้อน (Bulk Fund) ซึ่งตามบทบัญญัติของพระราชบัญญัติการเงินสาธารณะ (1989) และ-พระราชบัญญัติการศึกษา (1989) สถาบันการศึกษาสามารถใช้เงินอุดหนุนนี้ได้ตามต้องการ การใช้จ่ายเงินอุดหนุนครอบคลุมถึงเงินลงทุนและการพัฒนาโครงการสร้างพื้นฐานโดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการดำเนินการด้วย แต่กระทำการศึกษาธิการไม่ได้ให้เงินอุดหนุนเพื่อการพัฒนาส่วนเพิ่มแก่สถาบันอุดมศึกษาโดยผ่านระบบการให้เงิน-อุดหนุนตามฐาน EFTS

รัฐบาลของประเทศไทยวีแลนด์คำนึงถึงการให้เงินอุดหนุนการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างมีคุณภาพ อีกทั้งปักป้องผลประโยชน์-ของนักศึกษาที่ลงทะเบียนในสถาบันอุดมศึกษาด้วย จึงมีเพียงหลักสูตรที่ประกอบด้วยสาขาวิชาที่ได้รับการรับรองคุณภาพโดยหน่วยงาน/สถาบันที่ให้การรับรองคุณภาพเท่านั้น ที่จะได้รับเงินช่วยเหลือการสอนตามฐาน EFTS และได้รับสิทธิให้เข้าโครงการเงินทุนร่องและเงินกู้ของนักศึกษาด้วย ทั้งนี้ สาขาวิชาที่ได้รับเงินช่วยเหลือจะต้องอยู่ในหลักสูตรการเรียนที่ได้รับการรับรองคุณภาพแล้วยกเว้นหลักสูตรการศึกษานอกระบบและการศึกษาชุมชนบางหลักสูตร-ที่จัดโดยสถาบันอุดมศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการยังมีความรับผิดชอบเกี่ยวกับการสร้างความเชื่อมั่นว่า เงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียนแบบ EFTS จะจ่ายเพียงเพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาสามารถรักษาสถานภาพทางการเงินให้มีเสถียรภาพในระดับหนึ่งได้ สถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดที่ได้รับเงินอุดหนุนตาม EFTS และได้รับสิทธิในการเข้าร่วมโครงการเงินทัดรองและเงินกู้ของนักศึกษาจะต้องรายงานผลเป็นระยะ ๆ ตามรูปแบบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

การรับรองคุณภาพของหลักสูตรและคุณวุฒิต่าง ๆ เป็นความรับผิดชอบของสถาบันรับรองคุณภาพ กระทรวงศึกษาธิการไม่ได้มีบทบาทซ้ำซ้อนในส่วนนี้ แต่เป็นเพียงการเสริมสร้างความมั่นใจว่า การรับรองคุณภาพอย่างเหมาะสมก่อนที่จะได้รับการอนุมัติเงินอุดหนุน-จากรัฐบาล และนักศึกษาจะต้องไม่เป็นผู้ที่ลงทะเบียนในหลักสูตรและคุณวุฒิได้ ๆ ก่อนที่รัฐจะอนุมัติการอุดหนุน

สถาบันการศึกษาจะได้รับแจ้งเมื่อหลักสูตรและคุณวุฒิผ่านการอนุมัติแล้ว หลักสูตรและคุณวุฒิทั้งหมดที่ได้รับการอนุมัติในด้านการรับเงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียนตามฐาน EFTS การเข้าร่วมโครงการเงินทัดรองและเงินกู้ของนักศึกษา จะมีการบันทึกในฐานข้อมูลคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ ในทำนองเดียวกัน ในปี 2000 มีการบันทึกหลักสูตรที่ผ่านการรับรองคุณภาพทั้งหมดในฐานข้อมูลการลงทะเบียนของกระทรวง เช่นกัน ซึ่งสถาบันการศึกษาจำเป็นต้องรักษาคุณภาพของหลักสูตรเหล่านั้นต่อไป

หลักการเชิงนโยบายที่สำคัญคือ หลักสูตรที่คล้ายคลึงกันที่ได้รับ การรับรองคุณภาพจะได้รับเงินช่วยเหลือการสอนในระดับที่ใกล้เคียงกัน โดยไม่คำนึงว่าจะสอนอย่างไรหรือที่ใด ไม่ว่าหลักสูตรนั้นจะเป็น การสอนโดยสถาบันอุดมศึกษาของรัฐหรือสถาบันการศึกษาของเอกชน ไม่ว่าจะเป็นการสอนนอกหรือในสถานที่ ในทำนองเดียวกัน ไม่มี การแยกการศึกษาแบบไม่เต็มเวลาออกจากหลักสูตรเต็มเวลาที่ได้รับ การอนุมัติแล้ว ประสบการณ์การศึกษาระดับอุดมศึกษาในอดีตของ นักศึกษา ก็ไม่ได้เป็นปัจจัยในการกำหนดเงินอุดหนุนในสาขาวิชา เดียวกันอีกด้วย (มีการยกเลิกนโยบาย Study Right ในช่วงปี 2001)

ความรับผิดชอบของกระทรวงศึกษาธิการคือการสร้างความ เชื่อมั่นว่าค่า EFTS ที่เกี่ยวข้องกับแต่ละคุณวุฒิที่ได้รับการรับรอง- คุณภาพแล้วมีความเหมาะสม และปัจจัยของ EFTS และการจัด- ประเภทของสาขาวิชาที่เป็นส่วนประกอบของหลักสูตรนั้นถูกต้อง ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้ EFTS ของนักศึกษาแต่ละคนที่ลงทะเบียน- ในคุณวุฒิที่ได้รับการรับรองแล้ว

กระทรวงศึกษาธิการยังรับผิดชอบในการพิจารณาความ เหมาะสมของคุณวุฒิ และสาขาวิชาของนักศึกษาที่มีสิทธิเข้าร่วม โครงการเงินทดรองและเงินกู้ของนักศึกษา การถ่ายโอนการบริหาร- โครงการเหล่านี้ไปให้ Work and Income New Zealand ทำให้- กรรมการบริหารการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาไม่มีความจำเป็นที่จะ- ต้องพิจารณาคุณวุฒิเพื่อความเหมาะสมในการให้เงินทดรองหรือเงินกู้- อีกต่อไป แต่กระทรวงศึกษาธิการยังคงรับผิดชอบเรียกวันนโยบาย

เชิงกลยุทธ์โดยรวม ที่เกี่ยวข้องกับโครงการเงินทุนรองและเงินกู้นักศึกษา รวมทั้งนโยบายในการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับการกำหนด-ความเหมาะสมของคุณวุฒิ และหลักสูตรสำหรับนักศึกษาที่จะเข้าสู่-โครงการเหล่านี้

2.2 การพัฒนา (Developments)

กระทรวงศึกษาธิการอยู่ระหว่างการริเริ่มใช้ค่าหน่วยกิตของคุณวุฒิเป็นเกณฑ์ในการกำหนดค่า EFTS แม้ว่าการทำเช่นนี้จะได้รับการยอมรับว่าเหมาะสมสมที่สุดสำหรับต้นทุนด้านการสอน (teaching inputs) ในแง่ของความโปร่งใส การลดต้นทุน และการควบคุม แต่ก็เป็นปัญหาในบางครั้งเนื่องจากค่าหน่วยกิตไม่ได้เป็นรูปแบบเดียวกันทั่วระบบ ดังนั้น ในกระบวนการพิจารณาอนุมัติ-จึงต้องมีการตรวจสอบค่าหน่วยกิตของคุณวุฒิกับช่วงเวลาเรียนของนักศึกษาและจำนวนสัปดาห์การสอนควบคู่กันด้วย

คณะกรรมการที่ปรึกษาด้านอุดมศึกษา (Tertiary Education Advisory Commission: TEAC) อยู่ระหว่างการพิจารณา-ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เป็นไปได้ของระบบการให้เงินอุดหนุน-ปัจจุบันในภาคอุดมศึกษาโดยรวม (รวมถึงการอุดมศึกษา การฝึกอบรม-วิชาชีพ การศึกษาผู้ใหญ่และชุมชน เป็นต้น) แม้จะยังไม่บรรลุถึง-นโยบายขั้นสุดท้ายในแต่ละประเด็นหลัก ๆ แต่คาดว่าจะบรรลุในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า TEAC ได้เสนอให้มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ ในเรื่องต่าง ๆ แต่รัฐบาลจะยอมรับข้อเสนอได้เพียงได้นั้นเป็นลิ๊งที่ต้องจับตามองกันต่อไป

การเปลี่ยนแปลงที่ TEAC เสนอแนะ ประกอบด้วย

ก. ระบบการให้เงินอุดหนุนตามสูตร EFTS ที่สามารถ-
ประเมินการล่วงหน้าได้ดีขึ้น โดยอาจเป็นงบหมุนเวียนรอบละ 3 ปี

ข. การคงสูตรการคำนวณที่เป็นตัวผลักดันระบบการให้
เงินอุดหนุนเพื่อการศึกษา แต่ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ
ในด้านต้นทุนปัจจุบัน

ค. การคงระบบการให้เงินอุดหนุนการวิจัยตามจำนวน
นักศึกษาที่เรียนหลักสูตรปริญญาได้ปริญญาหนึ่งอยู่ (โดยผ่านนโยบาย
“ต้อยอด” การวิจัยในปัจจุบัน) แต่ขยายการให้เงินอุดหนุนปัจจุบัน
บางส่วนไปใช้สูตรแบบจัดสรรแบบมุ่งเน้นผลงาน ประเด็นหลักที่
เป็นที่โต้เถียงกันอยู่ในปัจจุบันคือ จะจัดสรรเงินทุนก้อนนี้ผ่านระบบ-
ตัวชี้วัด (เช่น ออสเตรเลีย อาฟริกาใต้ และอิสราเอล เป็นต้น) หรือ-
ผ่านกระบวนการสอปบทานของผู้ร่วมงาน (เช่น สาธารณรัฐอา倩าจักร และ-
ซองกง)

ง. การแยกเงินอุดหนุนที่จะให้แก่ศูนย์วิจัยเพื่อความ
เป็นเลิศ (Centers of research excellence) ในภาคอุดมศึกษา-
ออกต่างหาก (ขอนี้ได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลแล้ว)

จ. การเพิ่มการให้เงินอุดหนุนทางการวิจัยและการสอนใน-
ทุกระดับ โดยเลือกใช้ตัวชนิดที่เหมาะสม

ฉ. ความเป็นไปได้ที่จะแยกเงินอุดหนุนโครงสร้างพื้นฐาน-
สำหรับรายการเงินลงทุนขนาดใหญ่อย่างต่างหาก

คาดว่า จะไม่มีการเสนอให้ระบบการจัดสรรเงินอุดหนุน-
แบบมุ่งเน้นผลงานสำหรับต้นทุนการเรียน

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

รัฐบาลให้เงินอุดหนุนแก่นักศึกษาในประเทศที่ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรที่ TEPS³⁷ เท่านั้น โดยมีทั้งรูปแบบการให้เงินช่วยเหลือ-ค่าธรรมเนียมการเรียน และการให้สิทธิ์ในโครงการรับเงินทดรองหรือเงินกู้ของนักศึกษา หรือทั้งสองแบบ การให้เงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียนขึ้นอยู่กับสูตรการจัดสรรงบประมาณ EFTS

3.1 โครงการเงินทดรองและเงินกู้สำหรับนักศึกษา (Student allowances and Loan Schemes)

Work and Income New Zealand รับผิดชอบด้าน-การบริหารจัดการโครงการเงินทดรองและเงินกู้สำหรับนักศึกษา โดยจะพิจารณาความเหมาะสมของนักศึกษาเป็นรายบุคคล ต่อไปนี้เป็นบทสรุปโดยทั่วไปเกี่ยวกับโครงการเงินทดรองและเงินกู้ของนักศึกษา

เพื่อที่จะได้รับเงินทดรองหรือเงินกู้ นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนในสถาบันอุดมศึกษาที่ได้รับการรับรอง (ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษา 1989) ซึ่งได้แก่

- + วิทยาลัยครุ
- + วิทยาลัย politechnic

³⁷ TEP = Tertiary Education Provider คือสถาบันอุดมศึกษา โดยหมายความรวมถึงสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด ได้แก่ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย politechnic วิทยาลัยครุและสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ที่ได้รับอนุมัติเงินช่วยเหลือค่าธรรมเนียมการเรียนตามฐาน EFTS และ/หรือได้รับสิทธิ์ในโครงการเงินทดรองหรือเงินกู้สำหรับนักศึกษาตามข้อกำหนด

- + มหาวิทยาลัย
- + Wananga
- + สถาบันการฝึกอบรมเอกชนที่ได้รับอนุญาติจากทางการ
แล้ว
- + สถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ

นักศึกษาที่มีความเพาะสเมะสมจะมีรายชื่อเป็นผู้ได้รับสิทธิเข้าร่วมโครงการเงินทุนรองนักศึกษา เป็นระยะเวลาสูงสุด 200 สัปดาห์ สำหรับการเข้าร่วมโครงการเงินกู้นักศึกษานั้นโดยด้วยสำหรับนักศึกษาที่มี-ความเพาะสเมะสมตามหลักเกณฑ์การเป็นนักศึกษาเต็มเวลาหรือนักศึกษา-ไม่เต็มเวลาที่คึกขาดเต็มปี

นักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลาที่มีสิทธิเข้าร่วมโครงการเงินกู้-สำหรับนักศึกษา จะได้รับเงินอุดหนุนในส่วนของค่าธรรมเนียมการเรียน-และต้นทุนหลักสูตร แต่จะไม่ได้รับในส่วนของค่าครองชีพ ดังเช่นที่-นักศึกษาที่เรียนเต็มเวลาจะได้รับ

**ตารางที่ 21 : จำนวนนักศึกษาที่ใช้บริการเงินกู้เพื่อการศึกษาและ
จำนวนเงินกู้เฉลี่ย ปี 1992-1997**

หน่วย: เหรียญนิวไฮลอนด์

	จำนวนนักศึกษา	จำนวนเงินกู้เฉลี่ย
1992	44,202	3,628
1993	68,411	3,979
1994	79,338	4,309
1995	89,817	4,432
1996	95,411	4,649
1997	105,038	5,494
1998	114,387	5,714
1999	115,142	4,945

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

ตารางที่ 22 : ร้อยละของยอดเงินกู้ของนักศึกษา

หน่วย : เหรียญนิวไฮลอนด์

ช่วงของยอดเงินกู้	1995	1997	1998	1999
< 6,000	54.0	47.5	43.0	38.4
6,000 – 10,000	25.5	22.0	20.5	19.5
10,000 – 15,000	10.9	12.4	14.3	15.7
15,000 – 20,000	6.5	8.7	9.2	9.2
20,000 – 25,000	2.5	4.1	5.0	6.3
25,000 – 30,000	0.5	2.9	3.7	4.0
30,000 – 35,000	0.1	1.2	1.8	2.8
> 35,000	0.0	1.2	2.5	4.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

ในปี 1990 เริ่มมีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนจากนักศึกษา เนื่องจากการลงทะเบียนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ประกอบกับรัฐบาลมีความเห็นว่าบัณฑิตระดับอุดมศึกษามีผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากการได้รับปริญญาอย่างชัดเจน เงินที่เรียกเก็บจากนักศึกษานี้เพิ่มขึ้นจากการอยละ 3 ของตนทุนการสอนเฉลี่ย ในปี 1990 จะเกือบถึงร้อยละ 25 ในปี 1999 สถาบันต่าง ๆ มีอัตราที่จะกำหนดระดับของเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่เรียกเก็บจากนักศึกษา นักศึกษา-นิวซีแลนด์โดยเฉลี่ยต้องเสียค่าธรรมเนียมการเรียนประมาณ 2,800 เหรียญนิวซีแลนด์ต่อปี (1,345 ยูโร) แต่นักศึกษาต่างชาติท่องชาระ-ค่าธรรมเนียมการเรียนเต็มอัตรา ซึ่งอยู่ระหว่าง 10,000 - 18,500 เหรียญนิวซีแลนด์ (4,805 - 8,889 ยูโร) สำหรับหลักสูตรปริญญาตรี

ตารางที่ 23 : ค่าธรรมเนียมเฉลี่ยสำหรับนักศึกษาเต็มเวลาตลอดปี จำแนกตามประเภทสถาบัน

หน่วย: เหรียญนิวซีแลนด์

สถาบันการศึกษา	1992	1994	1996	1998	1999
มหาวิทยาลัย	1,300	2,100	2,689	3,331	3,661
โรงเรียน politechnic	1,300	1,900	2,529	3,127	3,179
วิทยาลัยครุ	1,400	1,900	2,073	2,448	2,393
Wananga	1,400	900	1,431	2,360	2,724
สถาบันฝึกอบรมอาชีว	3,900	3,900	4,081	5,473	5,343
ค่าธรรมเนียมเฉลี่ย	1,300	2,000	2,631	3,319	3,507

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

เมื่อนักศึกษาเป็นผู้นำร่างค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่งของตนทุนการสอนแล้ว สถาบันอุดมศึกษาก็ไม่ต้องพึงจำนวนการลงทะเบียนของนักศึกษามากเท่ากับในอดีต (ดูตารางที่ 18, 19 และ 24)

ตารางที่ 24 : สัดส่วนรายการทรัพยากรของสถาบันอุดมศึกษา จำแนกตามแหล่งที่มา

หน่วย : รอยละ

ปี	เงินอุดหนุนจากรัฐบาล	ค่าเล่าเรียน	อื่นๆ
1992	76	11	13
1999	51	26	23

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการ (2000)

บทที่ 7

ประเทศไทย (Sweden)

1. บทนำ (Introduction)

ในช่วงทศวรรษที่ 1980 เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้ว สถานการณ์การให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกคิขของสวีเดนค่อนข้าง- พองคลายกว่า และไม่มีความมุ่นหมายทางการเงินดังที่ระบบการอุดม- คึกคิขในประเทศไทย ฯ ได้ประสบมา ในปี 1996 รายงานของกลุ่ม- ประเทศองค์การความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for Economic Cooperation and Development: OECD) ได้อธิบายว่า รัฐบาลสวีเดนดูเหมือนจะเตรียมเพิ่มการให้ เงินอุดหนุนเพื่อขยายความร่วมมือทางอุดมคึกคิข รายงานนี้ยังได้ ระบุอีกว่าดูเหมือนสถาบันอุดมคึกคิขจะได้รับแรงกดดันเพียงเล็กน้อย- เพื่อให้หารายได้เอง (OECD, 1996)³⁸ ดังนั้น การพัฒนาทรัพยากร-

³⁸ อย่างไรก็ตาม ในช่วง 2-3 ปีหลัง รัฐบาลสวีเดนได้เน้นความสำคัญของการให้เงินอุดหนุน- จาภภายนอกเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

โดยรวมของการอุดมศึกษาในสวีเดนจึงมีใช้เกิดจากการกดดันทางงบประมาณเลี้ยงที่เดียว

รูปแบบการให้เงินอุดหนุนแบบกระจายอำนาจที่ใช้อยู่ในปัจจุบันทำให้รัฐบาลมีอิทธิพลน้อยลงในการตัดสินใจเกี่ยวกับงบประมาณเมื่อเทียบกับในอดีต วิธีการสำคัญ 2 วิธี ที่ทำให้รัฐบาลมีอิทธิพลต่อการเงินของแต่ละสถาบันอุดมศึกษาคือ การให้เงินอุดหนุนการวิจัยและการให้เงินอุดหนุนตามจำนวนนักศึกษาที่กำลังศึกษา รัฐบาลได้กำหนดลำดับความสำคัญของการวิจัยที่จะได้รับการพิจารณาให้เงินอุดหนุน และควบคุมจำนวนเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัยและพัฒนาที่ให้แก่แต่ละสถาบัน ๆ รัฐบาลยังมีอิทธิพลต่อสถาบันการศึกษาต่าง ๆ โดยการให้เงินอุดหนุนตามจำนวนนักศึกษาที่กำลังศึกษา (ดูรายละเอียดข้างล่าง) และคาดหวังว่าแนวทางนี้จะส่งเสริมให้สถาบันปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรที่เปิดสอนด้วย (Oherstrom, 1994) นอกจากนี้ รัฐบาลยังมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารสถานที่ใหม่ รัฐบาลคัดค้านการก่อตั้งสถาบันวิจัยเฉพาะทางบางส่วน เพราะไม่ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจให้เงินอุดหนุนในระดับคณะกรรมการจากหากมีสถาบันวิจัยเฉพาะทางเกิดขึ้นรัฐบาลก็จะต้องตัดสินใจเกี่ยวกับงบประมาณประจำปีของสถาบันเหล่านั้นด้วย (Svanfeldt, 1994)

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

ก่อนการปฏิรูปในปี 1975-1977 ระบบอุดมศึกษาเป็นความรวมมือ-ระหว่างฝ่ายบริหารและฝ่ายการเมืองโดยอำนาจส่วนใหญ่เป็นของบรรดาอาจารย์ประจำ การบริหารมหาวิทยาลัยและโรงเรียนอาชีวะที่ได้รับเงินอุดหนุนการวิจัยเป็นการثار จะดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ประจำและอธิการบดีที่มาจากการคัดเลือกภายใน ผู้ทรงคุณวุฒิ/อาจารย์/นักวิชาการเป็นผู้คัดเลือกคณะกรรมการที่มีอำนาจในการตัดสินใจ โดยสอดคล้องกับมาตรฐานทางวิชาชีพ (professorial criteria)

การปฏิรูปสถาบันการศึกษาที่สำคัญ ๆ ในศตวรรษที่ 1970 ก่อให้เกิดการกระจายอำนาจและการมีส่วนรวมของบุคลากรยกในการตัดสินใจมากขึ้น การปฏิรูปการศึกษาในปี 1975 - 1977 ได้มี-การกระจายหน้าที่งานหลัก ๆ รวมทั้งการจัดสรรงบเงินอุดหนุนในรูปของงบประมาณเฉพาะเจาะจง การปฏิรูปนี้มีผลต่อการแบ่งแยกเงินอุดหนุนการสอนและการวิจัย (ที่ทำไปพร้อมกับการศึกษาระดับสูงกว่า-ปริญญาตรี) ออกจากกัน เหตุผลที่แยกนี้เนื่องจากวัสดุบัลลงการแยกนโยบายสองส่วนนี้ออกจากกัน (Svanfeldt, 1994)

นโยบายการศึกษาตั้งแต่วงกกลาง ๆ ทศวรรษที่ 1980 ได้เน้น-การกระจายอำนาจอย่างต่อเนื่อง และอำนาจในการตัดสินใจส่วนใหญ่-ได้ถ่ายโอนจากระดับชาติไปสู่ระดับท้องถิ่น การปฏิรูปในปี 1987 และ 1988 ได้กระจายอำนาจการตัดสินใจทางการเงินเพื่อการอุดมศึกษา

มากขึ้น ในอดีตระบบการให้เงินอุดหนุนเป็นลักษณะที่รวมอำนาจมาก การตั้งงบประมาณต้องระบุรายการและขอบเขตอย่างเดียวจะง่ายหลังการปฏิรูป การให้เงินอุดหนุนเปลี่ยนไปสู่การตั้งงบประมาณ-แบบกว้าง ๆ และตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 สถาบันการศึกษา-มีอิสระในการตัดสินใจใช้วิธีการที่ดีที่สุดในการใช้เงินที่สถาบันได้รับจัดสรร (Svanfeldt, 1994)

ตั้งแต่ปี 1993 การให้เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมคึกษาเป็นการให้-แบบงบประมาณราย 3 ปี โดยการจัดสรรงบประมาณแต่ละปีจะอ้างอิงจากมาตรฐานของขั้นตอนการดำเนินงาน การพัฒนาอย่างเป็นทางการของระบบงบประมาณอุดมคึกษาสละท้อนให้เห็นว่า เริ่มมีการให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจและการประเมินผล สถาบัน-มีอิสระในการตัดสินใจเกี่ยวกับวิธีการใช้เงินที่ได้รับจัดสรรมา แต่จะต้องบรรลุเป้าหมายระยะยาวที่ระบุไว้ในข้อบังคับ สถาบันสามารถโอนเงินที่ยังไม่ได้ใช้ไปใช้ในปีถัดไปได้ แต่จะต้องซัดเชยในส่วนที่ขาดดุลด้วย และตามที่กล่าวมาข้างต้น การสอนและการวิจัยถูกตั้งเป็น-งบประมาณที่แยกจากกัน (Høgskoleverget, 1996a และกระทรวง-คึกษาธิการและวิทยาศาสตร์ของสวีเดน, 1993)

2.1 การให้เงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการสอน (Funding for teaching activities)

ตั้งแต่ปี 1993 การจัดสรรงบประมาณการสอนระดับปริญญา-ตรีของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเป็นการให้ตามฐานจำนวนนักศึกษา-และผลการปฏิบัติงานรายปี รัฐบาลเป็นผู้กำหนดจำนวนเงินสูงสุด

ที่สามารถให้ได้ การให้เงินเพื่อกิจกรรมการสอนจำนวนจาก 2 ปัจจัย ปัจจัยแรกคือจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียน ขนาดของจำนวนเงินที่ให้เห็น จึงอาจไม่เท่ากันระหว่างสถาบันแต่ละแห่ง ปัจจัยที่สองคือ จำนวนหน่วยกิตที่นักศึกษาเรียนสำเร็จ (ซึ่งจะสอดคล้องกับจำนวนนักศึกษา-ปัจจุบันของสถาบันนั้น ๆ) รัฐบาลเคยเสนอการให้เงินประเภทที่สาม ที่มุ่งส่งเสริมให้สถาบันการศึกษาพัฒนาคุณภาพให้ดีขึ้น แต่ไม่มีการนำมาปฏิบัติ การให้เงินประเภทนี้เรียกว่า The Quality Premium ซึ่งเคยคาดว่าจะอยู่ที่ประมาณร้อยละ 5 ของงบประมาณ (Høgskoleverget, 1996a และกระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์ของสวีเดน 1993)

การให้เงินอุดหนุนการสอนและการวิจัยเป็นไปตามที่ระบุ ในสัญญา 3 ปี ระหว่างสถาบันอุดมศึกษาและกระทรวงศึกษาธิการ-และวิทยาศาสตร์ของสวีเดน สัญญานี้แยกเป็นการสอนและการวิจัย ในส่วนของการสอนจะมีการระบุจำนวนนักศึกษาขั้นต่ำ และจำนวนหน่วยกิตของแต่ละสาขาวิชาในช่วงระยะเวลา 3 ปีนั้น โดยทั่วไป รัฐบาล-ให้เงินอุดหนุนตามวัตถุประสงค์ซึ่งคำนวณจากจำนวนนักศึกษาเต็มเวลา-เทียบเท่าระหว่างสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ วัตถุประสงค์ดังกล่าว สามารถจำแนกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษา และ-อีกส่วนหนึ่งเกี่ยวกับผลการดำเนินงาน (เทียบเท่ากับการปฏิบัติงานรายปี) เงินทั้งหมดที่ให้สำหรับกิจกรรมการสอนต้องไม่เกินจำนวนเงินอุดหนุนสูงสุด ที่คำนวณไว้ในงบประมาณรายปีที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภาแล้ว ดังนั้น มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยจึงไม่สามารถ-หาผลประโยชน์จากการรับนักศึกษาเข้าเรียนเกินโควต้า อย่างไรก็ตาม

สถาบันอาชีวศึกษาที่เกินโครงการ (ไม่เกินร้อยละ 10
ของจำนวนเงินที่ได้ทั้งหมด) ไปใช้ในอนาคตได้ ซึ่งเป็นการสอดคล้อง
ต่อมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยในการประมาณการที่ดีที่สุดของจำนวน-
น ๗ ก ๓ ๕ ก ๒ ๗ ๔ ๖

ระยะยาว

การคำนวณเงินอุดหนุนเพื่อการสอนจะคิดตามจำนวน
นักศึกษาและกิจกรรมของนักศึกษา เต็มๆ ตามการจัดสรรงบประมาณ
จะคำนึงถึงความแตกต่างของตนทุนการสอนในแต่ละสาขาวิชาด้วย
โดยอัตราค่าธรรมเนียมต่าง ๆ จะขึ้นกับ 6 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่
1) มหุษยศาสตร์ ปรัชญา กฎหมาย และสังคมศาสตร์ 2) วิทยาศาสตร์
วิศวกรรมศาสตร์ เภสัชศาสตร์ สาธารณสุขศาสตร์ 3) ทันตศาสตร์
4) แพทยศาสตร์ 5) ศึกษาศาสตร์ และ 6) อื่น ๆ³⁹ ทั้งนี้ ค่าธรรมเนียม-
นักศึกษาประกอบด้วยค่าธรรมเนียมดำเนินการและค่าธรรมเนียม-
กิจกรรม (เช่น ต้นทุนการสอนโดยตรง)

³⁹ หมวดหมู่ในกรุงเทพมหานคร ให้เงินอุดหนุนจะสมบูรณ์ที่สุด ด้วยหมวดที่ 7 คืออัตราสำหรับบริษัทคิลป์

ตารางที่ 25 : อัตราค่าธรรมเนียมต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า
และตอหน่วยกิตสะสม 40 หน่วยกิต ในปี 1994 – 1995
และ 2000 – 2001

หมาย : โครนอลวีเดน⁴⁰

สาขาวิชา	1994 – 1995		2000 – 2001	
	ค่าธรรมเนียม		ค่าธรรมเนียม	
	นักศึกษา	ผลการดำเนินงาน	นักศึกษา	ผลการดำเนินงาน
มนุษยศาสตร์ ศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ และสังคมศาสตร์	14,024	14,349	13,805	14,453
วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ นาสซศาสตร์ และสาธารณสุขศาสตร์	38,036	33,850	37,286	34,096
ทั่นตศาสตร์	34,743	42,035	33,858	42,340
แพทยศาสตร์	46,840	59,314	45,551	59,742
ศึกษาศาสตร์ *	27,362	33,547	26,675	33,790
อื่น ๆ	31,939	26,777	31,323	26,971

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการและวิทยาศาสตร์ของลวีเดน

หมายเหตุ : *ไม่วรวมภาคปฏิบัติของการฝึกหัดครู

การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมต่าง ๆ จะอย่างอิงจากมาตรฐาน –
ของการสำรวจพิเศษเกี่ยวกับต้นทุนของการอุดมศึกษาพื้นฐาน
การสำรวจนี้ระบุถึงต้นทุนการสอน การบริการ และต้นทุนดำเนินการ
ของกลุ่มนิติศาสตร์และมนุษยศาสตร์ และสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ –
บางสาขา ในตารางที่ 25 แสดงอัตราค่าธรรมเนียม (ers)

⁴⁰ 1 โครนอลวีเดน = 0.11 ยูโร (มีนาคม 2001)

ttningsbelopp) สำหรับปีการศึกษา 1994 – 1995 และ 2000 – 2001 ภาครัฐมุ่งเน้นนักศึกษาและภาครัฐมุ่งผลการดำเนินงานเป็นตัวกำหนดเงินอุดหนุนต่อหัวรายปี สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีเต็มเวลาที่ศึกษาได้หน่วยกิตสะสมถึง 40 หน่วยกิตแล้ว (ในแต่ละกลุ่มสาขา วิชาทั้ง 6 กลุ่ม) ตั้งแต่ปี 1995 ภาครัฐมุ่งเน้นนักศึกษาได้ร่วมการชดเชยตนทุนเงินทุนด้วย (รวมค่าเช่าอาคารสถานที่ของมหาวิทยาลัย)

งบประมาณการสอนรายปี T สำหรับสถาบันการศึกษา i ในปีที่ t คำนวณจากสูตรดังต่อไปนี้ (Koelman, Vossensteyn และ Jongbloed, 1998) (เพื่อความชัดเจนจึงไม่คำนึงถึงการปรับปรุงเนื่องจากการชดเชยเงินเพื่อของราคาน้ำค้า)

$$T_{i,t} = (S_{i,1,t} * TS_{1,t} + C_{i,1,t} / 40 * TC_{1,t}) + (S_{i,2,t} * TS_{2,t} + C_{i,2,t} / 40 * TC_{2,t}) \\ + \dots + (S_{i,6,t} * TS_{6,t} + C_{i,6,t} / 40 * TC_{6,t})$$

โดยที่

$T_{i,t}$ คือ งบประมาณการสอนสำหรับสถาบัน i ในปีที่ t

$S_{i,j,t}$ คือ จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเท่าของสถาบัน i ที่ลงทะเบียนในหลักสูตรในกลุ่ม j (โดย $j = 1, \dots, 6$) ในปีที่ t

$TS_{j,t}$ คือ อัตราภาครัฐมุ่งต่อนักศึกษาเต็มเวลา (รวมตนทุนการสอนทั้งทางตรงและทางอ้อม) ในหลักสูตรในกลุ่ม j (โดย $j = 1, \dots, 6$) ในปีที่ t

$C_{i,j,t}$ คือ จำนวนหน่วยกิตสะสมในสถาบัน i ในสาขาวิชาที่อยู่ในกลุ่ม j (โดย $j = 1, \dots, 6$) ระหว่างปีที่ t

TC_{j,t} คือ อัตราค่าธรรมเนียมต่อผลงานรายปีเที่ยบเท่า ในสาขาวิชา-
ที่อยู่ในกลุ่ม j (โดย j = 1, ..., 6) ระหว่างปีที่ t

การพัฒนาในระยะหลัง (*Recent developments*)

ในเดือนกันยายน 2000 รัฐบาลสวีเดนได้เผยแพร่พระราชบัญญัติ
อย่างเป็นทางการ (Högskolans styrning SOU 2000:82)
สิ่งสำคัญที่ผู้เขียนได้รับมอบหมายคือการประเมินการบริหารการ
อุดมศึกษา ผลจากการประเมินประการหนึ่งคือระบบต้องให้ความสำคัญ-
เพิ่มขึ้นกับผลลัพธ์ที่ได้ ตัวอย่างที่แสดงคือ ระบบการให้เงินอุดหนุน-
ควรจะรวมเงินส่วนพิเศษสำหรับการสอบ (examination-bonus)
การถ่วงน้ำหนักของอัตราค่าธรรมเนียมอีกด้วยเพื่อเน้นเกณฑ์ผลผลิต
(บัณฑิต) ให้ชัดเจนขึ้น รัฐบาลยังไม่เสนอเรื่องการวิจารณ์เกี่ยวกับรายงาน-
อย่างเป็นทางการฉบับนี้ ดังนั้น เรายังไม่สามารถแสดงความคิดเห็น-
ต่อการอภิปรายได้ รัฐบาลจะเตรียมข้อเสนอดังกล่าวต่อรัฐสภาหลัง
ปีนี้ซึ่งรวมถึงปัญหาต่าง ๆ ในเรื่องนี้ด้วย

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

3.1.1 การสนับสนุนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (*Under-graduate student support*)

หลักการพื้นฐานของการอุดมศึกษาในสวีเดนคือ
นักศึกษาที่ต้องการความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อการศึกษาควรได้รับ-

ความช่วยเหลือจากรัฐบาลกลาง บทบัญญัติของรัฐเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือทางการศึกษาป্রากฎ ในพระราชบัญญัติการให้ความช่วยเหลือทางการศึกษา (The Study Assistance Act) ในปี 1999 ค่าใช้จ่ายเพื่อการสนับสนุนนักศึกษามีประมาณ 7.7 พันล้านโครนาสวีเดน จากค่าใช้จ่ายรวมของการอุดมศึกษา จำนวน 41.7 พันล้านโครนาสวีเดน

ความช่วยเหลือทางการศึกษา ประกอบด้วย เงินช่วยเหลือแบบให้เปล่าหากับเงินกู้ที่ต้องชำระคืน (เงินการให้เงินช่วยเหลือ-ประมาณรายละ 30 และให้กู้ประมาณรายละ 70) ในปี 2000 จำนวนเงินที่สูงที่สุดสำหรับการให้เงินช่วยเหลือแบบให้เปล่าและการให้เงินกู้คือ 1,984 และ 5,153 โครนาสวีเดนต่อเดือนตามลำดับ โดยจ่ายเงินเป็นเวลา 9 เดือน ในช่วงระยะเวลา 1 ปีการศึกษา นักศึกษาอย่างคงมีคุณสมบัติที่จะรับเงินช่วยเหลือและเงินกู้จากรัฐบาลทราบได้ที่สามารถสำเร็จการศึกษาส่วนการเรียนรายวิชา (coursework) ภายในเวลาที่กำหนด โดยทั่วไปนักศึกษาจะได้รับการช่วยเหลือทางการศึกษาเป็นระยะเวลาสูงสุด 12 ภาคการศึกษา (6 ปี)

วิธีการในการชำระคืนเงินกู้เป็นเรื่องที่ยังคงถกเถียงกันอยู่ อัตราดอกเบี้ยของเงินกู้เท่ากับรายละ 70 ของอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของรัฐ (เท่ากับรายละ 3.2 ในปี 2000) การชำระคืนเงินกู้เพื่อการศึกษาจะเริ่มต้นที่ 6 เดือนหลังจากการรับเงินอุดหนุนทางการศึกษา งวดสุดท้าย จำนวนเงินที่ผ่อนชำระยึดตามฐานรายได้ ซึ่งโดยทั่วไปอยู่ที่อัตราอยู่ละ 4 ของรายได้ต่อปี ผลที่ตามมาคือการชำระคืน

เงินกู้ของนักศึกษาจำนวนมากอาจจะกินเวลาหลายทศวรรษ เป็นเรื่อง-ปัจจิติที่ชาวสหประชาชาติยังคงชำระบิญเงินกู้เพื่อการศึกษาของพวกรเขามาแล้ว พวกรเขาก็จะมีอายุเกินกว่าห้าสิบปีแล้วก็ตาม

การพัฒนาในระยะหลัง (*Recent developments*)

ระบบสนับสนุนนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2001 การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือการให้เงินช่วยเหลือแบบให้เป็นรายเดือนเพิ่มขึ้นจากการอยละ 27.8 ของเงินช่วยเหลือรวมในระบบเดิมเป็นรายละ 34.5 ในระบบใหม่ ในบางสถานการณ์นักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป จะได้รับเงินกู้เพิ่มขึ้นอีก 1,600 โครนาสหเดน-ต่อเดือน เงินกู้ส่วนเพิ่มนี้ให้เฉพาะนักศึกษาที่ศึกษาเต็มเวลาไม่เกิน 120 สัปดาห์ของการศึกษา (เช่น 3 ปี)

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (*Tuition fees*)

ในสหเดนไม่มีการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนมาก่อน และในปัจจุบันก็ยังไม่มีนโยบายที่จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการเรียน

บทที่ 8

ประเทศไทยและเนเธอร์แลนด์

(The Netherlands)

1. บทนำ⁴¹ (Introduction)

ระบบการอุดมศึกษาของเนเธอร์แลนด์แบ่งเป็น 2 รูปแบบ รูปแบบแรกคือมหาวิทยาลัย ซึ่งทำการสอนทางด้านวิชาการ การวิจัย และการให้บริการแก่สังคม โดยหลักสูตรที่สอนจะใช้เวลาอย่างน้อย 4 – 5 ปี และจะได้ดุษฎีบัณฑุณญาเรกา (doctorandus, ingenieur หรือ meester) ส่วนรูปแบบที่สองคือวิทยาลัยวิชาชีพ (hogescholen) ซึ่งเป็นวิทยาลัยที่จัดการศึกษาด้านวิชาชีพ หลักสูตรใช้เวลา 4 ปี รวมช่วงเวลาของการฝึกงานด้วย

รายได้ของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยวิชาชีพมาจากการบประมาณ 3 กระแส และยังเสริมด้วยค่าธรรมเนียมการเรียนหรือค่าวิจัย งบประมาณกระแสแรกนับรวมเงินอุดหนุนแบบเป็นก้อนที่จัดสรรให้ในด้านการสอน การวิจัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง แต่ในส่วนของวิทยาลัยวิชาชีพนั้น เงินอุดหนุนแบบเป็นก้อนนี้จะครอบคลุมเฉพาะด้าน

⁴¹ บางส่วนของบทนี้ถูกอ้างอิงจาก Vossensteyn และคณะ (1998)

การสอนเท่านั้น นอกจานี้ ในงบประมาณกระทรวงฯ เรายังมีการจัดสรรตามเป้าหมายจำนวนหนึ่งอีกด้วย ซึ่งค่าใช้จ่ายส่วนที่สำคัญที่สุดคือ ค่าชดเชยที่ต้องจ่ายในการเลิกจ้างที่สถาบันจะต้องจ่ายเองเมื่อมี การเลิกจ้างเจ้าหน้าที่ หากไม่นับรวมงบประมาณที่ให้แก่โรงพยาบาล ที่มีการจัดการเรียนการสอน (ซึ่งมีความล้มพั้นธ์กับมหาวิทยาลัยอย่าง ใกล้ชิด) งบประมาณกระทรวงฯ สำหรับมหาวิทยาลัยในเนเธอร์แลนด์- จะเท่ากับ 4,334 ล้านกิโลเดอเวอร์เนื้อเรือน (งบอุดหนุนแบบเป็นก้อน- มีสัดส่วนเป็นรอยละ 91) และวิทยาลัยวิชาชีพจะเท่ากับ 2,685 ล้าน กิโลเดอเวอร์เนื้อเรือน (รอยละ 95 เป็นงบอุดหนุนแบบเป็นก้อน)

งบประมาณกระทรวงฯ (หรืองบประมาณหลัก) นั้นมาจากการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม สถาบันทางเศรษฐศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ รวมถึงมหาวิทยาลัย 1 แห่ง และวิทยาลัย วิชาชีพ 6 แห่ง) ได้รับงบประมาณจากกระทรวงฯ ในส่วนต่อไป- จะกล่าวถึงวิธีการคำนวณและกำหนดงบประมาณกระทรวงฯ แม้เป็น- การยกที่จะระบุชัดแต่ก็ประมาณได้ว่า รอยละ 36 ของงบประมาณ- กระทรวงฯ หลักเป็นตนทุนการสอน และอีกร้อยละ 64 เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับการวิจัย แต่ในทางปฏิบัติแล้วมหาวิทยาลัยได้รับอนุญาตให้ตัดสินใจในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาและการวิจัยได้เอง นอกจากราชบูรณะ ยังสามารถตัดสินใจเบ่งสรรวิชา สาขา และสถาบัน- ต่าง ๆ ของตนได้อีกด้วย

งบประมาณกระทรวงฯ ที่ส่อง เป็นงบประมาณเพื่อการวิจัยที่ได้รับ- จัดสรรจากคณะกรรมการวิจัยแห่งเนเธอร์แลนด์ (Nether-

lands Research Organisation: NWO)

ค ณ ะ ก ร ร ม า ช ិ ក រ ក រ វ ិ ជ ី
จะจ่ายเงินเดือนให้แก่นักวิจัย (และเจ้าหน้าที่สนับสนุน) ที่ทำงานใน-
สถาบันของ NWO (ร้อยละ 40) หรือมหาวิทยาลัย (ร้อยละ 60)
โดยจัดสรรงบส่วนไปให้ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ด้วย (ส่วนใหญ่เป็นการลงทุน)
อย่างไรก็ตาม มหาวิทยาลัยที่รับงบประมาณเป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่าย
เกี่ยวกับสวัสดิ์ และค่าดำเนินการหลัก ๆ เอง NWO ทำหน้าที่เป็น
เพียงตัวชี้อ้อมໂโยงในการให้เงินสนับสนุนแก่นักวิจัย (หรือทีมวิจัย)
ที่เสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนวิจัย โดยโครงการเหล่านี้จะได้รับ
งบประมาณในลักษณะที่เป็นการแข่งขันกัน งบประมาณที่ได้รับการ
จัดสรรจากคณะกรรมการวิจัยมีมูลค่า 255 ล้านกิโลเมตร
เนื้อร่องแลนด์

สำหรับในส่วนของค่าธรรมเนียมการเรียนนั้นเป็นค่าใช้จ่ายที่จะต้องมีไม่ว่าจะเป็นการสอนแบบใด โดยมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยวิชาชีพมีอัตราค่าธรรมเนียมเท่ากันคือ นักศึกษาภาคปกติอยู่ที่ 2,575 กิโลเดอร์เนเชอร์แลนด์ ในปีการศึกษา 1997 – 1998 เมื่อพิจารณาถึงรายได้ของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยวิชาชีพ (ไม่รวมถึงโรงพยาบาลที่มีการจัดการเรียนการสอน ดอกเบี้ย และรายได้จากการรับเช่า อันที่ไม่เกี่ยวข้องกับการวิจัย หรือการสอน) สัดส่วนของรายได้จากแหล่งทุนต่าง ๆ มีดังนี้

ตารางที่ 26 : สัดส่วนของงบประมาณของมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยวิชาชีพ จำแนกตามแหล่งที่มา

หน่วย : รอยละ

แหล่งเงินอุดหนุน	มหาวิทยาลัย	วิทยาลัยวิชาชีพ
งบประมาณภาระเหล็ก	73	74
ค่าธรรมเนียมการเรียน	7	18
เงินสนับสนุนจากคณะกรรมการวิจัย	5	-
ลัญญาดำเนินการสอนและการวิจัย	15	8
รวม	100	100

นอกจากนั้น มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยวิชาชีพยังได้รับค่าใช้จ่ายทางด้านทุนจากรัฐอีกด้วย ตั้งแต่ปี 1994 (สำหรับวิทยาลัยวิชาชีพ) และปี 1995 (สำหรับมหาวิทยาลัย) เป็นต้นมา งบประมาณก้อนนี้รวมอยู่ในงบประมาณภาระเหล็ก ในปัจจุบันวิทยาลัยวิชาชีพและมหาวิทยาลัย-

ต่างเป็นเจ้าของสิ่งปลูกสร้างและที่ดินของตนเอง วิทยาลัยวิชาชีพนั้น ต้อง “ซื้อ” สินทรัพย์ของตนจากรัฐบาล (โดยการกู้เงิน) และตั้งแต่ปี 1994 ก็ได้รับงบประมาณกระแสหลักส่วนหนึ่ง (ซึ่งคิดตามจำนวนนักศึกษา) เพื่อเป็นการชดเชยในด้านของค่าใช้จ่ายในการลงทุน ส่วนมหาวิทยาลัยนั้นรับอัลตราพย์ต่าง ๆ จากรัฐบาลโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ในปี 1995 มหาวิทยาลัยได้รับงบประมาณเพิ่มเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและการลงทุนในรูปของเงินก้อนที่รวมอยู่ในงบลงทุนของมหาวิทยาลัย (170 ล้านกิโลเดอร์เนื้อร์เคนเดอร์)

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

2.1 งบประมาณของมหาวิทยาลัย (Funding of universities)

ในแผนงานนโยบายการอุดมศึกษา (HOOP 1998) ที่รัฐบาลเนื้อร์เคนเดอร์ เสนอในปี 1997 นั้น รัฐบาลวางแผนที่จะเสริมสร้างความแข็งแกร่งขององค์ประกอบด้านผลการดำเนินงานในระบบการจัดสรรงบประมาณอย่างน้อยในส่วนขององค์ประกอบด้านการสอน (รวมถึงส่วนที่ค้าปลีก) โดยมีแนวคิดที่จะให้มหาวิทยาลัยได้รับงบประมาณด้านการสอนตาม

- + จำนวนปริญญาที่มหาวิทยาลัยออกให้
- + จำนวนของนักศึกษาปีแรกที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย
- + ค่าใช้จ่ายคงที่ต่อมหาวิทยาลัยโดยไม่คำนึงถึงจำนวน

นักศึกษาที่ลงทะเบียนหรือจำนวนปริญญาที่ออกให้

สถาบันราชภัฏของเนเธอร์แลนด์ให้เดียวกับแนวคิดนี้ทำให้มีการนำแบบจำลองการจัดสรรงบประมาณแบบใหม่ที่เรียกว่า Prestatie Bekostigings Model (PBM) มาใช้ในปี 2000 งบประมาณด้านการสอนส่วนที่ 1 มีสัดส่วนรอยละ 50 ของงบประมาณโดยการจัดสรรษ์น้อยกับผลดำเนินงานที่วัดจากอัตราการจบการศึกษา-ในปีแรกและผลการสอบครั้งสุดท้ายของปริญญาโท โดยใช้ค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ (moving average) เป็นตัววัดจำนวนของปริญญาที่ศึกษา-สำเร็จ งบประมาณด้านการสอนส่วนที่ 2 มีสัดส่วนรอยละ 13 เป็นงบประมาณที่จัดสรรตามจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียนปีแรกใน-มหาวิทยาลัย โดยมีสมมติฐานว่านักศึกษาเป็นผู้เลือกเรียนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ เองโดยตัดสินใจจากคุณภาพของหลักสูตรของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ แต่อย่างไรก็ได้ เหตุผลเหล่านี้อาจไม่ถูกต้องในตลาดการอุดมศึกษาที่ไม่ป้องใส และบางทีนักศึกษาอาจใช้เกณฑ์อื่นในการตัดสินใจก็ได้ สำหรับงบประมาณด้านการสอนส่วนที่เหลือเป็นงบประมาณที่จัดสรรให้แก่มหาวิทยาลัยอย่างคงที่ ซึ่งคิดเป็นรอยละ 37 ของงบประมาณการสอน (ในปี 2000) งบประมาณส่วนนี้ทำให้สถานภาพทางการเงินของมหาวิทยาลัยมีเสถียรภาพขึ้น

ในแบบจำลอง PBM มีการกำหนดอัตราเงินอุดหนุนการสอน ดังนี้

+ อันดับปริญญา

(คิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์

- ภาษาศาสตร์) 28,000 กิโลเดอร์เนธอร์แลนด์
 + อนุปริญญา (วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรกรรม) 45,000 กิโลเดอร์เนธอร์แลนด์
 + อนุปริญญา (แพทยศาสตร์) 85,000 กิโลเดอร์เนธอร์แลนด์
 + ปีแรก (คิลปศาสตร์ มนุษยศาสตร์ นิติศาสตร์ สังคมศาสตร์ และภาษาศาสตร์) 5,000 กิโลเดอร์เนธอร์แลนด์
 + ปีแรก (วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรกรรม และแพทยศาสตร์) 8,000 กิโลเดอร์เนธอร์แลนด์

ความต้องการของรัฐที่จะควบคุมทิศทางของงานวิจัยของมหาวิทยาลัย ให้อยู่ในทิศทางที่เป็นที่ต้องการของสังคมมากขึ้นก็อยู่ในแบบจำลอง PBM เช่นกัน ในเอกสารนี้โดยที่กล่าวเบื้องตน (ปี 1997) จะเห็นได้ว่าสิ่งที่สังคมเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญ จะถูกยกขึ้นมาเป็นข้อบ่งชี้ของการวิจัยที่มหาวิทยาลัยจะให้การสนับสนุนอย่างไรก็ได้ เรื่องนี้เป็นที่โต้แย้งกันมาก โดยประเด็นปัญหามิได้อยู่ที่เรื่องของวิธี-การตัดสินว่าหัวข้อการวิจัย “เกี่ยวข้องกับสังคมอย่างไร” เท่านั้น แต่ยังมีปัญหานี้ในประเด็นของการจัดสรรงบประมาณใหม่ให้แก่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ด้วย และรวมไปถึงการประกันถึงผลประโยชน์ที่จะต้องได้จากการถูกเลิกจ้างอีกด้วย

2.2 งบประมาณของวิทยาลัยวิชาชีพ (Funding of hogescholen)

สำหรับวิทยาลัยวิชาชีพ การจัดสรรงบประมาณด้านการสอน-เกือบทั้งหมดเป็นไปตามสูตร โดยไม่มีฐานขั้นต่ำในการจัดสรร

เว้นแต่จะมีการจัดการแบบพิเศษสำหรับสถาบันทางคิลปศาสตร์และ-สถาบันทางครุศาสตร์บางแห่งเท่านั้น ทำให้บางประมาณมีลักษณะเป็น-เงินก้อน

การคำนวณงบประมาณด้านการสอนของวิทยาลัยวิชาชีพ
จะใช้สูตรต่อไปนี้

$$\text{จำนวนเงิน} = \text{อัตราเงินอุดหนุน} \times \text{ปัจจัยความต้องการแบบพลวัตร} \\ \times \text{การลงทะเบียนเรียน}$$

นักศึกษาภาคปกติจะมีอัตราเงินอุดหนุน 2 แบบ แบบที่หนึ่ง สำหรับหลักสูตรที่มีลักษณะเน้นภาคปฏิบัติ (ในปี 1995 เท่ากับ 8,790 กิโลเดอร์เนื้อรallenด์) และอีกแบบสำหรับหลักสูตรที่มีลักษณะเป็นสังคมศาสตร์ (ในปี 1995 เท่ากับ 6,900 กิโลเดอร์เนื้อรallenด์) ซึ่งก่อนหน้านี้แบ่งออกเป็นถึง 6 ประเภท แต่อย่างไรก็ได้ ยังมีรูปแบบ-การจัดการแบบพิเศษอยู่สำหรับนักศึกษาในสาขาวิชาคิลปศาสตร์ ดุริยางคศาสตร์ การละครบ และครุศาสตร์ นักศึกษาไม่เต็มเวลาจะได้รับในอัตรา้อยละ 75 และเมื่อค่าธรรมเนียมการเรียนเปลี่ยนแปลงระดับอัตราเงินอุดหนุนก็จะมีการปรับเปลี่ยนตามไปด้วย

อัตราเงินอุดหนุนนั้นจะไม่ปรับเปลี่ยนไปตามจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียน แต่จะประเมินตามภาระงานสอน (ความต้องการของนักศึกษา) โดยที่ภาระงานสอนนี้จะขึ้นอยู่กับการลงทะเบียนเรียน-และถึงที่เรียกว่า ปัจจัยความต้องการแบบพลวัตร (dynamic demand factor) ซึ่งปัจจัยดังกล่าวมีสูตรในการคำนวณดังต่อไปนี้

$$\text{ปัจจัยความต้องการแบบพลวัตร} = \frac{[\text{DG} \times 4.5 + \text{DO} \times 1.35]}{(\text{TG} + \text{TD})}$$

โดยที่

DG คือ จำนวนปริมาณ HBO ที่ได้รับ (ในปีที่ผ่านมา)

DO คือ จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน (ในปีที่ผ่านมา)

4.5 คือ มาตรฐานของช่วงเวลาที่ให้งบประมาณของ HBO ที่สำเร็จ-
การศึกษา (4.5 ปี)

1.35 คือ มาตรฐานของช่วงเวลาที่ให้งบประมาณของ HBO ที่ออก-
กลางคัน (1.35 ปี)

TG คือ ระยะเวลาที่ผู้สำเร็จการศึกษาได้ทำการลงทะเบียนเรียน-
ก่อนที่จะสำเร็จการศึกษา (ปี)

TD คือ ระยะเวลาที่ผู้ที่ออกกลางคันได้ทำการลงทะเบียนเรียน
(ปี)

ปัจจัยความต้องการแบบพลวัตรนี้สามารถตีความหมายได้ว่า เป็นอัตราส่วนมาตรฐานของช่วงเวลาที่ให้งบประมาณและระยะเวลาที่ลงทะเบียนเรียนเหลือก่อนที่จะออกจากสถาบันไป ไม่ว่าจะสำเร็จ- การศึกษาหรือออกกลางคันก็ตาม ในกรณีที่ผู้สำเร็จหรือออกกลางคันใช้เวลาในการเรียนมากกว่าปกติ (ก่อนที่จะออกไปจากวิทยาลัยวิชาชีพ) หมายความว่าวิทยาลัยวิชาชีพแห่งนั้นจะได้รับงบประมาณน้อยกว่าปกติ ในกรณีที่สถาบันการศึกษาสามารถลดระยะเวลาที่นักศึกษาใช้ในการเรียนในสถาบันลงได้ จะมีผลต่องบประมาณก็ต่อเมื่ออัตราการสำเร็จการศึกษาเพิ่มขึ้นเท่านั้น โดยจะทำให้งบประมาณเพิ่มขึ้น

เนื่องมาจากการที่จัดตั้งมหาวิทยาลัยในประเทศไทยฯ จึงมีการจัดตั้งสถาบันและศูนย์วิชาชีพ ให้กับนักศึกษา ใช้เวลาในการเรียนอย่างยาวนาน ดังนั้น วิทยาลัยวิชาชีพจึงมี 2 วิธีในการที่จะได้รับงบประมาณเพิ่ม ได้แก่

1. เพิ่มอัตราการสำเร็จการศึกษาขึ้นอย่างถาวร
2. เพิ่มอัตราการเข้าศึกษาของนักศึกษา

อย่างไรก็ตาม ทางเลือกทั้งสองทางนั้นจะทำให้ทางสถาบันมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นมาก ในทุกกรณี สรุträการจัดสรรงบประมาณนั้นมีเจตนาที่จะเน้นที่ผลงานโดยเฉลี่ยวัสดุอย่างยิ่ง ในเรื่องของอัตราการสำเร็จการศึกษา

การพัฒนางบประมาณของวิทยาลัยวิชาชีพในระยะหลัง (*Recent developments in the funding of hogescholen*)

ในปี 2000 กระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม ของเนเธอร์แลนด์ได้พัฒนาแผนขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนแปลงระบบการจัดสรรงบประมาณของวิทยาลัยวิชาชีพ โดยเจตนาเบื้องต้นคือความต้องการที่จะปรับให้งบประมาณมีความสอดคล้องกับความหลากหลายและแนวทางของหลักสูตรมากขึ้น โดยสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีมากขึ้นคือความยืดหยุ่น เป้าหมายต่อมาคือการสร้างความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างงบประมาณของกระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม กับผลการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา

องค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของระบบการจัดสรรงบประมาณ ที่องค์กรที่ผลผลิตมีดังนี้

+ เติมงบประมาณต่อหน่วยกิต (หน่วยกิตที่เรียนได้จริง)

เท่านั้นที่จะนำมายกต่อไปจะหากับ

- + จำนวนหน่วยกิตสูงสุดต่อนักศึกษาต่อคนต่อปีจะหากับ

42 หน่วยกิตเท่านั้น

- + มีงบประมาณพิเศษสำหรับผู้ที่เข้าศึกษาใหม่
- + มีงบประมาณพิเศษสำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษา
- + มีอัตราสองแบบ (สูงและต่ำ) สำหรับหน่วยกิตที่ได้และ-

การสำเร็จการศึกษา

+ หน่วยกิตนั้นจะนำมายกต่อไปเมื่อ
นักศึกษาได้ลงทะเบียน และชำระค่าธรรมเนียมการเรียนแล้วเท่านั้น

หากสถาณัชนาฯ แทนราชภูมิของเนเธอร์แลนด์รับรองแผน
ดังกล่าว จะมีการนำระบบการคำนวณงบประมาณแบบใหม่นี้มาใช้จริง-
ในปี 2005

3. การสนับสนุนนักศึกษา และค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา⁴² (Student support)

ในปี 1986 มีการเปลี่ยนแปลงจากระบบการให้เงินอุดหนุน-
แก่ครอบครัว สิทธิทางภาษี และการอนุมัติงบใช้เหลือตามรายได้ของ-
ครอบครัว เป็นระบบการให้การสนับสนุนทางการเงินแก่นักศึกษา
โดยตรงโดยผ่านพระราชบัญญัติการจัดสรรงบประมาณสำหรับนักศึกษา
(Student Finance Act) แม้ว่าระบบนี้จะมีการปฏิรูปอย่างมากมาย

⁴² ข้อมูลนี้อ้างอิงจากบางส่วนของ Canton and Jongbloed (2001)

ແຕກີ່ຍັງປະກອບດ້ວຍບໍານຸົມັງຕື່ພື້ນຖານ 3 ປະກາດຄືອ

+ นักศึกษาที่เรียนเต็มเวลาในภาคปกติทั้งหมดที่คึกคบ
ในสถาบันที่ได้รับเงินอุดหนุน จะได้รับความช่วยเหลือขั้นตอนตลอด
ช่วงเวลาที่ใช้เรียนในหลักสูตรอุดมศึกษาตามปกติ (4 หรือ 5 ปี)
ในปีการศึกษา 1996 - 1997 การให้เงินอุดหนุนพื้นฐานนี้เรียกว่า
“การสนับสนุนตามความสามารถ” เนื่องจากในเบื้องตนนักศึกษาจะ
ได้รับความช่วยเหลือในลักษณะของการกู้ยืม หากนักศึกษามีผล
การเรียนอยู่ในระดับที่น่าพอใจ การกู้ยืมจะเปลี่ยนเป็นการให้สถาบัน⁴³
ส่วนปริมาณของความช่วยเหลือนั้นจะขึ้นอยู่กับฐานะทางครอบครัวของ
นักศึกษา เช่น ในเดือนมกราคม ปี 2001 ความช่วยเหลือพื้นฐาน
จะอยู่ที่ 147 กิโลเดอร์เนเชอร์แลนด์ (67 ยูโร) ต่อเดือนสำหรับ
นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับผู้ปกครอง และ 454 กิโลเดอร์เนเชอร์แลนด์
(206 ยูโร) ต่อเดือนสำหรับผู้ที่แยกออกจากมารดาเมือง นักศึกษามีอิสระ
ที่จะเลือกรับความช่วยเหลือต่ำกว่าขั้นสูงสุดเพื่อลดภาระหนี้ ในการนี้-
ที่ไม่ผ่านเกณฑ์ผลการเรียน

+ นักศึกษาสามารถขอรับความช่วยเหลือเพิ่มเติมได้ เมื่อ-
รายได้ของผู้ปกครองต่ำกว่าเกณฑ์รายได้ขั้นต่ำ โดยสามารถรับได้
เฉพาะช่วงระยะเวลาปกติที่ใช้ในการเรียน (4 หรือ 5 ปี) ซึ่งความ-
ช่วยเหลือเพิ่มเติมนี้ขึ้นกับผลการเรียน เช่น กัน และยังขึ้นกับรายได้

43 นักศึกษาจะต้องมีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ผลการเรียนดังนี้ ในปีแรกจะต้องสอบผ่านอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของการสอบทั้งหมด (21 หน่วยกิต จาก 42 หน่วยกิต) โดยการถูกยื่นช่วงเราระจะเปลี่ยนเป็นเงินให้เปล่า และหากนักศึกษาสำเร็จการศึกษาภายใน 10 ปี เงินที่ได้รับในปีที่ 2-5 ก็จะเปลี่ยนเป็นเงินให้เปล่าซึ่งกัน

ของผู้ปักครองอีกด้วย อัตราสูงสุดของนักศึกษาที่อาศัยอยู่กับผู้ปักครองจะเท่ากับ 431 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (196 ยูโร) ต่อเดือน และ 467 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (212 ยูโร) ต่อเดือนสำหรับนักศึกษาที่แยกมาอยู่เอง โดยนักศึกษาจะมีสิทธิขอรับความช่วยเหลือในอัตราสูงสุด เมื่อรายได้ของผู้ปักครองต่ำกว่า 52,000 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (23,597 ยูโร)⁴⁴

+ นักศึกษาสามารถทำการภูมิทัศน์ที่มีดอกเบี้ยได้สูงสุด 504 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (229 ยูโร) ต่อเดือน โดยไม่ต้องมีการพิจารณา-รายได้⁴⁵

นอกจากการช่วยเหลือพื้นฐานดังที่กล่าวแล้ว นักศึกษาได้รับอนุญาตให้มีรายได้เพิ่มเติมสุทธิต่อปีได้ไม่เกิน 19,500 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (8,849 ยูโร) การสนับสนุนที่ให้แก่นักศึกษาจะลดลงเมื่อพากเพียรรายได้มากขึ้น นักศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐบาลไม่ได้รับอนุญาตให้มีรายได้สูงสุด 19,500 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (8,849 ยูโร) ต่อเดือนโดยรวม

นอกจากนักศึกษาจะได้รับสิทธิการขอรับการสนับสนุนจากรัฐแล้ว ยังมีสิทธิได้รับบัตรแสดงสิทธิในการเดินทางฟรีในวัน-ธรรมดาวหรือวันหยุดโดยระบบขนส่งมวลชนของรัฐ (สำหรับในวันที่นักศึกษาต้องจ่ายค่าโดยสาร บัตรดังกล่าวจะช่วยให้นักศึกษาได้รับส่วนลดรอยละ 40)

⁴⁴ รายได้เฉลี่ยประมาณ 56,000 กิโลเมตรเนื้อรallenด์ (25,412 ยูโร) ในปี 2000

⁴⁵ ในการเดินทางที่ผู้ปักครองไม่ต้องการช่วยออกค่าใช้จ่ายในการศึกษา นักศึกษาสามารถยกเงินเพิ่มเติมอีกได้

ในกรณีที่เบี้ยนักศึกษาอาจจะต้องมีหนี้สินถึง 90,000 กิลเดอร์เนเธอร์แลนด์ (40,840 ยูโร) หลังจากระยะเวลาผ่าน 2 ปีแล้ว นักศึกษาจะต้องชำระหนี้เหล่านั้นคืนภายใน 15 ปี โดยต้องชำระหนี้อย่างน้อย 100 กิลเดอร์เนเธอร์แลนด์ต่อเดือน หากผู้สำเร็จการศึกษาไม่สามารถจ่ายหนี้เป็นรายเดือนได้ พวากษาอาจจะยื่นขอให้มีการทดสอบรายได้ต่อปี ซึ่งอาจทำให้หนี้ที่ต้องจ่ายต่อเดือนนั้นมีปริมาณลดลง (จนอาจจะไม่ต้องจ่ายเลย) ส่วนหนี้ที่เหลือหลังจาก 15 ปีจะถูกตัดออกไป การกู้ยืมที่กล่าวมานี้เป็นเงินกู้ที่มีดอกเบี้ย ณ เดือนมกราคม ปี 2001 อัตราดอกเบี้ยอยู่ที่ร้อยละ 5.18

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน⁴⁶ (Tuition fees)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรม เป็นผู้กำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลา ในภาคปกติทั่วไป โดยจะเป็นอัตราเดียวกันหมดสำหรับทุกวิชาใน HBO และ WO ในปี 2000 – 2001 ค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาทั่วไปจะอยู่ที่ 2,874 กิลเดอร์เนเธอร์แลนด์ (1,304 ยูโร) ตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าค่าธรรมเนียมการเรียนในช่วงที่ผ่านมา มีการเพิ่มขึ้น สองແລვสูตรท้ายของตารางแสดงให้เห็นถึงอัตราส่วนของค่าธรรมเนียมการเรียน (คิดค่าธรรมเนียมการเรียนเป็นร้อยละของใช้จ่ายทางตรงทั้งหมดในหลักสูตรการอุดมศึกษา) การสนับสนุนจากภาครัฐที่เกี่ยวของจะคงที่อยู่ที่ประมาณร้อยละ 19 ของค่าใช้จ่ายทางตรงเฉลี่ยในส่วนของ WO ในขณะที่อัตราส่วนของค่าธรรมเนียม-

⁴⁶ 仿照Canton and Jongbloed (2001)

การเรียนในหลักสูตร HBO นั้นคืออย่างไร สูงขึ้น

ตั้งแต่เดือนกันยายน 1996 เป็นต้นมา สถาบันสามารถกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลา (นักศึกษาที่ไม่สามารถศึกษาให้จบได้ภายใน 2 ปี หลังจากหมดช่วงเวลาปกติ (รวม 6 หรือ 7 ปี)) และผู้สมควรที่มาจากการยกเว้นได้เอง มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ใช้ช่องว่างตรงนี้เพื่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างค่าธรรมเนียมการเรียน อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาของ Jongbloed และ Koelman (1999) พบว่า สถาบัน HBO แทบจะไม่เคยกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียนเกินกว่าอัตราจำนวนที่รัฐกำหนดโดย

ตารางที่ 27 : ค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาเต็มเวลาภาคปกติ

หน่วย : กิโลเดอร์เนื้อรัลแลนด์

	1994– 1995	1995– 1996	1996– 1997	1997– 1998	1998– 1999	1999– 2000	2000– 2001
ค่าธรรมเนียมพื้นฐาน (nominal fee)	2,150	2,250	2,400	2,575	2,750	2,816	2,874
ค่าธรรมเนียมจริง (real fee) อัตราส่วนค่าธรรมเนียมการเรียน (รอยละ)	2,150	2,217	2,333	2,452	2,567	2,572	2,561
WO	19	18	18	19	19	19	19
HBO	18	19	20	21	22	22	22

ที่มา : ปีฐานของ CPI คือปี 1994

ข้อมูลอัตราเงินเฟ้อมาจาก CPB (1998, 2000)

ค่าธรรมเนียมการเรียนและต้นทุนการศึกษาทางตรงมาจาก OCenW (2000, 2001)

และ www.minocw.nl

หมายเหตุ : ข้อมูลสองแฉลุกด้วยแสดงข้อมูลค่าธรรมเนียมการเรียนเป็นสัดส่วนของต้นทุนการศึกษาทางตรงของหลักสูตรฝึกอบรม

นักศึกษาไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาได้ ๆ อีก เช่น ค่าธรรมเนียมห้องสมุด ค่าธรรมเนียมสโมสร-นักศึกษา ค่าธรรมเนียมห้องปฏิบัติการ ค่าธรรมเนียมคอมพิวเตอร์ เป็นต้น ส่วนค่าธรรมเนียมในการบริหารหรือค่าธรรมเนียมในการสอบ-นั้นก็เทบจะไม่มีการเรียกเก็บเลย หากนักศึกษาเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบัน HBO ก็สามารถใช้สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยได้ หากมีการให้บริการด้านคอมพิวเตอร์ นักศึกษาก็สามารถมีเลขประจำตัวผู้ใช้บริการและบัญชีรายรับต่อไปได้ หากพากษาใช้บริการเกินงบก็จะต้องจ่ายเพิ่ม นักศึกษาไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกสโมสรนักศึกษา หากพากษาเขาร่วมก็ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเอง ซึ่งการเข้าเป็นสมาชิกมีรูปแบบที่ต้องการ องค์กรวัฒนธรรม หรือองค์กรอื่น ๆ ก็จะเป็นไปตามเกณฑ์เดียวกันนี้

บทที่ 9

ประเทศไทย : มลรัฐเทนเนสซี

(United State of America : Tennessee)

1. บทนำ (Introduction)

1.1 การอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา⁴⁷ (Higher education in the USA)

การให้เงินอุดหนุนสำหรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่มาจากมลรัฐ ถึงแม้ว่ารัฐบาลกลางจะให้เงินอุดหนุนจำนวนมาก ผ่านโครงการสนับสนุนนักศึกษาและเงินทุนสนับสนุนการวิจัย

เป็นเรื่องยากที่จะอธิบายถึงระบบของการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากแต่ละมลรัฐเข้ามามีบทบาทรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในระดับมลรัฐ ดังนั้น ระบบอุดมศึกษาจึงมีมากกว่า 50 ระบบ ในประเทศไทย โดยแต่ละมลรัฐล้วนมีระบบโครงการสร้างสรรค์ภาษาไทย บริบททางการเมือง เศรษฐกิจและลัษณะที่แตกต่างกัน

⁴⁷ สำหรับหนึ่งชื่อคลากรายงานของ CHEPS 3 ฉบับ ได้แก่ Jongbloed & Koelman (1999), Jongbloed & Vossensteyn (1999), และ Jongbloed และคณะ (1999)

นี่คือเหตุผลว่าทำไมการศึกษาในบทนี้จึงเน้นไปที่การศึกษาระดับอุดมศึกษาในมลรัฐเทนเนสซีเพียงมลรัฐเดียว อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เข้าใจถึงโครงสร้างได้ชัดขึ้น จะขอนำเสนอบอกข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับ- การศึกษาระดับประเทศที่มีการตีพิมพ์อย่างแพร่หลาย เช่น การศึกษาของ NCES

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษามากกว่า 4,000 แห่ง และมีนักศึกษาร่วมกันแล้วมากกว่า 14 ล้านคน สถาบันอุดมศึกษาและหลักสูตรจึงมีความหลากหลายอย่างมาก ขอบเขตของการอุดมศึกษามีตั้งแต่ระดับมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หลักสูตร 4 ปี จนถึงวิทยาลัยชุมชนหลักสูตร 2 ปี ตารางที่ 28 ได้- รวมระบบการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ไว้

คุณภาพของหลักสูตรการสอนของแต่ละสถาบันล้วนแตกต่างกันอย่างมาก ขึ้นอยู่กับประเภทของสถาบันอุดมศึกษาและระบบภายในของแต่ละสถาบันในกลุ่มสถาบันประเภทเดียวกัน นอกจากรางวัล ยังมีความแตกต่างอย่างมากในการกำหนดค่าธรรมเนียมการเรียน นักศึกษาในสถาบันที่เก่าแก่และมีชื่อเสียงระดับชาติ (Ivy league Universities) ต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนสูงเป็นหลายเท่าของค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี จากความแตกต่างอย่างมากทั้งในเรื่องของคุณภาพและระดับค่าธรรมเนียมการเรียนดังกล่าว ระบบการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกาจึงถูกมองว่าเน้นการตลาดมากกว่าระบบการศึกษาของประเทศทางยุโรปตะวันตก

การเข้าถึงศึกษา (Access)

โดยทั่วไปสถานศึกษาทุกแห่งจะตัดสินใจคัดเลือกนักศึกษาด้วยระบบของตนเอง แต่อย่างไรก็ตาม ในสถานศึกษาของรัฐ หน่วยงานของภาครัฐ (ทั้งในระดับมลรัฐและระดับท้องถิ่น) ได้เขามีเป้าหมายในการกำหนดกระบวนการคัดเลือกร่วมถึงเกณฑ์ในการคัดเลือกด้วยในบางมลรัฐ บทบาทนี้มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่ในบางมลรัฐหน่วยงานของภาครัฐก็เข้ามาควบคุมถึงรายละเอียดปลีกย่อย เกณฑ์หลัก ๆ ในการรับเข้าศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีในวิทยาลัยหลักสูตร 4 ปี คือ ระดับคุณภาพของการศึกษาระดับมัธยมศึกษาของผู้สมัครเข้าศึกษาต่อ (ใช้ประมาณ 20 มลรัฐ) และ/หรือคะแนนความถนัดเชาวปัญญา (Scholastic Aptitude Test: SAT) ซึ่งจัดทำโดยสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา

1.2 การอุดมศึกษาในมลรัฐเทนเนสซี (Higher education in Tennessee)

โครงสร้างและการบริหารงานของระบบการอุดมศึกษาของมลรัฐเทนเนสซีมีเสถียรภาพเป็นอย่างมาก ในปี 1967 มีการจัดตั้งคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งมลรัฐเทนเนสซี (Tennessee Higher Education Co-ordinating Board: THEC) THEC คือคณะกรรมการที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการวางแผน ควบคุม และแนะนำ-เกี่ยวกับงบประมาณของสถาบันการศึกษาและการบริหารหลักสูตร (การรับรองหลักสูตรใหม่) การบริหารงานขององค์กรดังกล่าวประกอบด้วยคณะกรรมการ 2 คณะคือ คณะกรรมการมหาวิทยาลัยแห่ง

มลรัฐเทนเนสซี (Board of Trustee of the University of Tennessee) ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษาเก่าแก่ 5 แห่ง และคณะกรรมการแห่งมหาวิทยาลัยรัฐและวิทยาลัยชุมชน (Board of Regents of the State University and Community College System) ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับสถาบันการอุดมศึกษา หลักสูตร 4 ปี และ 2 ปี มากกว่า 20 แห่ง และโรงเรียนเทคนิคอาชีวะ non-degree-granting อีก 26 แห่ง โครงสร้างการบริหารงาน เช่นนี้ดำเนินงานมานานกว่า 20 ปี และคณะกรรมการทั้ง 2 คณะกรรมการมีหน้าที่บริหารงบประมาณด้านการศึกษาที่มีจำนวนกว่าครึ่งของงบประมาณการศึกษาของมลรัฐเทนเนสซีทั้งหมด

ระบบการศึกษาระดับอุดมศึกษาในมลรัฐเทนเนสซีไม่เคย-แตกต่างมากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับภาพรวมระดับประเทศ โดยมี สัดส่วนสถาบันการศึกษาของเอกชนหลักสูตร 4 ปีที่ไม่แสวงหากำไร และสถาบัน การศึกษาของเอกชนหลักสูตร 2 ปีที่แสวงหากำไร ค่อนข้างมาก แต่มีสัดส่วนของสถาบันการศึกษาของรัฐหลักสูตร 2 ปี และสถาบันการศึกษาของเอกชนหลักสูตร 4 ปีที่แสวงหากำไร ไม่มากนัก

รูปแบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาและมลรัฐเทนเนสซี- ปรากฏดังตารางที่ 28 ข้างล่างนี้

ตารางที่ 28 : ลักษณะการจัดการอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกาและ มลรัฐเทเนเนสซี ฤดูใบไม้ร่วง ปี 1997

	รายละเอียดของมลรัฐ					
	สหราชอาณาจักร		มลรัฐเทเนเนสซี		เทเนเนสซีเที่ยงคืน	
	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน	จำนวน
	สถานบัน	นักศึกษา	สถานบัน	นักศึกษา	สถานบัน	นักศึกษา
	(แห่ง)	(คน)	(แห่ง)	(คน)	(ร้อยละ)	(ร้อยละ)
วัสดุภาล 4 ปี	615	5,835,433	10	116,479	1.6	2.0
วัสดุภาล 2 ปี	1,092	5,360,686	14	77,037	1.3	1.4
เอกชน 4 ปี ไม่ทำกำไร	1,536		42		2.7	
เอกชน 4 ปี ทำกำไร	169	3,061,332	2	51,629	1.2	1.7
เอกชน 2 ปี ไม่ทำกำไร	184		3		1.6	
เอกชน 2 ปี ทำกำไร	500	244,883	13	4,660	2.6	1.9
รวม	4,096	14,502,334	84	249,805	2.1	1.7
ระดับปริญญาตรี		12,450,587		216,836		1.7
ระดับสูงกว่าปริญญาตรี		1,753,489		27,378		1.6
ระดับ professional		298,258		5,591		1.9
จำนวนประชากรรวม		272,690,800		5,483,500		2.0

ที่มา: Chronicle 2000

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional finance)

2.1 สหรัฐอเมริกา (The United States)

องค์ประกอบหลัก 3 อย่างของเงินอุดหนุนของสถาบัน
การศึกษาในระดับอุดมศึกษาของสหรัฐอเมริกา คือ

1. เงินอุดหนุนจากรัฐสำหรับการสอนและการทำวิจัย (ทั้งจาก
มลรัฐและวัสดุภาลกลาง)

2. เงินอุดหนุนจากเอกสาร
3. เงินช่วยเหลือนักศึกษา

การให้เงินอุดหนุนของรัฐบาลกลางแก่สถาบันการศึกษา ส่วนใหญ่สูงเนื่องไปกิจกรรมการวิจัยและพัฒนา โดยกิจกรรมดังกล่าวไม่สัมพันธ์กับกิจกรรมการสอน รายงานนี้จะไม่กล่าวถึงรายละเอียดของการให้เงินอุดหนุนสำหรับการวิจัยและพัฒนาเนื่องจากอยู่นอกเหนือขอบเขตของการศึกษานี้ ส่วนเงินอุดหนุนสำหรับการสอนนั้นส่วนใหญ่มาจากการหัวยงานระดับมูลรัฐ ความอิสระของมูลรัฐในการให้เงินอุดหนุนกิจกรรมการสอนทำให้กลไกการให้เงินอุดหนุนของสวัสดิ์-อเมริกามีความหลากหลาย

จ нарราชทั่วทั่วราชที่ 1980 การให้เงินอุดหนุนด้านการสอน ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับจำนวนนักศึกษา ในช่วงดังกล่าว ความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างจำนวนนักศึกษาและเงินอุดหนุนเป็นที่พากษ์วิจารณ์ กันอย่างมาก เนื่องจากทำให้เกิดระบบการรับนักศึกษาที่ไม่ถูกต้อง โดยเป็นการมุ่งเน้นที่การเพิ่มปริมาณนักศึกษา โดยไม่คำนึงถึงการพัฒนา-ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและคุณภาพของการสอน หลายมูลรัฐจึงได้เปลี่ยนแปลงกลไกการให้เงินอุดหนุนใหม่เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว แนวทางหนึ่งที่ปฏิบัติกันโดยทั่วไปคือ การลดน้ำหนักของจำนวนนักศึกษาในสูตรการจัดสรรงบประมาณ และนำเอาปัจจัยผลการดำเนินงานเข้ามาใช้มากขึ้น ดังนั้น ความอิสระในการตัดสินใจใช้เงินที่ได้รับจัดสรรงบสถาบันการศึกษาจึงแตกต่างกันไประหว่างมูลรัฐ ในบางมูลรัฐ สถาบันการศึกษาสามารถใช้เงินอุดหนุนที่ได้มาเป็นเงินก้อน

ตามใจชอบ ในขณะที่มลรัฐอื่น ๆ ไม่มีอิสระในการใช้จ่ายเพราะถูก-
จำกัดด้วยงบประมาณแบบกำหนดรายการของมลรัฐ

ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 – 1990 ได้มีการเรียกร้อง-
ให้สถาบันอุดมศึกษารับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานมากขึ้น จากผล
ดังกล่าวทำให้บางมลรัฐมีการใช้สัญญาการปฏิบัติงาน ปัจจุบันรัฐบาล-
มลรัฐได้ดำเนินการตรวจสอบหลักสูตรการเรียนเป็นประจำ โดยเฉพาะ-
อย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลผลิตของการจัดการศึกษา

เงินอุดหนุนส่วนที่ 2 คือ เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน
(มีสัดส่วนกว่าครึ่งของรายได้ทั้งหมดของสถาบันการศึกษาเอกชน)
ประกอบด้วย รายได้จากการค้าธรรมเนียมการเรียน เงินบริจาค/เงินลงทุน
และเงินจากการทำกิจกรรมตามสัญญา โดยจะกล่าวถึงรายได้จาก
ค้าธรรมเนียมการเรียนในส่วนถัดไป

เงินอุดหนุนส่วนที่ 3 คือ เงินอุดหนุนสำหรับนักศึกษา
ซึ่งประกอบด้วย เงินอุดหนุนแบบให้เปล่า ทุนการศึกษา เงินช่วยเหลือ-
นักศึกษาที่ทำงานระหว่างเรียน และเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา โดย-
ส่วนใหญ่ผู้รับผิดชอบการให้เงินอุดหนุนเหล่านี้คือ รัฐบาลกลาง โดย-
ให้ถึงร้อยละ 75 ของเงินอุดหนุนสำหรับนักศึกษาในระดับต่ำกว่า
ปริญญาตรี ส่วนอีกร้อยละ 20 นี้มาจากองค์กรเอกชน และร้อยละ 5
มาจากการประมวลของมลรัฐ มีนักศึกษาประมาณร้อยละ 20 ได้เงิน-
อุดหนุนแบบให้เปล่า ประมาณร้อยละ 20 ได้รับทุนการศึกษา และ-
อีกร้อยละ 26 ของนักศึกษาได้รับอนุมัติการกู้ยืมเงิน ในขณะที่
ร้อยละ 5 ของนักศึกษาได้เงินช่วยเหลือจากการทำงานระหว่างเรียน

โดยนักศึกษาอาจได้รับเงินอุดหนุนมากกว่า 1 ประจำทักษิณ (NCES 2000; 348)

**ตารางที่ 29 : รายได้ของสถาบันอุดมศึกษาในสหรัฐอเมริกา
จำแนกตามประเภทของสถาบัน ปี 1995-1996**

หน่วย : รอยลั่

	สถาบัน ภาครัฐ 4 ปี	สถาบัน ภาคเอกชน 4 ปี
- รัฐบาลกลาง ¹	12.3	14.2
- มหาวิทยาลัย	34.2	1.8
- ค่าบริการและค่าธรรมเนียมการเรียน	18.3	41.4
- สิทธิและการอนุญาตใช้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ และการทำกิจกรรมตามสัญญา	4.8	9.4
- รายได้จากการบริจาค	0.7	5.4
- การขายและบริการ	25.7	21.6
- องค์กรทางศาสนา	0.8	0.7
- อื่น ๆ	3.2	5.5
รวม	100.0	100.0

ที่มา : The Digest of Education Statistics (1998) กระทรวงการศึกษาแห่งสหรัฐอเมริกา : 1. ไม่รวมเงินช่วยเหลือนักศึกษา

2. รวมสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนพยาบาล
(สถาบันของรัฐ รอยลั่ 12.2 สถาบันเอกชน รอยลั่ 8.9)

2.2 การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบันในมลรัฐเทนเนสซี (Institutional finance in Tennessee)

ในปี 2000 ที่ประชุมทั่วไป (the General Assembly) มีมติให้เพิ่มงบอุดหนุนสำหรับการอุดมคึกคิข้อกีก 57.5 ล้านเหรียญสหรัฐ หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.9 นอกจากนี้ คณะกรรมการภูมายังได้อนุมัติเงินจำนวน 10 ล้านเหรียญสหรัฐ เพื่อซื้ออุปกรณ์ทดสอบที่ชำรุด-หรือเก่าแล้ว ในสถาบันที่เกี่ยวของกับการสาธารณสุข และอีก 7.5 ล้านเหรียญสหรัฐ เพื่อใช้ในงานวิจัย UTS

แต่ในปี 2000 ก็ยังมีข่าวที่ไม่ค่อยดีนักสำหรับสถาบันการคึกคิข้องบประมาณ คณะกรรมการภูมายังได้สั่งการให้วิทยาลัยของมลรัฐต่าง ๆ เพิ่มรายได้จากค่าบริการและค่าธรรมเนียมการเรียนให้โดยอย่างน้อย 21 ล้านเหรียญสหรัฐ เพื่อนำเงินส่วนหนึ่งไปจ่ายเงินเดือนของอาจารย์และบุคลากรในสถานศึกษาที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.5 คำสั่งให้เพิ่มรายได้นี้เป็นการสั่งการมาจากคณะกรรมการที่ประชุมทั่วไป ซึ่งจัดทำเงินให้เพียง 27 ล้านเหรียญสหรัฐ จากยอดเงินทั้งหมด 38 ล้านเหรียญสหรัฐ ที่จำเป็นต้องใช้เป็นค่าใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น (Chronicle 2000; 108)

นอกจากมติดังกล่าวแล้ว (ตามสูตรการจัดสรรงบประมาณที่จะกล่าวถึงต่อไป) ยังมีการจัดสรรงบอุดหนุนจากการวิจัยบาลทองถิน แต่จำนวนดังกล่าวถือว่าไม่มีสาระสำคัญ (ร้อยละ 0.1 ในปี 1996) (NCES 2000; 366–367)

2.2.1 หลักเกณฑ์การจัดสรรเงินอุดหนุน (*The funding formula*)

กฎหมายของมลรัฐเทนเนสซีกำหนดให้คณะกรรมการการอุดมคึกชากำหนด “พัฒนาอย่างและกฎเกณฑ์หรือแนวทาง ที่ยุติธรรมและเสมอภาคในการจัดสรรเงินอุดหนุนของรัฐบาลระหว่างสถาบันอุดมคึกชากองรัฐโดยคำนึงถึง-แผนการรับนักศึกษา ความแตกต่างและความคลายคลึงระหว่างสถาบัน-ในด้านบทบาทหน้าที่ การให้บริการ หลักสูตรการศึกษา และระดับของการศึกษา”

สูตรการจัดสรรเงินอุดหนุนใช้ในมหาวิทยาลัยจำนวน 6 แห่ง และสถาบัน/วิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี ในระบบ TBR จำนวน 14 แห่ง และมหาวิทยาลัยในระบบ UT อีก 3 แห่ง (สูตรการจัดสรรเงินอุดหนุนไม่ได้ใช้ในศูนย์เทคโนโลยี 26 แห่ง สถาบันเฉพาะกิจ 2 แห่ง สถาบันลัตัวเพทาย สถาบันเพื่อการบริการสาธารณะ และการขยายผลการเกษตร)

สูตรรายสุดนี้ล้มพังกับเงินที่ใช้สำหรับการศึกษาทั่วไปที่ไม่จำกัด กองทุนประจำทางจำกัด (Restricted Fund) เช่น กองทุน-การวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา หรือสิทธิและการอนุญาตให้สิทธิประโยชน์-ต่าง ๆ ไม่รวมอยู่ในสูตรนี้

สำหรับเกณฑ์ในการจัดสรรเงินอุดหนุนนั้น สถาบัน-อุดมคึกชากองรัฐเทนเนสซีจะถูกนำไปเปรียบเทียบกับสถาบัน “กลุ่มเทียบ” (peer institutions) อีก 10 สถาบัน UTK และ UOM

ต่างก็เป็นมหาวิทยาลัยที่มีกลุ่มเทียบรายกลุ่มที่แตกต่างกัน เมื่อ
จะมีกลุ่มเทียบที่ซ้ำกันหนึ่งกลุ่มก็ตาม มหาวิทยาลัยในห้องถินทุก-
มหาวิทยาลัยต้องมีกลุ่มเทียบกลางที่เหมือนกันจำนวน 7 แห่ง และมี-
กลุ่มเทียบเฉพาะจำนวน 3 แห่ง โดยวิทยาลัยชุมชนมีการใช้กลุ่มเทียบ-
กลุ่มเดียวกัน

องค์ประกอบของสูตรการจัดสรรเงินอุดหนุนมีดังนี้

1. การเรียนการสอนและการสนับสนุนทางวิชาการ (Instruction and academic support)

ค่าใช้จ่ายของสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่ส่วน
การเรียนการสอนและการสนับสนุนทางวิชาการ (ร้อยละ 58 ในปี
1999 – 2000) การอุดหนุนการเรียนการสอนจะใช้หลักเกณฑ์โดย-
พิจารณาเงินเดือนผู้สอน รวมถึงอัตราส่วนจำนวนนักศึกษาต่อผู้สอน-
เพื่อใช้เปรียบเทียบระหว่างสถาบันที่คล้ายคลึงกัน (อัตราส่วนนักศึกษา/
ผู้สอนระหว่างปี 2001 – 2002 ปรากฏตั้งตารางที่ 30) การคำนวณ
เงินอุดหนุนจะเริ่มจากการหารประมาณการจำนวนชั่วโมงที่ต้องสอน
นักศึกษาโดยอัตราส่วนนักศึกษา/ผู้สอน เพื่อกำหนดจำนวนของผู้สอน
จากนั้น คูณจำนวนผู้สอนด้วยอัตราเงินเดือนถ้วนเฉลี่ยของ-
สถาบันในกลุ่มเทียบ โดยจะปรับปรุงค่าที่คำนวนได้เพื่อเป็นงบประมาณ-
สำหรับผู้ช่วยสอน การจัดหาอุปกรณ์สำนักงาน รวมทั้งความต้องการ-
ซื้อด้านอื่น ๆ และเพื่อรับรองรับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

งบประมาณสำหรับห้องสมุดนั้นคำนวนโดยใช้จำนวน
นักศึกษาเต็มเวลาภาคฤดูใบไม้ร่วง (Fall FTE) คูณด้วยอัตราค่าเฉลี่ย-

ของค่าใช้จ่ายด้านห้องสมุดในสถาบันกลุ่มเทียบทั้ง 10 สถาบัน โดยอัตราค่าใช้จ่ายของสถาบันกลุ่มเทียบดังกล้าวมาจากการฐานข้อมูล Integrated Postsecondary Education Data System (IPEDS) (เป็นฐานข้อมูลด้านการศึกษาทั้งในระดับสถาบัน มลรัฐ และ/หรือระดับชาติ ที่ผู้สนใจสามารถใช้วิเคราะห์ข้อมูลหรือพยากรณ์-แนวโน้มในอนาคต) สรวนการสนับสนุนทางวิชาการอื่น ๆ จะคำนวณ-ในรูปอยலของการเรียนการสอนรวม (total instruction) วิธีการ-คำนวณที่ใช้จะแตกต่างกันโดยขึ้นกับประเภทของสถาบัน ดังนี้

UTK, UM	ร้อยละ 3.0	ของการเรียนการสอนรวม
ทองถิน	ร้อยละ 1.7	ของการเรียนการสอนรวม
หลักสูตร 2 ปี	ร้อยละ 0.8	ของการเรียนการสอนรวม

2. การบำรุงรักษาและดำเนินงานทางกายภาพ (Maintenance & operation of physical plant)

ในปี 1999 – 2000 งบประมาณในส่วนนี้คิดเป็นร้อยละ 8 ของค่าใช้จ่ายการเรียนการสอนรวม ค่าบำรุงรักษาคำนวณได้จากการนำอัตราตอตารางฟุต (2.62 เหรียญสหรัฐในปี 2001) คูณกับพื้นที่ของ-สถาบันคิดเป็นตารางฟุต เนพะส่วน “การศึกษาและท่าวไป” ไม่นับรวม-พื้นที่ที่ใช้สำหรับกิจกรรมช่วยอื่น ๆ อัตราส่วนที่ใช้คำนวณนี้ จะมีการปรับปรุงเป็นระยะ ๆ โดยจะคำนึงถึงต้นทุนการดำเนินงาน ที่เพิ่มขึ้นด้วย และมีเงินอุดหนุนส่วนเพิ่ม (0.28 เหรียญสหรัฐต่อตารางฟุต) ให้สำหรับพื้นที่ที่มีอายุตั้งแต่ 20 ปีขึ้นไปที่ไม่เคยซ่อมแซม-ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา องค์ประกอบนี้ยังรวมถึงเงินอุดหนุนสำหรับ ค่าสาธารณูปโภคและค่าเช่าพื้นที่ด้วย

3. การสนับสนุนสถาบันการศึกษา (Institutional support)
ค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนสถาบันการศึกษาคิดเป็นร้อยละ 10 ของค่าใช้จ่ายรวม ค่าใช้จ่ายนี้รวมถึงค่าใช้จ่ายในสำนักงานของผู้บริหาร/หน่วยงาน/พนักงาน ค่าสิ่งของเครื่องใช้ ค่าประชาสัมพันธ์ และการรักษาความปลอดภัยของสถาบัน สูตรการจัดสรรเงินอุดหนุนได้กำหนดอัตราการรักษาความปลอดภัยที่ 0.0675 เหรียญสหรัฐต่อตารางฟุต และจะปรับปรุงอัตรานี้สำหรับสถานศึกษาที่อยู่ในเขตเมืองเพื่อให้เหมาะสมกับต้นทุนที่เพิ่มขึ้นตามสภาพแวดล้อมในการรักษาความปลอดภัย ส่วนการสนับสนุนสถาบันการศึกษาส่วนอื่น ๆ จะคิดจากฐานงบประมาณคงที่ (150,000 เหรียญสหรัฐ) บวกกับอัตรา-ร้อยละของค่าใช้จ่ายอื่น ๆ (ร้อยละ 10.5 จาก 12 ล้านเหรียญแรก และร้อยละ 7.59 จากส่วนที่เหลือ)

4. การบริการนักศึกษา (Student services)

ค่าใช้จ่ายในการให้บริการแก่นักศึกษา ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการรับนักศึกษาและการเก็บข้อมูล ค่าเงินอุดหนุนนักศึกษา ค่าลงทะเบียน/รักษาสุขภาพนักศึกษา และค่าการกีฬา ค่าใช้จ่ายดังกล่าวคิดเป็นร้อยละ 7 ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดในปี 1999 หลักเกณฑ์ในการคำนวณค่าใช้จ่ายจะคำนวณจากจำนวนนักศึกษา FTE ในสถาบันคูณด้วยอัตราต้นทุนคงที่ (177 เหรียญสหรัฐ) ซึ่งจะสะท้อนถึงต้นทุนจริงในการให้บริการนักศึกษา

5. การวิจัย (Research)

งานด้านการวิจัยคิดเป็นร้อยละ 6 ของค่าใช้จ่ายรวม ซึ่งรวมถึงงานวิจัยในสถาบันของรัฐและของโครงการพิเศษ ต้นทุนจริงของ

ค่าวิจัยในรอบปีงบประมาณล่าสุดจะเป็นฐานในการคิดเงินอุดหนุนเพื่อการวิจัยในส่วนแรก โดยจะจัดสรรเงินอุดหนุนให้ในจำนวนครึ่งหนึ่งจากค่าวิจัยของปีก่อนหน้า แต่จะไม่รวมเงินอุดหนุนสำหรับค่าวิจัยของ Centers of Excellence

ส่วนที่สองของเงินอุดหนุนการวิจัยจะเป็นจำนวนรวมสำหรับแต่ละมูลรัฐ มหาวิทยาลัยจะได้รับจัดสรรตามสัดส่วนของจำนวนค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยของกองทุนประเภทจำกัดของปีก่อนหน้า (เป็นเงินทุนจากภายนอก) โดยไม่รวม Center of Excellence และ Chairs of Excellence

6. การบริการสาธารณะ (Public service)

สถาบันการศึกษาจะได้รับเงินอุดหนุนโดยคิดจากฐานการให้บริการสาธารณะ (35,000 เหรียญสหรัฐ สำหรับทุกสถาบัน) บวกกับอัตราร้อยละของจำนวนเงินเพื่อการจัดการเรียนการสอน (ร้อยละ 0.25 สำหรับ UTK และ ร้อยละ 1 สำหรับสถาบัน การศึกษาอื่นๆ)

7. ผลตอบแทนพนักงาน (Staff benefits)

ผลตอบแทนพนักงานจะคำนวณจากค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงของปีก่อนหน้า โดยจะปรับปรุงด้วยต้นทุนกลางปีที่เพิ่มขึ้นและรับรู้การเพิ่มขึ้นตามนโยบายเงินเดือนของปีปัจจุบัน

8. การช่วยเหลือนักศึกษา (Student aid)

งบประมาณในส่วนนี้จะคิดเฉพาะนักศึกษาที่ได้รับการอนุมัติรายหัวตามโปรแกรมที่วางไว้เท่านั้น โดยจำนวนเงินอุดหนุนจะคิดจากระดับที่ได้รับในปีปัจจุบัน ปรับปรุงด้วยรายการเปลี่ยนแปลง

๗. เท่าที่ทราบ หลักสูตรของภาครัฐจะรวมนักศึกษาหลักสูตร College Work-study, Supplemental Educational Opportunity Grants และโครงการ Perkins Loan

๙. การจัดสรรรายการอื่น (Special allocations)

ในส่วนนี้ได้รวมรายการพิเศษหรือรายการที่ไม่ปกติอื่นที่ไม่เข้าข่ายอยู่ในรายการใด โดยส่วนมากการคำนวณงบประมาณที่จะสนับสนุนรายการอื่น ๆ นี้จะคำนวณจากค่าใช้จ่ายรวมของปีก่อน ปรับปรุงด้วยปัจจัยต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป รายการที่ถูกจัดเข้าประเภทนี้จะเป็นรายการที่ได้รับการพิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วเท่านั้น

๑๐. การลดการแบ่งแยกกลุ่ม/เพาพ์เนชัน (Desegregation)

หลักเกณฑ์ข้อนี้ใช้ในการให้เงินอุดหนุนกิจกรรมที่สนับสนุน Geier case requirements โดยจำแนกกิจกรรมตาม-การจัดตั้งถิ่นฐาน (stipulation of settlement) การคำนวณจำนวนเงินอุดหนุนจะใช้ฐานค่าใช้จ่ายของปีก่อน และปรับปรุงด้วยการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในหลักสูตร ระดับของกิจกรรม ผลการปฏิบัติงาน และความจำเป็นอื่น ๆ

๑๑. การให้เงินอุดหนุนตามผลการปฏิบัติงาน (Performance funding)

หลักเกณฑ์ในข้อนี้เป็นการให้เงินอุดหนุนเพื่อกระตุ้นผลการดำเนินงานทางวิชาการในมาตรฐานต่าง ๆ โดยใช้คะแนนรวมที่ได้จากการประเมินตามเกณฑ์ต่าง ๆ ไปเพิ่มจำนวนเงินอุดหนุนได้สูงสุดถึงร้อยละ 5.45 (ผลการประเมินจะให้ค่าตั้งแต่ ๐ - ๑๐๐ คะแนน ซึ่ง-

จะนำไปแปลงเป็นสัดส่วนร้อยละที่มีค่าสูงสุดคือ 5.45 จากนั้น จึงนำ-สัดส่วนดังกล่าวไปคำนวณการเพิ่มเงินอุดหนุนตามสิทธิ์แต่ละสถาบันจะได้รับ) ทั้งนี้ เกณฑ์การประเมิน (อาจเรียกว่า มาตรฐาน) ที่ใช้จำแนกได้เป็น 4 เกณฑ์ ดังรายละเอียดที่จะกล่าวถึงในภายหลัง

12. การจัดหาอุปกรณ์ทดแทน (Equipment replacement supplement)

เงินอุดหนุนรายการนี้จะคิดจากยอดรวมของอุปกรณ์คงเหลือของทุกสถาบัน คูณด้วยอัตราอัตราร้อยละ 5 ยอดที่ได้จะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกจะจัดสรรตามจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเที่ยบเท่า (ร้อยละ 30) ส่วนที่สองจะจัดสรรตามสัดส่วนของอุปกรณ์และคลังพัสดุของแต่ละสถาบัน (ร้อยละ 70)

13. ภาวะเงินเฟ้อ (Inflation factors)

หลักเกณฑ์ข้อนี้ได้รวมปัจจัยการเกิดเงินเฟ้อสำหรับรายการที่ไม่ใช่เงินเดือน และการจัดหาหนังสือเข้าห้องสมุด สำหรับปี 2001 – 2002 ปัจจัยภาวะเงินเฟ้อของรายการที่ไม่ใช่เงินเดือนเท่ากับร้อยละ 0.3 และอัตราภาวะเงินเฟ้อที่ใช้ในการจัดหาหนังสือเข้าห้องสมุดเท่ากับร้อยละ 3.3

รายรับที่ต้องหักออก (Revenue deductions)

การคำนวณเงินอุดหนุนของรัฐบาลคำนวณโดยนำผลรวมของค่าใช้จ่ายตามหลักเกณฑ์ 13 ขอ ที่อธิบายไว้ข้างต้น ลบด้วยรายการรายรับที่ต้องหักออก ทั้งนี้ รายรับที่สถาบันการศึกษาจัดเก็บได้ที่ต้องนำมาหักออก ประกอบด้วย รายการที่ก่อให้เกิดค่าธรรมเนียมบำรุง

การศึกษา ค่าสอนเสริมสำหรับนักศึกษาที่มาจากรัฐอื่น ดอกเบี้ยรับและรายได้อื่นๆ

การคำนวณเงินอุดหนุนสำหรับคูนย์เทคโนโลยีจะใช้หลักเกณฑ์ที่แตกต่างไป โดยองค์ประกอบของหลักเกณฑ์จะรวมองค์ประกอบ-รายตัวที่อยู่ในการคำนวณของหลักสูตร 2 ปี และ 4 ปี ความแตกต่างขององค์ประกอบในการคำนวณนี้สะท้อนถึงความต้องการของคูนย์เทคโนโลยีที่แตกต่างกันไป

ประเดิมสำคัญที่ควรทราบถึงวิธีการคำนวณเงินอุดหนุนที่อยู่ในการดูแลของคณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งมูลรัฐฯ เนลซ์-เจเนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ เงินอุดหนุนที่จัดสรรให้แก่ 1) สถาบัน-การศึกษาที่ต้องคำนวณเงินอุดหนุนที่ได้รับการสนับสนุนใหม่ทุกปี โดยใช้สูตรคำนวณเชิงปริมาณ 2) โครงการและหลักสูตรเฉพาะทางที่มีการคำนวณเงินอุดหนุน โดยขึ้นอยู่กับเงินที่ได้รับในปีที่แล้ว บางกับส่วนเพิ่มเพื่อการพัฒนา และ 3) หลักสูตรที่ใช้ความจำเป็น เป็นฐานในการคิดเงินอุดหนุนซึ่งจะต้องสามารถพิสูจน์ที่มาของตัวเลขได้โดย

เงินอุดหนุนที่ให้แก่สถาบันที่เข้าข่ายประเภทที่ 1 ตามยอดหนาขางตน จะต้องมีการคำนวณข้าทุกปี

2.3 การให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน (ต่อ) (Performance funding (continued))

นับตั้งแต่มีโครงการการให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน ในปี 1978 คณะกรรมการการอุดมศึกษาแห่งมูลรัฐฯ เนลซ์ได้

ประสานการดำเนินงานการให้เงินอุดหนุน บندูจันการสร้างเรืองใจ-สำหรับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ โดยให้รางวัลในรูปของการเงินแก่สถาบันการศึกษาที่มีผลปฏิบัติงานที่น่าယย่อง ในเกณฑ์วัดผลที่มี-ประสิทธิผล

โครงการดังกล่าวมีแนวทางการบริหารงานเป็นช่วง ช่วงละ 5 ปี ช่วงปัจจุบันนี้ครอบคลุมตั้งแต่ปี 2000 – 2001 จนถึง 2004 – 2005 การประเมินช่วงปัจจุบัน เกณฑ์การวัดผล และการให้คะแนนของ การให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงานในช่วงปัจจุบัน ได้พัฒนามาจาก-ความมีประสิทธิภาพของคณะกรรมการอาจารย์แทนแลสซีและบุคลากร-ของมหาวิทยาลัยแทนเนลสซี รวมถึงความร่วมมือจากวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐและมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 : อัตราส่วนนักศึกษาต่อผู้สอน จำแนกตามหลักสูตร การศึกษาและระดับการศึกษา

	อัตราส่วนนักศึกษาต่อผู้สอน			
	ระดับต่ำ	ระดับสูง	ปริญญาโท และภูมิภาค	ปริญญา เอก
เกษตรกรรมและจิริยารม สถาปัตยกรรมและศิลปะ	18.9	13.7	8.4	4.2
ภูมิศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรม	18.9	13.7	8.4	4.2
การบริหารการตลาด	21	15.8	10.5	4.2
การสื่อสารและเทคโนโลยี	23.1	15.8	10.5	4.2
คอมพิวเตอร์และสารสนเทศ	21	15.8	10.5	4.2
การศึกษา	21	13.7	10.5	4.2
วิศวกรรมศาสตร์	18.9	13.7	8.4	4.2

ตารางที่ 30 : (ต่อ)

	อัตราส่วนนักศึกษาต่อผู้สอน			
	ระดับต่ำ	ระดับสูง	ปริญญาโท และภูมายา	ปริญญา เอก
เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์	18.9	13.7	8.4	4.2
ภาษาต่างประเทศ	21	13.7	8.4	4.2
เศรษฐศาสตร์จุลภาค	21	13.7	8.4	4.2
เทคโนโลยีทั่วไป	18.9			
ภูมายาและการศึกษาภูมายา	21	21	21	4.2
ภาษาอังกฤษและวรรณคดี	21	15.8	10.5	4.2
ศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์การศึกษา	21	13.7	8.4	4.2
บรรณารักษศาสตร์	18.9	13.7	8.4	4.2
ชีววิทยา	21	13.7	8.4	4.2
คณิตศาสตร์	23.1	15.8	10.5	4.2
วิทยาศาสตร์การแพทย์	23.1	15.8	10.5	4.2
สาขาวิชาการ	21	13.7	8.4	4.2
พลศึกษา	21	13.7	10.5	4.2
บริษัณาและศาสนา	21	15.8	10.5	4.2
วิทยาศาสตร์	21	13.7	8.4	4.2
จิตวิทยา	23.1	15.8	10.5	4.2
การศึกษาด้วยเหตุการณ์ในเมือง	23.1	13.7	10.5	4.2
สังคมศาสตร์	23.1	15.8	10.5	4.2
การค้าและอุตสาหกรรม	18.9	13.7		4.2
ศิลปการแสดง	18.9	13.7	8.4	4.2
แพทยศาสตร์และสาขาที่เกี่ยวข้อง				
- คลินิก	10	10	8	4
- ไม่ใช่คลินิก	10.5	10.5	8.4	4.2
การบริหารจัดการและบริหารธุรกิจ	23.1	15.8	10.5	4.2

ที่มา : THEC 2000

นักศึกษาและผู้สอนถือเป็น “หัวใจ” ของโครงการฯ ให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน การปรับปรุงคุณภาพของนักศึกษาฝ่าน-คุณภาพของการสอนเป็นเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของโครงการ

ระดับมาตรฐานของผลการปฏิบัติงานแบ่งได้เป็น 4 กลุ่ม ประกอบเป็น 10 ตัวชี้วัดผลการปฏิบัติงาน จำนวนตัวชี้วัดและมาตรฐานมีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเวลาผ่านไป ตามข้อมูลในตารางที่ 31 ค่าต่อหนึ่งหนักที่แสดงเป็นของสถาบันการศึกษาหลักสูตร 4 ปี ค่าต่อหนึ่งหนักของวิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี จะมีตัวชี้วัดที่แตกต่างกันไป 3 ตัว

สถาบันการศึกษาไม่จำเป็นต้องแข่งขันกันในเรื่องปริมาณเงินอุดหนุนตามผลการปฏิบัติงาน เนื่องจากผลตอบแทนในรูปของโบนัส-ของสถาบันการศึกษาหนึ่งไม่กระทบต่อโบนัสของสถาบันการศึกษาอื่น ๆ

ตารางที่ 31 : ผลการวิเคราะห์ความต่างผลประโยชน์เบ็ดเตล็ด (1979-1997) และค่าน้ำหนักในผลประโยชน์เบ็ดเตล็ด

ที่มา : จ่ายสบ

	1979-1980	%	1983-1987	%	1988-1992	%	1993-1997	%	2001-2004	%
1. การให้การรับรอง	20	1. การให้การรับรอง-	25	1. การให้การรับรอง-	20	1. การให้การรับรอง-	10	การจ่ายตามภาระ-	60	
หลักสูตร		หลักสูตร		หลักสูตร		หลักสูตร		และการทบทวน-		
2. การทดสอบความ	20	2. การประเมินคัดเลือก-	30	2. การประเมินคัดเลือก-	30	2. การประเมินคัดเลือก-	10	2. การวัดผลความ	15	
สามารถเข้าถึงได้ตาม-		หลักสูตร (โดยการสอบ-		สาขางาน		โครงสร้าง		พัฒนา		
หลัก		หรือประเมินแบบปั๊บ-				3. การติดต่อสัมภาษณ์	10			
		หลักสูตรอีกด้วย)				ทางการศึกษาทั่วไป				
3. ความสำเร็จของ-	20	3. ผลงานทางวิชาการ-	25	3. ผลงานทางวิชาการ-	20	4. การสำารวจความ-	10	3. การวางแผนและ-		
บุคคล (โดยการรับรอง-		ศึกษา นำร่องตัวอย่าง-		ศึกษาทั่วไป ของ		คิดเห็นของนักศึกษา		ดำเนินร่วมมือ		
สำหรับการศึกษา		โดยตัวอาจารย์และ-		นักศึกษาในมหาวิทยาลัย		ปัจจุบัน/คิชชูลา				
ทั่วไป		การทดสอบและคัดเลือก-				5. การรับประทาน-	10			
		เพื่อมห้องการเรียน				จุดเด่น				
		หลักสูตร 4 ใบ				6. การศึกษาเพื่อยก-	10			
		ใบประกาศนียกฤช-				หลักสูตรจริง บัญชาติ				
		คิชชูลา ให้ผ่านการ-				รับรอง				
		รับรอง								

ตารางที่ 31 : (ต่อ)

	1979-1980	%	1983-1987	%	1988-1992	%	1993-1997	%	2001-2004	%	%
4. ก้าวไปทางมีมนต์หลัก- สูตรและก้าวใหม่ปริภูมิ- ผ่านการสร้างน้ำราก- ดึงดูดให้เป็นปัจจัย- การสอน	20	4. ก้าวเดินผ่านการสร้างราก- ความคิดเห็นที่ไม่ปฏิรูป- การสอน	10	4. ก้าวสู่การเจริญ พัฒนา	15	7. ก้าวไปทางมีมนต์หลัก- ประยุบฯ ที่อยู่ มหาวิทยาลัย ห้อง โภภานิกรฯ ศูนย์สอน นักศึกษาหลักสูตร 2 ปี	10	4. ผ่านสู่“มหาชน” ผู้ศึกษาและกว้างไกล- ปฏิบัติ	15		
5. ก้าวไปใน เส้นทางที่ยังไม่หลัก- สูตรอันที่มีลักษณะน่า- ดึงดูด	20	5. ก้าววางแผนเพื่อ [*] ปรับปรุงหลักสูตร การสอน	10	5. ก้าวตามแนวที่จะนำ มาใช้รับปัจจุบันสอน	15	9. สืดส่วนการจับภาค- ศึกษา	10				
รวม							10. รัฐประศาสดาที่ ผู้ใจดี	10			
							100	100	100	100	100

* หมาย : Banca และต้นฉบับปี พ.ศ. ๑๙๙๖

THEC, 2001 a

**ตารางที่ 32 : มาตรฐานการให้เงินอุดหนุนตามผลปฏิบัติงาน ปี 2000–2001
ถึง 2004–2005**

มาตรฐาน	ตัวชี้วัด	รัตตุประสงค์	คะแนน
การประเมินผล	การทดสอบผลการศึกษาทั่วไปเขียนพื้นฐาน	มาตราฐานนี้ออกแบบมา เพื่อสร้างแรงจูงใจให้สถานศึกษา ปั้นปูรุ่งคุณภาพของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โดยตัววัดผลดังกล่าวคือการวัดผลการศึกษาโดยใช้แบบทดสอบที่ได้มาตรฐาน	15
	การใช้โครงการนำร่อง	การใช้โครงการนำร่องของสถาบันทำให้สามารถหาแนวทางที่เหมาะสมในการประเมินหลักสูตรระดับปริญญาตรี โดยการนำร่องัังก้าวจะช่วยด้วยผลการศึกษาของมัณฑบปริญญาตรี โดยการใช้เครื่องมือการทดสอบที่แตกต่างจากเครื่องมืออื่นๆ ในการทดสอบพื้นฐาน (ตัวชี้วัดผลการศึกษา A)	5
	ความรับผิดชอบหลักสูตร	การประเมินผลตัวชี้วัดนี้ได้ถูกออกแบบ เพื่อให้สถานศึกษาประเมินความสามารถสำเร็จ และรักษาไว้ซึ่งคุณภาพและความนำเสนอเชื่อถือต่อไป	25
	การประเมินผลในสาขาวิชาหลัก	ตัวชี้วัดดังกล่าวเป็นตัวชี้วัดในการปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรในสาขาวิชาหลัก โดยวัดจากผลการสอบที่ใช้ทดสอบที่ผ่านการอนุมัติแล้ว	15
ความพึงพอใจของนักศึกษา	สำรวจความเห็นนักศึกษาปัจจุบัน ศิษย์เก่า และนายจ้าง	มีวัตตุประสงค์เพื่อนำข้อมูลไปปรับปรุงแก้ไขความไม่滿足เพียงของทรัพยากรในช่วงก่อน โดยคณะกรรมการอุดมศึกษา จะเป็นฝ่ายเลือกมาตราฐาน และให้คะแนนของแต่ละคามอย่างยุติธรรม นอกจากนี้ คำามในแต่ละกลุ่มของแบบสอบถามจะถูกกำหนดด้วยค่าทางสถิติ ผลจากการวิจัยจะมีการให้คะแนน โดยคิดค่าของน้ำหนักอย่างเท่าเทียมกัน	10
	มาตราฐานการเรียนอย่างต่อเนื่อง และการโอนหน่วยกิต (สำหรับมหาวิทยาลัยท่านั้น)	ตัวชี้วัดนี้มีวัตตุประสงค์ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้สถานศึกษาปรับปรุงทั้งทางด้านคุณภาพและปริมาณ และลงเสริมการโอนหน่วยกิตและการเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยการต้นให้สถาบัน	5

ตารางที่ 32 : (ต่อ)

มาตรฐาน	ตัวชี้วัด	วัตถุประสงค์	คะแนน
		ส่งเสริมข้อตกลงการโอนหน่วยกิตและการเรียน-อย่างต่อเนื่อง ทั้งปริมาณและคุณภาพ ส่งเสริม-คุณภาพของกระบวนการในการโอนหน่วยกิต และเพิ่มความสามารถในการโอนหน่วยกิต	
การวางแผน-และการรวม-งาน	เป้าหมายการวางแผน เชิงกลยุทธ์ของสถาบัน	ตัวชี้วัดนี้ออกแบบมาเพื่อมุ่งเน้นให้สถาบันปรับปรุง-คุณภาพของหลักสูตรการเรียนการสอน โดยการประเมินผลความก้าวหน้าตามเป้าหมายของ-แผนเชิงกลยุทธ์ของสถาบัน	5
	เป้าหมายแผนแม่บท เชิงกลยุทธ์ของมูลรัฐ	มาตรฐาน 3B ได้กำหนดมาเพื่อวัตถุประสงค์ใน การปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรการเรียนการสอน โดยจะทำการประเมินกระบวนการทำงานว่า สามารถทำให้บรรลุเป้าหมายของแผนแม่บทเชิง กลยุทธ์ของมูลรัฐได้หรือไม่	5
ผลลัมพุธชี้-ของนักศึกษา-และการนำปฎิบัติ	การสำเร็จการศึกษาของ-นักศึกษา	ตัวชี้วัดนี้ได้กำหนดมาเพื่อให้สถาบันได้ปรับปรุง-คุณภาพของหลักสูตรระดับปริญญาตรีโดยวัด-จากยุทธศาสตร์การคงอยู่ของกลุ่มเป้าหมายและ-การสำเร็จการศึกษา	5
	โอกาสในการได้งาน (สำหรับสถาบันการ-ศึกษาหลักสูตร 2 ปี เท่านั้น)	มาตรฐาน 4A-2 กำหนดมาเพื่อใช้พัฒนาอย่าง ต่อเนื่องเพื่อให้นักศึกษาได้ทำงานตรงตามหลักสูตร-ที่สำเร็จการศึกษา	15
	การประเมินผลสำเร็จ	ตัวชี้วัดนี้ได้กำหนดมาเพื่อให้สถาบันการศึกษา นำข้อมูลการประเมินผลที่ได้จากการให้เงิน อุดหนุนตามผลปฏิบัติงานไปใช้กับกิจกรรม การปฏิบัติงานปกติ	10

ที่มา : THEC

ตัวชี้วัดผลปฏิบัติงานส่วนมากเน้นการปรับปรุงคุณภาพการสอน และการเพิ่มประสิทธิผล เช่น การเพิ่มการคงอยู่

2.4 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

คำตามที่ว่า “เราได้อะไรจากการให้การสนับสนุนทางภาษี” กล้ายเป็นประเด็นสำคัญของการโต้แย้งเกี่ยวกับการให้เงินอุดหนุนใน- ระดับอุดมศึกษา ความรับผิดชอบและความมีประสิทธิภาพเป็นคำอุป- ของคำตามดังกล่าว เงินอุดหนุนแบบมุ่งเน้นผลงาน (Performance Based Funding: PBF) จึงได้เข้ามามีบทบาทอย่างมาก เพื่อให้- การดำเนินงานของสถาบันการศึกษาตอบสนองต่อความต้องการของ นักศึกษาและมูลรัฐ โดยมีการปรับเปลี่ยนมุมมองจากการให้เงินอุดหนุน ตามผลที่คาดว่าจะเกิดเป็นผลที่เกิดขึ้นจริงแทนมากขึ้น

แม้ว่าจำนวนเงินของงบประมาณแบบมุ่งเน้นผลงานยังคง- จำกัดอยู่ที่ร้อยละ 2 – 6 ของจำนวนรวมของการจัดสรรงบในมูลรัฐ แต่- สัดส่วนเหล่านี้ก็มีการเพิ่มขึ้น โดยหลักทั่วไปแล้ว การคำนวณเงิน อุดหนุนสำหรับการสอนจากฐานจำนวนนักศึกษายังคงเป็นรูปแบบเดน- ที่ใช้ในปีต่อ ๆ ไป เพราะเมื่อมีการใช้ระบบเงินอุดหนุนแบบมุ่งเน้น- ผลงาน ก็พบว่า PBF สามารถตอบคำถามหน่วยงานภายนอกได้ เต- การปรับปรุงสถาบันการศึกษายังคงเป็นบทบาทรองลงมา

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

สหรัฐอเมริกา (United States)

ในสหรัฐอเมริกามีโครงการความช่วยเหลือทางการเงินหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้นักศึกษาที่ประสงค์จะศึกษาสามารถรับเงินอุดหนุนการศึกษาหรือขอภัยมเพื่อการศึกษาได้⁴⁸ รูปแบบของการภัยมเพื่อการศึกษาแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ประเภทแรกคือโครงการเงินกู้ที่ให้นักศึกษาภัยมโดยตรง (Ford Direct Student Loan Programme) และประเภทที่สองคือ โครงการเงินภัยมเพื่อการศึกษาของครอบครัว (Federal Family Education Programme) ซึ่งรูปแบบของการภัยมทั้ง 2 ประเภท ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลักดังนี้

1. Subsidised Stafford Loans (เงินภัยมที่มีอัตราดอกเบี้ยต่ำ)
2. Not-subsidised Stafford Loans (เงินภัยมที่มีอัตราดอกเบี้ยปกติ)
3. เงินภัยมโดยผู้ปกครองเพื่อนักศึกษาระดับปริญญาตรี (Parent Loans for Undergraduate Students: PLUS)

⁴⁸ สัดส่วนระหว่างการให้เงินอุดหนุนของรัฐในรูปเงินให้เปล่าและเงินภัยมเบี้ยนไปอย่างมากจากในอดีต ในปี 1975 ร้อยละ 75 เป็นเงินให้เปล่า และร้อยละ 20 เป็นเงินภัยม ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 เพียงร้อยละ 29 เป็นเงินให้เปล่า และร้อยละ 67 เป็นเงินภัยม

โครงการเงินกู้ยืมเหล่านี้มีลักษณะทั่วไป 3 ประการ คือ

1. ภาครัฐบาลจะเป็นผู้ค้ำประกันในการจ่ายคืนเงินกู้ยืม
2. ผู้ให้กู้ยืมเงินจะได้รับชำระดอกเบี้ยตามอัตราดอกเบี้ย

ในตลาด

3. นักศึกษาที่จะกู้ยืมจะจ่ายอัตราดอกเบี้ยไม่เกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

เงินกู้ยืมดังกล่าวจะมีทั้งที่ภาครัฐเป็นผู้จัดเตรียมให้ (ถือเป็นเงินกู้ยืมทางตรง) หรืออาจมาจากสถาบันการเงินของเอกชน (ที่รัฐบาลได้ค้ำประกันไว้) โดยสถาบันการศึกษาเป็นผู้จัดทำเงินอุดหนุน-ดังกล่าว ในปี 1995 มีนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวนรอยละ 25.3 ได้รับเงินกู้ยืมจากภาครัฐ และรอยละ 39 ได้รับเงินอุดหนุนการศึกษาซึ่งสูงกว่าปี 1989 ที่มีสัดส่วนเพียงรอยละ 19.3 และ 37.2 ตามลำดับ (NCES 2000; 348 และ NVES 1994; 315)

มลรัฐเทนเนสซี (Tennessee)

ในปี 1998 มลรัฐเทนเนสซีได้จ่ายเงินช่วยเหลือนักศึกษา-ประมาณรอยละ 2 ของยอดงบประมาณรวม อัตราดังกล่าวถือได้ว่า-ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (ประมาณรอยละ 6.5) ค่อนข้างมาก

รูปแบบของความต้องการเงินอุดหนุนในมลรัฐเทนเนสซีนั้น ขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายในการศึกษาในสถาบันการศึกษาของรัฐ การเพิ่มคาดาระมเปี่ยมการเรียนในสถาบันการศึกษาของรัฐ (ดูในหัวข้อด้านไป) จะส่งผลให้มีการให้เงินอุดหนุนการศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมาก

องค์กรช่วยเหลือนักศึกษาแห่งเทนเนสซี (Tennessee Student Assistance Corporation: TSAC) เป็นหน่วยงานของมลรัฐเทนเนสซีที่รับ不甘กลางได้แต่ตั้งขึ้น เพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบการบริการการให้ยืมเงินเดพะในระดับอุดมศึกษาตามอำนาจหน้าที่ ในพระราชบัญญัติการอุดมศึกษา 1965 (Title IV - Higher Education Act 1965) และ Tennessee Code Annotated Section 49-4-404 นอกจากนี้ TSAC ยังมีหน้าที่บริหารโครงการความช่วยเหลือนักศึกษาของรัฐและมลรัฐอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

สหรัฐอเมริกา (United States)

การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนเป็นเรื่องปกติในสหรัฐอเมริกา ส่วนใหญ่แล้วมีการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนของสถาบันการศึกษา-เอกชนในอัตราที่สูงกว่าสถาบันการศึกษาของรัฐ ซึ่งมองว่าระหว่างสถาบันการศึกษาของรัฐและเอกชนที่นับวันจะมากขึ้นทุกทีนี่เรียกว่า “ส่วนต่างค่าธรรมเนียม” (tuition gap)

ค่าธรรมเนียมการเรียนในสถาบันการศึกษาของรัฐ (หลักสูตร 4 ปี) อยู่ที่ประมาณ 3,356 เหรียญสหรัฐ (ในปี 1999) ค่าธรรมเนียม-การเรียนเฉลี่ยสูงสุดที่เคยพบอยู่ที่มลรัฐเวอร์蒙ท์ (6,751 เหรียญ-สหรัฐ) และที่ต่ำที่สุดอยู่ที่มลรัฐเนวาดา (1,956 เหรียญสหรัฐ) สำหรับ-ค่าธรรมเนียมการเรียนของวิทยาลัยของรัฐหลักสูตร 2 ปีนั้น ต่ำกว่า-หลักสูตร 4 ปีอย่างมาก โดยค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 1,328 เหรียญสหรัฐ ในปี 1999 และค่าธรรมเนียมที่สูงที่สุดสำหรับหลักสูตรนี้อยู่ที่มลรัฐ

นิวเอมเชียร์ (3,470 เหรียญสหรัฐ) ส่วนภาครัฐมเนียมที่ต่ำที่สุดอยู่-
ที่มลรัฐนอร์ดแคโรไลนา (585 เหรียญสหรัฐ)

มลรัฐเทนเนสซี (Tennessee)

ภาครัฐมเนียมการเรียนและลี่ของสถาบันการศึกษาของรัฐ-
หลักสูตร 4 ปี ในมลรัฐเทนเนสซีอยู่ที่ 2,495 เหรียญสหรัฐ ในปี 1999
ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศอยู่มาก การเข้ามาเรียนทบทาท-
ของที่ประชุมทั่วไป (ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น) แสดงให้ภาครัฐมเนียม-
การเรียนและลี่ของรัฐเพิ่มขึ้นร้อยละ 8 ในปี 2000

ตารางที่ 33 : ภาครัฐมเนียมการเรียนระดับปริญญาตรี ปี 2000
จำแนกตามประเภทของสถาบันการศึกษา และที่พัก
อาศัยของนักศึกษา

	หน่วย : เหรียญสหรัฐ	
	ในมลรัฐ	นอกมลรัฐ
สถาบันการศึกษา TBR		
วิทยาลัยหลักสูตร 2 ปี	1,419-1,445	
วิทยาลัยหลักสูตร 4 ปีและมหาวิทยาลัย	2,651-3,067	
UTS		
ภาระรายวิชา - ขั้นต่ำสุด	286	862
ภาระรายวิชา - ขั้นสูงสุด (ลงทะเบียนเต็มเวลา)	3,362	10,166

มลรัฐเทนเนสซีก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับมลรัฐอื่น ๆ ที่อาจ-
กำหนดอัตราภาครัฐมเนียมการเรียนระดับอุดมศึกษาของตนเอง
โดยนักศึกษาจากมลรัฐอื่นที่เข้ามาศึกษาในมลรัฐเทนเนสซีจะต้องจ่าย-

ແພງກວ່ານັກຄືກົມທີ່ມີທີ່ພັກອາຄີ້ຍອຸ່ນໃນເຂດມລວັງ ໃນປີ 1999 ປະມານຮ່ອຍລະ 30 ຂອງຮາຍໄດ້ຈາກການສອນແລະຮາຍໄດ້ອື່ນ ຈະ ເປັນຮາຍໄດ້ຈາກຄາດຮຽມເນື່ອມການເຮັດວຽກສາບັນການຄືກົມຂອງຮັງ ທັງນີ້ ໂມຄວຍ-ມີຄວາມແຕກຕາງອື່ນ ຈະ ຮະຫວ່າງສາບັນທີ່ນອກເໜີ້ໂປ່ຈາກກາຮອູ່ໃນມລວັງ-ນອກມລວັງ ແລະ ຄວາມແຕກຕາງຂອງໜັກສູງຮະດັບປຣິນຸງາຕີ-ປຣິນຸງາໂທ

3.2.1 ค่าธรรมเนียมการเรียนและการเข้าคึกษา (Tuition and participation)

ความล้มพั่นธุรกิจของค่าใช้จ่ายของการศึกษาและการเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นหัวข้อของงานศึกษาวิจัยหลัก 2 ชิ้น ในสหรัฐอเมริกา (Leslie & Brinkman, 1987 และ Heller, 1997) งานศึกษาวิจัยของ Leslie & Brinkman พบว่า คาดคะเนว่า ค่าธรรมเนียมการเรียนที่สูงขึ้นเฉลี่ย 100 เหรียญสหรัฐ จะทำให้มีผู้เข้าศึกษาที่มีกลุ่มอายุระหว่าง 18-24 ปี ลดลงประมาณร้อยละ 0.7 รายงานดังกล่าวได้อ้างถึงราคาน้ำทิช (ได้แก่ ค่าธรรมเนียมการเรียนและเงินช่วยเหลือ) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานของ Heller ที่ว่า ระดับค่าใช้จ่ายของการศึกษาระดับอุดมศึกษามีความเกี่ยวข้องต่อการตัดสินใจเข้าศึกษาที่สถาบัน เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะทราบระดับของค่าธรรมเนียมการเรียนมากกว่าทราบถึงขอบเขตและรูปแบบของเงินช่วยเหลือจากการศึกษาที่พวกเขารู้จัก ได้รับ

การศึกษาของ Leslie & Brinkman ดังกล่าวเป็น-
การรวมรวมข้อมูลเชิงประจักษ์ตั้งแต่ตนทศวรรษที่ 1980 นับตั้งแต่

ช่วงเวลาดังกล่าวค่าธรรมเนียมการเรียนได้เพิ่มขึ้นอย่างมากmany โดยผลกระทบจากการศึกษาของ Heller ที่ปรับปรุงงานของ Leslie & Brinkman สรุปว่า ค่าธรรมเนียมการเรียนที่เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 100 เหรียญ-สหรัฐ จะทำให้จำนวนผู้สมัครเรียนในสถาบันลดลงร้อยละ 0.5 – 1

ผลการศึกษาหลาย ๆ กรณีแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างค่าธรรมเนียมการเรียนและการเข้าศึกษาที่แปรผันตามระดับรายได้ของผู้ปกครองและวัฒนธรรมของชุมชน โดยความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเห็นเด่นชัดมากขึ้นเมื่อรายได้ของผู้ปกครองต่ำและนักศึกษามาจากกลุ่มน้อย (Heller 1997 หน้า 653–655) (McPherson and Schapiro 1998 หน้า 39)

ผลการศึกษาในปัจจุบันยังแสดงให้เห็นว่า การเพิ่มขึ้นของค่าธรรมเนียมการเรียนจะทำให้เกิดผลกระทบในรูปของการแทนที่โดยนักศึกษาที่มาจากการกลุ่มน้อยมีแนวโน้มที่จะให้ความสนใจหลักสูตร 4 ปีน้อยลง และหันไปสนใจหลักสูตร 2 ปี มากขึ้นแทน⁴⁹

จากผลการศึกษาในระยะหลัง ในมลรัฐเทนเนสซี โดยเฉพาะ พบรัฐที่ไม่ได้รับเงินช่วยเหลือจากการมลรัฐหลายคนไดลงทะเบียนเรียนในระดับอุดมศึกษา แต่การที่ไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากมลรัฐทำให้นักศึกษาต้องเลือกเรียนในสถาบันที่เก็บค่าธรรมเนียมการเรียนไม่สูง หรือเลือกเรียนในหลักสูตรที่สั้นลง รวมทั้งอาจต้องทำงานระหว่างเรียนเพื่อหารายได้เสริม

⁴⁹ Zie Duffy en Goldberg, 1998, หน้า 159–165 en McPherson & Schapiro, 1998, หน้า 37–48

3.2.2 การคัดเลือกนักศึกษาที่ได้รับเงินอุดหนุน (Selectivity)

ในสหรัฐอเมริกา การช่วยเหลือนักศึกษาทางการเงินมีรูปแบบมากมาย สถาบันการศึกษาซึ่งนำบางแห่งได้เห็นที่ (ลด) วิธีการใช้ความจำเป็นเป็นฐานในการให้เงินอุดหนุนด้วยวิธีการให้เงินอุดหนุนโดยพิจารณาจากผลการเรียนหรือความสามารถพิเศษเท่านั้น (Duffy and Goldberg, 1998 และ McPherson and Schapiro, 1998) เงินอุดหนุนโดยพิจารณาจากผลการเรียนหรือความสามารถพิเศษนี้เป็นเงินอุดหนุนหรือเงินกู้ยืมที่เตรียมไว้สำหรับนักศึกษาที่สมควรเข้าเรียน โดยจะพิจารณาจากระดับสติปัญญาหรือความสามารถด้านกีฬาเท่านั้น

การให้เงินอุดหนุนนักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษ ดังกล่าวทำให้เกิดผลกระทบข้างเคียงในด้านลบ เช่น วิทยาลัยคิลป์หลายแห่งไม่สามารถแข่งขันกับมหาวิทยาลัยที่มีทุนอุดหนุนการวิจัยมาก ๆ จึงไม่สามารถดึงดูดใจนักศึกษาที่ดีที่สุดได้ นอกจากนี้ผลกระทบข้างเคียงด้านลบอีกประการหนึ่งคือ การให้เงินอุดหนุนโดยพิจารณาจากผลการเรียนหรือความสามารถพิเศษนี้มักตกไปอยู่ที่นักศึกษาที่มาจากการลุ่มที่มีรายได้สูง

บทที่ 10

ประเทศไทยอาณาจักร (United Kingdom)

1. บทนำ⁵⁰ (Introduction)

สภากារจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมศึกษา (Universities Funding Council: UFC) และสภากារจัดสรรงบประมาณสำหรับ-สถาบันpolytechnicsและวิทยาลัย (Polytechnics and Colleges Funding Council: PCFC) ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณอุดหนุนให้แก่มหาวิทยาลัยและสถาบันทางด้านเทคนิคจนกระทั่งปี 1992 ซึ่งในปีนั้นเอง ได้มีการก่อตั้งองค์กร-อิสระระดับภาคเป็นสภากារจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมศึกษา แห่งองค์กรฯ เวลต์ สก็อตแลนด์ และไอร์แลนด์ (HEFCE, HEFCW, SHEFC, NIEC) และมีการจัดตั้งสภากារจัดสรรงบประมาณ เพื่อการศึกษาต่อเนื่องสำหรับวิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่องด้วย

⁵⁰ ข้อมูลจาก Vossensteyn และคณะ (1998) และ HEFCE (2001)

เนื่องจากสภากារจัดสรรงบประมาณเพื่อการอุดมศึกษาแห่งอังกฤษ (Higher Education Funding Council for England: HEFCE) ตระหนักดีว่าสู่การจัดสรรงบประมาณไม่สามารถสนับสนุนเงินอุดหนุนสำหรับการสอน การวิจัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องได้อย่างเพียงพอ ดังนั้น นอกจากเงินอุดหนุนสำหรับการสอนและการวิจัย HEFCE ได้จัดสรรงบเงินอุดหนุนอื่น ๆ เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงตนทุนที่เพิ่มขึ้นของการเรียนการสอน-ในเขตตอนเหนือ หนึ่ลินที่สถาบันรับช่วงมาหลังจากออกจากกรุงอยุธยา ทำการควบคุมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ห้องสมุด การลงทุนสำหรับพิพิธภัณฑ์ ห้องแสดงผลงานศิลปะและงานสะสมต่าง ๆ และอื่น ๆ การให้เงินสนับสนุนเพื่อวัตถุประสงค์ในลักษณะที่ไม่ใช้สู่การจัดสรรงบประมาณนี้มีประมาณ 707 ล้านปอนด์-สเตอร์ลิง ในปี 2001 – 2002 โดยมาจากกองทุนต่าง ๆ จำนวน 15 กองทุนที่อยู่ในความรับผิดชอบของ HEFCE

นอกจากนี้ สภากារจัดสรรงบประมาณยังทำหน้าที่จัดสรรค่าใช้จ่ายลงทุนสำหรับค่าบำรุงรักษาสถาบันและพัฒนาที่ดิน อาคารและสถานที่ รวมถึงอุปกรณ์ โดยในอดีตเงินอุดหนุนเพื่อการลงทุนนี้แยกออกจากเงินทุนหมุนเวียนอื่น ๆ แต่ตั้งแต่ปี 1997 – 1998 มีการรวมค่าใช้จ่ายเงินทุนไว้ในการจัดสรรงบเงินอุดหนุนหลักของสถาบัน เพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายด้านอสังหาริมทรัพย์และการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ และตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ปี 1994 ก็มีการให้บริการลินเช่อแก่โครงการลงทุนใหม่ ๆ ด้วย

มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยได้รับเงินอุดหนุนรายปีจากสภา การจัดสรรงบประมาณภายใต้สูตรการจัดสรรงบประมาณ (ตาม รายละเอียดในส่วนถัดไป) เงินช่วยเหลือนี้เอื้อให้สถาบันดำเนินงาน ด้านการสอน การวิจัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่อไปได้ สถาบัน จะได้รับเงินอุดหนุนในรูปของเงินก้อน (block grant) และสามารถ บริหารการใช้เงินอุดหนุนภายใต้โดยอย่างอิสระ โดยมีอำนาจตัดสินใจ- เต็มที่ตราบได้ที่การใช้เงินกองทุนนั้นยังเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ ตกลงกันไว้

2. การให้เงินอุดหนุนแก่สถาบัน (Institutional Finance)

สภากำนัลจัดสรรงบประมาณจะเป็นผู้กำหนดแนวทางการคำนวณ- เงินอุดหนุนเพื่อการสอนและการวิจัย โดยที่กลไกการจัดสรรงบประมาณ- มีความแตกต่างกัน ในบทนี้จะเน้นการจัดสรวงเงินอุดหนุนสำหรับ- มหาวิทยาลัยในอังกฤษ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของสภากำนัลจัดสรร- งบประมาณเพื่อการอุดมศึกษาแห่งอังกฤษ (HEFCE) จำนวนเงิน อุดหนุนที่จัดสรรโดย HEFCE ในช่วงปีล่าสุดแสดงในตารางที่ 34

ตารางที่ 34 : เงินอุดหนุนเพื่อการอุดมศึกษาที่จัดสรรโดย HEFCE

หน่วย : ล้านปอนด์สเตอร์ลิง

ประเภทเงินอุดหนุน	1995–1996	1996–1997	1998–1999	2001–2002
การสอน	2,270	2,224	2,694	3,162
การวิจัย	636	638	829	888
เงินทุน (capital)	353	173	*	*
กิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้อง	301			
เงินอุดหนุนที่ไม่ใช้สูตร		270	334	707
เงินสำรองค่าใช้จ่าย		14	10	
รวม	3,560	3,319	3,867	4,757

* จากปี 1997 – 1998 เงินอุดหนุนเพื่อค่าใช้จ่ายเงินทุนรวมอยู่ในเงินอุดหนุนหลักที่จัดสรรให้แก่สถาบันต่าง ๆ

เงินอุดหนุนสำหรับการสอน งานวิจัย และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องจะแยกออกจากกันอย่างชัดเจน โดยสูตรการจัดสรรงบประมาณจะ-พิจารณาตามขนาด กิจกรรมของสถาบัน และคุณภาพงานวิจัยของสถาบันนั้น ๆ ในการให้เงินอุดหนุนสำหรับการสอนและการวิจัยของ HEFCE มีวัตถุประสงค์เพื่อคงไว้ซึ่งความหลากหลายและการเพิ่ม-โอกาสในการศึกษา เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการใช้เงินอุดหนุนของรัฐ และเพื่อส่งเสริมและรักษาคุณภาพของงาน รูปแบบการให้เงินอุดหนุน-ที่ใช้ระหว่างปี 1993 – 1998 เป็นการให้เงินแก่สถาบันในจำนวนที่คงที่ ส่วนรูปแบบการให้เงินอุดหนุนแบบใหม่ที่เริ่มใช้ในปี 1998 – 1999 มีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความเสมอภาคของการจัดสรรงบเงินอุดหนุนแก่นักศึกษา โดยได้พัฒนาวิธีการมาจากการปรึกษาหารือกับมหาวิทยาลัย-

และวิทยาลัย กิจกรรมที่คล้ายคลึงกันในแต่ละสถาบันจะได้รับเงินอุดหนุนในอัตราเท่า ๆ กัน และหากมีการจัดสรรงี้ให้แตกต่างกันจะต้องสามารถอธิบายความแตกต่างเหล่านี้ได้ นอกจากนี้ วิธีการดังกล่าว-ยังสนับสนุนนโยบายของ HEFCE ที่จะเพิ่มโอกาสในการศึกษาระดับ-อุดมศึกษาของประชาชนในกลุ่มที่กว้างขึ้น โดยเน้นเงินสนับสนุนพิเศษสำหรับนักศึกษาบางกลุ่ม เช่น นักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลา (part-timers) และนักศึกษาผู้ใหญ่ที่เรียนระดับปริญญาตรี และยังสนับสนุนเงินอุดหนุนพิเศษให้แก่วิทยาลัยเฉพาะทาง (specialist colleges) โดยจัดสรรเงินอุดหนุนที่แน่นอนให้เป็นปี

ในส่วนต่อไป จะกล่าวถึงขั้นตอนการจัดสรรงี้ให้แก่สถาบัน การศึกษาตามสูตรการจัดสรรงบประมาณที่ใช้ตั้งแต่ปี 1998 – 1999 เป็นต้นไป เงินอุดหนุนสำหรับการสอน เงินอุดหนุนสำหรับการวิจัย และรายได้จากการธรรมเนียมการเรียนเป็นส่วนหนึ่งของการจัดสรรงบประมาณในสถาบันที่แยกและเป็นอิสระจากกัน สูตรการจัดสรรงบประมาณ สำหรับการสอนจะคำนวณจากต้นทุนหรือประสิทธิภาพ (price-or efficiency-oriented) งานวิจัยจะใช้เกณฑ์คุณภาพ (quality-oriented) และค่าธรรมเนียมการเรียนจะใช้เกณฑ์จำนวน (volume-oriented)

2.1 เงินอุดหนุนสำหรับกิจกรรมการสอน (Funding for teaching activities)

สถาบันได้รับเงินอุดหนุนสำหรับการสอนในรูปของเงินช่วยเหลือจาก HEFCE และค่าธรรมเนียมการเรียนจากนักศึกษา

โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรีแบบเต็มเวลาอาจจะได้รับเงินช่วยเหลือ-เป็นค่าธรรมเนียมการเรียนจากรัฐบาล ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานะทางการเงินของพวากษา นักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีประเภทเรียนในห้องบรรยาย (taught course) จะจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนด้วยเงินของตนเองเป็นส่วนใหญ่ ค่าธรรมเนียมการเรียนสำหรับนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีประเภทเรียนโดยการทำวิจัย (research student) จะได้รับการสนับสนุนจากการวิจัยเป็นส่วนใหญ่ กว่า 1 ใน 3 ของนักศึกษาไม่เต็มเวลาได้รับการสนับสนุนค่าธรรมเนียมการเรียนจากนายจ้าง นักศึกษานอกกลุ่มสหภาพยุโรป (EU) จะต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการเรียนเองทั้งหมด ทั้งนี้ยอดเงินสนับสนุนรวมและค่าธรรมเนียมการเรียนถือเป็นทรัพยากรทางการสอนของมหาวิทยาลัย

ทรัพยากรการสอน = เงินช่วยเหลือจาก HEFCE + ค่าธรรมเนียมการเรียน

ขั้นตอนการคำนวนเงินอุดหนุนสำหรับการสอนของ HEFCE (สำหรับมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย) ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนหลัก ได้แก่ การคำนวนทรัพยากรมาตรฐาน การคำนวนทรัพยากรที่ใช้จริง การเปรียบเทียบมาตรฐานกับจำนวนที่ใช้จริง และการคำนวนเงินอุดหนุนสำหรับการสอนขั้นสุดท้าย

ขั้นตอนที่ 1 การคำนวณทรัพยากรมा�ตรฐาน (Stage 1: Calculating the standard resource)

การคำนวณทรัพยากรมा�ตรฐานลำดับแต่ละสถาบันจะใช้ฐานโครงสร้างนักศึกษาของสถาบัน โดยพิจารณาจำนวนนักศึกษา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชา ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน นักศึกษาที่นับรวมในการคำนวณเงินอุดหนุนนี้จะต้องเป็นนักศึกษาในกลุ่มสหภาคพยุโรปที่ศึกษาหลักสูตรอุดมศึกษาเปิด และไม่ได้รับเงินอุดหนุนจากการจัดสรรของ HEFCE ลำดับด้านการเรียนการสอนคือ นักศึกษาจากประเทศนอกกลุ่มสหภาคพยุโรป และนักศึกษาที่ได้ทุนจากแหล่งอื่น เช่น National Health Service (NHS) หรือ Teacher Training Agency (TTA) นอกจากนี้ นักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีประจำเรียนโดยการทำวิจัยที่เรียนเต็มเวลา (PGR) ในปี 2 และ 3 และนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีประจำที่เรียนโดยการทำวิจัยที่เรียนไม่เต็มเวลาปี 3 – 6 จะได้รับเงินอุดหนุนจาก HEFCE ตามวิธีการจัดสรรเงินเพื่อการวิจัยเท่านั้น

การนับจำนวนนักศึกษาจะนับตามจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (full-time equivalent: FTE) วิธีการนับจำนวนนักศึกษาไม่เต็มเวลา จะนับโดยแบ่งเป็นเทียบกิจกรรมการเรียนของพวากษา กับนักศึกษาเต็มเวลา และเทียบอภิมหาเป็นสัดส่วนของนักศึกษา

เต็มเวลา 1 คน (FTE) นักศึกษาที่ทำงานนอกมหาวิทยาลัยหรือ
วิทยาลัยเป็นเวลาหนึ่งปี (Sandwich year-out students) 1 คน
จะคิดเป็น 0.5 FTE สำหรับการกำหนดมาตรฐานเงินอุดหนุนของ
สถาบันสำหรับปีต่อไปนั้น จะนับจำนวนนักศึกษาที่เข้าศึกษาในปี-
ก่อนบวกเข้ากับจำนวนนักศึกษาที่ได้รับคัดเลือกให้ศึกษาในปีต่อไป

เป็นที่แนนอนว่า นักศึกษาทุกคนไม่ควรจะได้เงินอุดหนุนใน
อัตราเดียวกัน เนื่องจากมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายปัจจัย เช่น ประเภท-
ของนักศึกษา และลักษณะพื้นฐานของสาขาวิชา ซึ่งทำให้ต้องการ-
ทรัพยากรในระดับที่แตกต่างกัน ปัจจัยที่ทำให้การคำนวณทรัพยากร-
มาตรฐานในแต่ละสถาบันมีความแตกต่างกันจำแนกได้เป็น

- + สาขาวิชา
- + นักศึกษา
- + สถาบัน

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชา (Subject-related factor)

ความแตกต่างของสาขาวิชาทำให้ต้องการทรัพยากรในระดับ
ที่แตกต่างกัน บางสาขาวิชาต้องใช้ห้องทดลองและห้องปฏิบัติการ
ในขณะที่บางสาขาวิชาใช้เพียงห้องบรรยายและสัมมนา ในการจัดสรร-
เงินอุดหนุน HEFCE ได้จำแนกสาขาวิชาออกเป็น 4 กลุ่มสาขาวิชา
และกำหนดค่าถ่วงน้ำหนักสัมพัทธ์ให้แตกต่างกัน 4 กลุ่มสาขาวิชา จากนั้น
จึงแปลงค่าถ่วงน้ำหนักเหล่านี้เป็นทรัพยากรระดับทาง ๆ ที่ขึ้นกับจำนวน-
เงินรวมที่มีในแต่ละปี

ตารางที่ 35 : ความแตกต่างของกลุ่มสาขาวิชาและค่าถ่วงน้ำหนัก ปี 2001-2002

กลุ่ม สาขาวิชา	สาขาวิชา	ค่าถ่วง น้ำหนัก
A	วิชาทางคลินิก (แพทยศาสตร์ หั้นดแพทยศาสตร์ ลัตตาแพทยศาสตร์)	4.5
B	วิชาที่ใช้ห้องทดลอง (วิทยาศาสตร์ วิชาด้านปรีคลินิก วิศวกรรมศาสตร์และเทคโนโลยี)	2
C	วิชาที่ใช้ห้องสูดดิโอด ห้องทดลอง หรืออุปกรณ์ภาคสนาม	1.5
D	วิชาอื่นๆ	1

ขนาดของค่าถ่วงน้ำหนักคำนวนจากข้อมูลการใช้จ่ายจริงของ-
สถาบันอุดมศึกษา (Higher Education Institutions: HEIs) และ
งานศึกษาวิจัยของวิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่อง (Further Education
Colleges: FECs)

การจัดสรรงานเพิ่มของนักศึกษาและสถาบัน

หลังจากถ่วงน้ำหนักจำนวนของนักศึกษาตามกลุ่มสาขาวิชา^๔
แล้ว การถ่วงน้ำหนักในลำดับต่อไปจะพิจารณาปัจจัยอื่นที่เกี่ยวกับ^๕
นักศึกษาและสถาบัน ส่วนเพิ่มของนักศึกษาในปี 2001 - 2002
จะพิจารณาจาก

+ นักศึกษาไม่เต็มเวลา : นักศึกษาที่เรียนไม่เต็มเวลาจะมี
ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เช่น ค่าบริหารจัดการของสถาบันลำดับ

นักศึกษาไม่เต็มเวลาสองคน (ซึ่งมีค่าเท่ากับคนละ 0.5 FTE ในขั้นตอนการคำนวณทรัพยากรมาตราฐาน) จะมากกว่านักศึกษาเต็มเวลา

1 คน

+ นักศึกษาผู้ใหญ่ : นักศึกษาผู้ใหญ่ที่เรียนเต็มเวลาส่วนใหญ่- ต้องการการสนับสนุนเป็นพิเศษเพื่อให้พวกเขากลับมาเรียน (นักศึกษา- ผู้ใหญ่ หมายถึงอายุ 25 ปี หรือมากกว่า)

+ นักศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญา : หลักสูตรบางหลักสูตรอาจใช้เวลานานกว่าหลักสูตรอื่นในปีเดียวกันและมีค่าใช้จ่ายมากกว่า ด้วย หลักสูตรที่ใช้เวลา 45 สัปดาห์ขึ้นไปภายใน 1 ภาคการศึกษา จะได้รับส่วนเพิ่มนี้ ยกเว้นกลุ่มสาขาวิชา A ที่ได้捺ระยะเวลาของหลักสูตรไปคิดในค่าถ่วงน้ำหนักแต่แรกแล้ว

เงินส่วนเพิ่มของสถาบันในปี 2001 - 2002 คือ

+ ส่วนเพิ่มสำหรับเขตลอนดอน : สถาบันการศึกษาในเขต- ลอนดอนจะได้รับการจัดสรรเงินเพิ่มเต็มสำหรับคนทุนในการดำเนินงาน- ที่สูงในเขตลอนดอน

+ เงินบำเหน็จบำนาญ : บางสถาบันได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มเติม- เป็นค่าใช้จ่ายบำเหน็จบำนาญของบุคลากร เนื่องจากสถาบันที่มี โครงการบำเหน็จบำนาญจะมีต้นทุนสูงขึ้น

+ สถาบันเฉพาะทาง : สถาบันเฉพาะทางบางแห่งจะมีต้นทุน สูงขึ้น (สถาบันเฉพาะทางคือสถาบันที่มีหลักสูตรการศึกษาเฉพาะ ของสถาบันมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 60)

✚ สถาบันขนาดเล็ก : สถาบันขนาดเล็กคือสถาบันที่มีจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,000 คน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีค่าใช้จ่ายด้านการบริหารเป็นสัดส่วนที่สูงกว่าสถาบันการศึกษาใหญ่ ๆ

✚ อาคารเก่าแก่ทางประวัติศาสตร์ : สถาบันที่มีอาคารเก่าแก่ (สร้างก่อนปี 1914) มีบทบาทสูงในการดูแล เช่น ระบบความร้อนและ-การบำรุงรักษา

ตารางต่อไปนี้ แสดงการให้เงินส่วนเพิ่มสำหรับนักศึกษาและสถาบัน

ตารางที่ 36 : การให้เงินส่วนเพิ่มสำหรับนักศึกษาและสถาบันการศึกษา ปี 2001-2002

	คำนวณเป็น	สถาบันที่มีคุณสมบัติ
การให้เงินส่วนเพิ่มแก่นักศึกษา		
นักศึกษาไม่เต็มเวลา	ร้อยละ 5 ของ FTE ที่ยังไม่ได้ถ่วงน้ำหนัก	HEIs และ FECs
นักศึกษาผู้ใหญ่	ร้อยละ 5 ของ FTE ที่ยังไม่ได้ถ่วงน้ำหนัก	HEIs และ FECs
นักศึกษาในหลักสูตร	ร้อยละ 25 ของ FTE ที่ถ่วงน้ำหนักตามกลุ่ม ระยะยาว	HEIs และ FECs
	สาขาวิชาแล้ว	
การให้เงินส่วนเพิ่มแก่สถาบัน		
ส่วนเพิ่มสำหรับเขต ลอนดอน	ร้อยละ 8 (ภายในลอนดอน) หรือร้อยละ 5 (ภายนอกลอนดอน) ของ FTE ที่ถ่วงน้ำหนัก ตามกลุ่มสาขาวิชาแล้ว	HEIs และ FECs
เงินบำเหน็จบำนาญ	ร้อยละ 2 ของ FTE ที่ถ่วงน้ำหนักตามกลุ่ม สาขาวิชาแล้ว	HEIs
สถาบันเฉพาะทาง	สัดส่วนที่แปรผันได้ของ FTE ที่ถ่วงน้ำหนัก ตามกลุ่มสาขาวิชาแล้ว (ปกติเป็นร้อยละ 10)	HEIs
สถาบันขนาดเล็ก	สัดส่วนที่แปรผันได้ของ FTE ที่ยังไม่ได้ถ่วง น้ำหนัก	HEIs
อาคารเรียนทาง ประวัติศาสตร์	สัดส่วนที่แปรผันได้ของ FTE ที่ยังไม่ได้ถ่วง น้ำหนัก	HEIs

หมายเหตุ : HEIs - สถาบันอุดมศึกษา

FECs - วิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่อง

การคำนวณทรัพยากรมาตราฐาน

จำนวนเงินอุดหนุนพัฒนานำสำหรับนักศึกษาเต็มเวลา จะคำนวณโดยการหารจำนวนเงินอุดหนุนสำหรับการสอน (เงินช่วยเหลือจาก HEFCE + ดาวรุ่มเนียมการเรียน) ด้วยจำนวนนักศึกษาทั้งหมดที่-

ปรับด้วยค่าถ่วงน้ำหนักแล้ว อัตราการอุดหนุนพื้นฐานที่คำนวณได้นี้ จะเรียกว่า ราคางาน (base price) และเป็นอัตราพื้นฐานของกลุ่มสาขาวิชา D (เป็นอัตรามาตรฐานสำหรับนักศึกษาเต็มเวลา 1 คน) ในปี 2001 – 2002 ราคางานเท่ากับ 2,805 ปอนด์สเตอร์ลิง⁵¹ จำนวนรวมของนักศึกษาเต็มเวลาที่ปรับด้วยค่าถ่วงน้ำหนักแล้วของสถาบันคือ ผลรวมของนักศึกษาเต็มเวลาที่ถ่วงน้ำหนักตามกลุ่มสาขาวิชา บวกด้วยเงินส่วนเพิ่มสำหรับนักศึกษาและสถาบัน ดังนั้น ทรัพยากรมาตรฐานของแต่ละสถาบันคือ จำนวนรวมของนักศึกษาเต็มเวลาที่ – ปรับด้วยค่าถ่วงน้ำหนักแล้วคูณด้วยจำนวนเงินพื้นฐาน

ขั้นตอนที่ 2 การคำนวณทรัพยากรที่ใช้จริง (Stage 2: Calculating the actual resource)

ในขั้นตอนที่ 2 จะเป็นการคำนวณทรัพยากรที่ใช้จริงของแต่ละสถาบัน โดยใช้ฐานเงินอุดหนุนการสอนที่ HEFCE จ่ายจริงในปีก่อนแล้วปรับด้วยปัจจัยต่าง ๆ เช่น อัตราเงินเฟ้อ และสมมติฐานของ HEFCE เกี่ยวกับรายได้จากค่าธรรมเนียมการเรียนของนักศึกษา

สำหรับแต่ละสถาบัน เงินช่วยเหลือด้านการสอนจาก HEFCE ที่ได้รับในปีก่อนจะเป็นจุดเริ่มต้นและปรับด้วยปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

⁵¹ ราคางานแสดงให้เห็นถึงทรัพยากรที่จะจัดสรรให้แต่ละกลุ่มสาขาวิชา โดยกลุ่มสาขาวิชา A B C และ D จะได้เท่ากับ 12,623 5,610 4,208 และ 2,805 ปอนด์สเตอร์ลิง ตามลำดับ

การปรับจำนวนเงินช่วยเหลือ

+ ปรับลดเงินอุดหนุนเมื่อสถาบันการศึกษาไม่สามารถปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ล่วงหน้าได้ (ดูรายละเอียดเกี่ยวกับข้อตกลงของเงินอุดหนุนในหน้าต่อไป) กรณีนี้ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นเนื่องจากสถาบันไม่สามารถรับสมัครนักศึกษาได้ตามจำนวนที่ได้รับเงินจัดสรรในปีที่แล้ว

+ แก้ไขปรับปรุงตามอัตราเงินเพื่อ ภายในวงเงินงบประมาณรวมที่รัฐบาลจัดสรรให้

+ เพิ่มเงินอุดหนุนสำหรับนักศึกษาส่วนเพิ่ม เนื่องจากรัฐบาลต้องการขยายภาคอุดมศึกษา ดังนั้น ในแต่ละปี (อย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 2 – 3 ปี) HEFCE จะจัดสรรงบอุดหนุนเพิ่มสำหรับนักศึกษาที่สถาบันรับเพิ่มขึ้นตามที่สถาบันเสนอ โดยให้เงินอุดหนุนที่อัตรามาตรฐาน (ไม่รวมเงินค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้อยู่แล้ว)

การปรับปรุงค่าธรรมเนียม

+ บางรายได้จากการค่าธรรมเนียมการเรียนที่ได้รับจากนักศึกษาสถาบันวิจัย องค์กรบริหารการศึกษาท่องถิ่น นายจ้าง และอื่นๆ

ค่าธรรมเนียมการเรียนต่อนักศึกษาเต็มเวลาเที่ยบเท่า 1 คน ในปี 2001 – 2002 เป็นดังนี้

ตารางที่ 37 : ค่าธรรมเนียมการเรียนต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า 1 คน ในปี 2001-2002

- บริณญาติเรียนเต็มเวลา	1,075 ปอนด์สเตอร์ลิง ต่อ FTE
- โครงการรวม 1 ปี นอกมหาวิทยาลัย/วิทยาลัย (Sandwich year-out)	1,060 ปอนด์สเตอร์ลิง ต่อ FTE
- บริณญาติเรียนไม่เต็มเวลา	790 ปอนด์สเตอร์ลิง ต่อ FTE
- สูงกว่าบริณญาติในหลักสูตรที่ต้องจ่าย ค่าธรรมเนียมปกติ (ประกาศนียบัตรด้าน ศึกษาศาสตร์ และสถาปัตยกรรมศาสตร์ บางหลักสูตร)	1,075 ปอนด์สเตอร์ลิง ต่อ FTE
- สูงกว่าบริณญาติอื่นๆ	2,805 ปอนด์สเตอร์ลิง ต่อ FTE

ขั้นตอนที่ 3 การคำนวณสัดส่วนของความแตกต่าง (Stage 3:

Calculating the percentage difference)

ขั้นตอนต่อไปคือการเบริ่ยบเทียบทรัพยากรมा�ตรฐานที่ได้จาก
ขั้นตอนที่ 1 กับทรัพยากรที่ใช้จริงที่ได้จากการขั้นตอนที่ 2 ตามสูตร
การคำนวณต่อไปนี้

$$\frac{\text{ทรัพยากรที่ใช้จริง} - \text{ทรัพยากรมा�ตรฐาน}}{\text{ทรัพยากรมा�ตรฐาน}} \times 100$$

แนวทางการจัดสรรงเงินอุดหนุนมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความมั่นใจ
ว่ากิจกรรมที่คล้าย ๆ กันจะได้รับเงินอุดหนุนในอัตราเดียวกันใน
ทุกมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย จึงไม่ได้มายความว่าจะให้แต่ละสถาบัน-
มากหรือน้อยกว่าทรัพยากรมा�ตรฐานของสถาบันอย่างมาก แต่ใน

ขณะเดียวกัน HEFCE ก็ไม่ต้องการใช้อัตราคงที่ที่เป็นมาตรฐานกับทุกสถาบันอย่างไม่มีข้อยกเว้น แต่จะประเมินได้ตามปัจจัยหรือ-สถานการณ์แวดล้อมที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการให้มีความยืดหยุ่นได้ดังนี้ สถาบันจึงได้รับอนุญาตให้มี “ระดับที่ยอมรับได้” (tolerance band) ซึ่งหมายถึงสถาบันสามารถใช้จ่ายเงินงบประมาณได้ในช่วงที่ไม่เกินกว่าหรือลบร้อยละ 5 จากระดับทรัพยากรมาตรฐานที่ได้รับ

ขั้นตอนที่ 4 การคำนวณเงินอุดหนุนการสอน (Stage 4:

Calculating the teaching grant)

ถ้าความแตกต่างระหว่างทรัพยากรมาตรฐานและทรัพยากรที่ใช้จริงไม่เกินร้อยละ 5 ไม่ว่าจะเป็นไปในทางมากกว่าหรือน้อยกว่าระดับเงินอุดหนุนที่ได้รับ HEFCE จะคงเงินอุดหนุนไว้ในระดับเดิม-ต่อไป กล่าวคือ HEFCE จะจ่ายตามจำนวนที่คำนวณได้ในขั้นตอนที่ 2 ลบด้วยรายได้จากค่าธรรมเนียมการเรียนอย่างไรก็ตาม สถาบันที่ใช้เงินอุดหนุนเกินระดับที่ยอมรับได้ที่บวก/ลบร้อยละ 5 เงินอุดหนุน-และ/หรือสมมติฐานเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษาของสถาบันจะถูกปรับเปลี่ยนจนกว่าจะเข้าสู่ระดับที่ยอมรับได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ข้อตกลงของเงินอุดหนุน (The funding agreement)

ในแต่ละปีจะมีการวางแผนเอกสารขอตกลงเกี่ยวกับเงินอุดหนุนระหว่างสถาบันและ HEFCE ในข้อตกลงนี้จะระบุถึงกิจกรรมที่จะนำมาถ่วงน้ำหนักซึ่งจะนำไปสู่การจัดสรรเงินอุดหนุน สถาบันสามารถ-

เปลี่ยนแปลงแก้ไขจำนวนนักศึกษาที่สามารถรับได้ต่ำบได้ที่ยังอยู่ใน-
ข้อจำกัดของขอตกลง เช่น สถาบันอาจแก้ไขสัดส่วนระหว่างนักศึกษา-
เต็มเวลา กับไม่เต็มเวลา หรือแก้ไขสัดส่วนระหว่างนักศึกษาแต่ละกลุ่ม-
สาขาวิชา เนื่องจากช่วงที่มีการประกาศจำนวนเงินอุดหนุนตอนเริ่มปี
การศึกษา สถาบันอาจยังไม่แน่ใจเกี่ยวกับจำนวนนักศึกษาที่จะรับได้-
ในปีนั้น จำนวนนักศึกษาอาจมีจำนวนน้อยกว่าที่คาดไว้ ความสมดุล-
ระหว่างกลุ่มสาขาวิชาอาจเปลี่ยนไป หรือจำนวนนักศึกษาที่ลาออกจาก
กลางคันก่อนจบการศึกษาอาจแตกต่างจากที่เคยคาดการณ์ไว้ โดยปกติ
ปัญหาเหล่านี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อเงินช่วยเหลือของสถาบัน
อย่างไรก็ตาม หากผลจากการคำนวณความแตกต่างของทรัพยากร
ที่ใช้จริงกับมาตรฐานเกินกว่าร้อยละ 5 จะต้องปรับเปลี่ยนความ
แตกต่างนี้ให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยปรับจำนวนนักศึกษาหรือ-
เงินอุดหนุนที่จะให้ในปีต่อไป

เมื่อ HEFCE จัดสรรเงินอุดหนุนสำหรับนักศึกษาส่วนเพิ่มตามที่
สถาบันเสนอขอ HEFCE ก็ต้องคาดหวังว่าจำนวนนักศึกษาจะเพิ่มขึ้น-
จริง ๆ ดังนั้น HEFCE จะกำหนดเป้าหมายของสถาบันสำหรับจำนวน-
นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าห้าหมื่น หากจำนวนนักศึกษาต่ำกว่าเป้าหมาย-
ก็จะลดจำนวนเงินอุดหนุนที่จัดสรรให้ตามคำเสนอ อย่างไรก็ตาม
สถาบันการศึกษายังมีโอกาสครั้งที่ 2 ที่จะเพิ่มจำนวนนักศึกษาให้ได้-
ตามเป้าหมาย อุปสรรคดังกล่าวอาจป้องกันได้ในปีแรก

HEFCE จะกำหนดจำนวนนักศึกษาขั้นต่ำในหลักสูตรแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์ หากจำนวนนักศึกษาของสถาบันน้อยกว่า เกณฑ์ขั้นต่ำก็จะลดเงินช่วยเหลือลง นอกจ้านี้ รัฐบาลได้มอบให้ HEFCE ควบคุมจำนวนนักศึกษาบางประเภทเพื่อให้แน่ใจว่า ค่าใช้จ่ายของรัฐจะไม่เกินที่จำกัดไว้ นักศึกษาประเภทเหล่านี้ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีที่เรียนเต็มเวลาที่มาจากการประทศในกลุ่มสหภาพ ยูโรป และนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตร์ โดย HEFCE จะกำหนด-จำนวนสูงสุดของนักศึกษาในกลุ่มนี้ของแต่ละสถาบัน (Maximum Student Number : MaSN) และมีบทลงโทษสำหรับสถาบันที่ มีจำนวน MaSN เกินกว่าที่กำหนด โดยสถาบันจะไม่ได้รับผล-ประโยชน์ทางการเงินจากการรับนักศึกษาเกินกำหนด

รัฐบาลยังมีนโยบายที่จะเพิ่มจำนวนนักศึกษาในระดับพื้นฐาน (foundation degree) และหลักสูตรต่ำกว่าปริญญาตรี หลายสถาบันประสบความลำเร็วในการขอโควต้าการรับนักศึกษาในแต่ละ-หลักสูตรในปี 2001 – 2002 ดังนั้น เป็นที่คาดกันว่าการรับนักศึกษา-เพิ่มในหลักสูตรเหล่านี้จะแสดงให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นอย่างเหมาะสม เมื่อเทียบกับปี 2000 – 2001

องค์ประกอบอื่น ๆ ของเงินอุดหนุนด้านการสอน (*Other elements of teaching funds*)

นอกจากการให้เงินอุดหนุนด้านการสอนแล้ว ในแต่ละปี HEFCE ยังจัดสรรงเงินอุดหนุนเป็นค่าใช้จ่ายล่วงเพิ่มในการรับสมัครและ

ลันบสันนักศึกษาที่ตกลงสำรวจหรือพิการ โดย HEFCE จะคัดเลือก-
นักศึกษาเหล่านี้จากทะเบียนประวัติของสำนักงานสถิติการอุดมศึกษา
(Higher Education Statistics Agency: HESA) นักศึกษา-
เหล่านี้คือนักศึกษาที่มาจากเขตที่มีอัตราการเข้าศึกษาต่อต่ำกว่า
เกณฑ์เฉลี่ย โดยใช้การจัดประเภทประชากรศาสตร์ภาคภูมิศาสตร์
(Geodemographic classifier) เป็นเครื่องมือในการจำแนก
นักศึกษาแต่ละคนเข้าเป็นหนึ่งในจำนวน 160 เขต ตามรหัสไปรษณีย์-
ของบ้านนักศึกษาแต่ละคน จากนั้น จะถ่วงน้ำหนักนักศึกษาด้วย
อัตราการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา (higher education
participation) ของแต่ละเขต โดยเขตที่มีอัตราการเข้าศึกษาต่อ
ต่ำสุดจะได้ค่าถ่วงน้ำหนักสูงสุด ในขณะที่กลุ่มที่มีอัตราการเข้าศึกษา-
ต่อสูงกว่าค่าเฉลี่ยจะมีค่าถ่วงน้ำหนักเท่ากับศูนย์ เงินอุดหนุนที่จัดสรรให้-
นี้จะสะท้อนถึงความสำเร็จของสถาบันในการรับนักศึกษาที่มาจากการกลุ่ม-
ที่มีเกณฑ์การเข้าศึกษาต่อต่ำกว่าค่าเฉลี่ย (average participation)
และการคงนักศึกษากลุ่มนี้ไว้

เงินอุดหนุนที่เพิ่มโอกาสในการศึกษาของนักศึกษาที่พิการ
จะสะท้อนถึงสัดส่วนของนักศึกษาที่อยู่ในข่ายที่จะได้รับเงินอุดหนุน
นักศึกษาพิการ (Disabled Students Allowance: DSA) ของ
แต่ละสถาบัน องค์กรบริหารการศึกษาท้องถิ่น (Local Education
Authorities: LEAs) จะเป็นผู้จ่ายเงินอุดหนุนส่วนนี้ เพื่อช่วย
นักศึกษาที่พิการหรือมีปัญหาด้านสุขภาพซึ่งส่งผลกระทบต่อ
ความสามารถในการเรียน

เป็นครั้งแรกในปี 2001 - 2002 ที่ HEFCE ได้จัดสรรงอิน
อุดหนุนแบบใหม่ให้แก่สถาบันที่มีนักศึกษาที่มากจากโรงเรียนของมลรัฐ-
และวิทยาลัยการศึกษาต่อเนื่องน้อยกว่าอยู่ละ 80 เพื่อตึงดูดให้
นักเรียนของมลรัฐเข้าศึกษาในสถาบันการศึกษาที่พวกรเข้าจะได้-
ประโยชน์สูงสุด

2.2 การพัฒนาในระยะหลัง (Recent developments)

ระบบการจัดสรรงอินอุดหนุนระดับอุดมศึกษาในสหราช-
อาณาจักรมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมาก ในช่วงทศวรรษครึ่งที่ผ่านมา¹
การควบคุมของรัฐบาลในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาแสดงถึง²
การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จากการที่มหาวิทยาลัยปกครองตนเอง³
ตามรูปแบบของ Thatcher รัฐบาลได้ทำให้เกิดการแข่งขันระหว่าง-
สถาบันในการพัฒนาคุณภาพของการสอนและการวิจัย โดยเฉพาะ
การใช้จ่ายเงินที่ได้รับมาอย่างคุ้มค่า ดังนั้น ความรับผิดชอบและ-
ประสิทธิภาพยังคงเป็นกุญแจสำคัญของนโยบายการศึกษา ระหว่าง
ปี 1989 - 1994 เงินอุดหนุนของรัฐบาลสำหรับนักศึกษาลดลงอยู่ละ 30
แต่เนื่องจากจำนวนผู้ลงทะเบียนเพิ่มขึ้นกว่าอยู่ละ 50 ราย ได้ของ-
สถาบันจึงเพิ่มขึ้นด้วย ตั้งแต่ปี 1995 รัฐบาลได้ลดจำนวนเงินอุดหนุน
ตอนนักศึกษาอย่างต่อเนื่องและยังได้จำกัดการเพิ่มจำนวนนักศึกษาด้วย
ชั้งลงทะเบียนให้เห็นถึงความกดดันเกี่ยวกับเงินอุดหนุนด้านการสอนต่อ
นักศึกษา ในปี 1994 - 1995 เงินอุดหนุนหากับปรอยละ 4 ต่อ
นักศึกษา ในเขตที่อนุมัติให้เพิ่มจำนวนนักศึกษาได้ มหาวิทยาลัยจะ-
ได้รับการบรรทุนให้รับเฉพาะนักศึกษาที่ต้องจ่ายค่าธรรมเนียม

การเรียนเอง

บทบาทของสภารการจัดสรรงบประมาณมีใช้จะจำกัดข้อบอกราชการวางแผนทางการเงินและการจัดสรรงบประมาณที่มีความสำคัญกับโครงการที่มีคุณภาพ เงินอุดหนุนสำหรับการวิจัยจะให้ความสำคัญกับโครงการที่มีคุณภาพ เงินอุดหนุนด้านการสอนมีไว้เพื่อสร้างสถิติรภาพทางการเงินให้แก่สถาบันการศึกษาและช่วยลดต้นทุนต้นทุนต่อหัวค่าครองชีวิต แม้ว่าเครื่องมือเชิงนโยบายหลายรายการเป็นที่ริบจากชั้นนำ แต่ก็มีหลักฐานที่พอยืนยันได้ว่าสามารถตรางาชากุณภาพได้

เมื่อแผนการใช้จ่ายเงินของรัฐบาล ณ สิ้นปี 1995 บังชี้ว่า มีการลดเงินอุดหนุนอย่างต่อเนื่องจนถึงปี 2000 มหาวิทยาลัยหลายแห่งจึงถูกบังคับโดยบริษัทฯ ให้ขึ้นค่าธรรมเนียมการเรียนของมหาวิทยาลัยเพื่อให้มหาวิทยาลัยสามารถอยู่รอดได้และรักษาคุณภาพไว้ในระดับที่น่าพอใจ สิ่งเหล่านี้เป็นเบื้องหลังที่ทำให้มีการก่อตั้ง Dearing Committee ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1996 โดยมีภารกิจหลักคือให้การรับรองจุดมุ่งหมาย รูปแบบ โครงสร้าง ขนาด และเงินอุดหนุนในการศึกษาระดับอุดมศึกษา รวมถึงให้การสนับสนุนแก่นักศึกษาเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสหราชอาณาจักรในช่วง 20 ปีข้างหน้า คณะกรรมการ Dearing Committee เสนอให้มีการเรียกเก็บอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนทั่วไปที่ 1,000 ปอนด์สเตอร์ลิง โดยนักศึกษาจะต้องจ่ายด้วยตนเอง

นอกจากนี้ ยังมีการกล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติของสูตรการจัดสรรงบประมาณที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งทำให้ HEFCE ต้องเปลี่ยนแปลงวิธีการให้เงินอุดหนุนด้านการสอนและการวิจัยในปี 1996

ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับระบบการจัดสรรงบเงินอุดหนุนมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มประสิทธิภาพและความไม่เพียงพอของเงินอุดหนุนในการที่จะเพิ่มที่เรียนแก่นักศึกษา เนื่องจากวิธีการคำนวนเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรรต่อหัว (Average Unit of Council Funding: AUCF) มีบทบาทสำคัญต่อการจัดสรรงบเงินอุดหนุน สถาบันจึงจำเป็น-ต้องคำนวนตนทุกการศึกษาอย่างต่อสำหรับกลุ่มนักศึกษาแต่ละประเภท-สาขาวิชา ระดับการศึกษา และวิธีการเรียน ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้-ทำให้เกิดปัญหางบประมาณ การ โดยเฉพาะการกำหนดต้นทุนของนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าและนักศึกษาไม่เต็มเวลา

ลิ่งที่ยังเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์อีกด้วยคือสถาบันไม่มีลิ่งอำนวย ความสะดวกเพียงพอที่จะรองรับนักศึกษาเพิ่มเติม เช่น อาคารสถานที่ การอุดหนุนนักศึกษาเพิ่มเติมเหล่านี้จึงแบ่งกับหลักการ การคำนวนเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรรต่อหัวของสถาบัน ดังนั้น สถาบันจึงไม่ค่อยมีทรัพยากรเหลือสำหรับการลงทุนเพื่อพัฒนาคุณภาพ-ทางการสอน ผลข้างเคียงของระบบการประเมินคุณภาพในการสอน และการวิจัยคือต้นทุนของการประเมินแต่ละประเภท

ในการแก้ปัญหาเหล่านี้ HEFCE ได้เสนอวิธีการให้เงินอุดหนุน-ด้านการสอนและการวิจัยแบบใหม่ โดยแบ่งทรัพยากรออกเป็น 4 ระดับ เพื่อกำหนดจำนวนเงินมาตรฐานและอนุญาตให้มีการเปลี่ยนแปลงที่แตกต่างจากมาตรฐานได้ตามปัจจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น ชนิดการเรียน ประเภทของนักศึกษา และปัจจัยของสถาบัน และคาดว่าจะมีการพัฒนาระบบทนวយกิตรแห่งชาติ (a national credit unit system) เพื่อช่วยสถาบันในการประมาณการจำนวนนักศึกษา FTE และทางเหล่านี้จะทำให้ HEFCE สามารถที่ได้ว่าสถาบันได้ได้รับเงินอุดหนุนต่ากว่าที่ควรจะเป็น และสถาบันได้ได้รับเงินอุดหนุนสูงกว่าที่ควรจะเป็น ระดับเงินอุดหนุนในปัจจุบันจะถูกกำหนดมาโดยปรับเปลี่ยนไปกับผลลัพธ์ของโมเดล และมีการปรับปรุงตามความเหมาะสมตลอดช่วงระยะเวลาที่ตกลงกันไว้

3. การสนับสนุนนักศึกษาและค่าธรรมเนียมการเรียน (Student support and tuition fees)

3.1 การสนับสนุนนักศึกษา (Student support)

ตั้งแต่ปี 1999 มีการช่วยเหลือนักศึกษาในรูปแบบของเงิน-อุดหนุนและเงินให้กู้ยืม ซึ่งขึ้นอยู่กับสถานะของนักศึกษาและรายได้ของผู้ปกครอง นักศึกษาอาจมีคุณสมบัติที่จะได้รับเงินอุดหนุนภาคบังคับ (mandatory awards) อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี 1999 – 2000 นักศึกษาจะได้รับการช่วยเหลือในรูปของเงินให้กู้ยืมเท่านั้น (ยกเว้นนักศึกษาที่เข้าเรียนก่อนวันที่ 1 กันยายน 1998) วงเงินสูงสุดลำดับ-

นักศึกษาที่แยกออกจากมารยาทในลอนดอนคือ 4,590 ปอนด์สเตอร์ลิง และนักศึกษานอกลอนดอน 3,725 ปอนด์สเตอร์ลิง ส่วนนักศึกษาที่อยู่กับผู้ปกครองจะได้รับไม่เกิน 2,950 ปอนด์สเตอร์ลิง เงินกู้ยืม-เล่านี้จะให้แก่นักศึกษาที่เข้าเรียนหลังวันที่ 1 กันยายน 1998 โดยมี-การวัดรายได้ของครอบครัวก่อน (means-tested) ซึ่งหมายความว่า-วงเงินสูงสุดสามารถลดลงได้ หากรายได้ของนักศึกษาหรือผู้ปกครอง-อยู่ในระดับที่สูง มีนักศึกษาเพียงร้อยละ 28 ที่รับเงินกู้ยืมในปี 1990 – 1991 และเพิ่มเป็นร้อยละ 74 ในปี 1999 – 2000 ในทางปฏิบัติ-เงินช่วยเหลือทั้งหมดมักจะไม่เพียงพอ กับจำนวนนักศึกษา นักศึกษา-จึงมักทำงานพิเศษนอกเวลาเพื่อหารายได้หรือกู้เงิน ในรูปของเงิน-เบิกเกินบัญชี

เงินให้กู้ยืมตั้งกล่าวจะมาจากองค์กรของรัฐที่เรียกว่า บริษัท-เงินให้กู้ยืมนักศึกษา (Student Loan Company) การจ่ายคืน-เงินกู้ยืมจะดำเนินจากรายได้ในอนาคตของนักศึกษา โดยนักศึกษา-ที่มีรายได้สูงกว่าเกณฑ์ชำระหนี้คืนขั้นต่ำจะต้องชำระภาระเพิ่มเติม-อีกร้อยละ 9 โดยทุกปีจะมีการปรับจำนวนหนี้สินด้วยดัชนีราคาขายปลีก- (retail price index) (ประมาณร้อยละ 2.6 ในปี 2001) ดังนั้น-ดอกเบี้ยที่แท้จริงจะเท่ากับ 0

3.2 ค่าธรรมเนียมการเรียน (Tuition fees)

ปี 1997 – 1998 ระดับค่าธรรมเนียมการเรียนในสหราชอาณาจักร-อยู่ระหว่าง 1,300 – 4,985 ปอนด์สเตอร์ลิง ขึ้นอยู่กับหลักสูตร

อย่างไรก็ตาม สำหรับนักศึกษาอังกฤษที่เรียนเต็มเวลา องค์กรบริหาร-การศึกษาท้องถิ่น (LEAs) จะเป็นผู้จ่ายเงินค่าธรรมเนียมการเรียน เหล่านี้ ซึ่งหมายความว่า นักศึกษาเหล่านี้จะไม่ต้องจ่ายเงินด้วยตัวเอง ส่วนนักศึกษาอื่น ๆ จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนด้วยตัวเอง

Dearing Committee ได้เสนอให้เปลี่ยนแปลงระบบค่าธรรมเนียมการเรียน โดยตั้งแต่ปีการศึกษา 1998 – 1999 นักศึกษา-เต็มเวลาจะต้องจ่าย 1,000 ปอนด์สเตอร์ลิง⁵² โดยนักศึกษาจะต้องรับผิดชอบเอง ปี 2000 – 2001 อัตราค่าธรรมเนียมการเรียนเท่ากับ 1,075 ปอนด์สเตอร์ลิง สำหรับ 1 ปีการศึกษา อย่างไรก็ตาม นักเรียนจากครอบครัวที่มีรายได้น้อยจะได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียม-การเรียนบางส่วนหรือทั้งหมด

ปัจจุบัน การนำระบบจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มมาใช้เป็น-ประจำเดือนกิปรายหลักของวงการการอุดมศึกษาของอังกฤษ จากรายงานของ Russell group (เครือข่ายมหาวิทยาลัยชั้นนำ 13 แห่ง ในอังกฤษ เช่น ออกซ์ฟอร์ด เคมบริดจ์ LSE เป็นต้น) มหาวิทยาลัย-ควรมีอิสระในการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มจากนักศึกษา รายงาน-ได้เสนอเหตุผล 6 ประการ ได้แก่ ข้อแรก หากมหาวิทยาลัยต้องขยายการจัดการศึกษาตามความต้องการของรัฐบาล โดยไม่ทำให้-คุณภาพการศึกษาลดลง ก็จำเป็นจะต้องมีรายได้เพิ่มเติม ข้อสอง

⁵² ยกเว้น เคมบริดจ์ และออกซ์ฟอร์ด

หากมหาวิทยาลัยก้าวสู่การแข่งขันในตลาดโลก (global market) ก็จะต้องการทรัพยากรเพิ่มข้อสาม มหาวิทยาลัยมีโครงสร้างต้นทุนที่แตกต่างกัน การเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนจึงควรต่างกันโดยด้วยข้อลี่ค่าธรรมเนียมการเรียนควรจะสะท้อนถึงคุณภาพการเรียนการสอนของทาง ความแตกต่างของค่าธรรมเนียมการเรียนอาจทำให้มหาวิทยาลัยสามารถเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มจากนักศึกษาที่สามารถจ่ายได้ข้อหก ระบบการจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มอาจหมายถึงตลาดหลักสูตรที่กว้างขึ้น และการลดความจำเป็นของกฎเกณฑ์ต้นทุน (Greenaway และ Hayne ปี 2000)

ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับระบบจ่ายค่าธรรมเนียมการเรียนเพิ่มคาดว่าอัตราค่าธรรมเนียมการเรียนจะสูงขึ้นไปถึง 4,500 ปอนด์สเตอร์ลิง (7,078 ยูโร) และทำให้นักศึกษาจากไม่สามารถเข้าเรียน ความเสี่ยง-จะสูงขึ้นสำหรับนักศึกษาที่ด้อยโอกาส เพราะมีความเป็นไปได้ดอนของน้อยที่พวกเขากจะประสบความลำเร็วในการได้งานที่มีรายได้สูงเท่ากับนักศึกษาฐานะเดิมที่ได้ปริญญาแบบเดียวกัน ผู้ที่ไม่เห็นด้วยได้ยกตัวอย่างว่าการเก็บค่าธรรมเนียมการเรียนอย่างอิสระในประเทศไทย-สหราชอาณาจักรและอเมริกาและอสเตรเลีย ทำให้มีผู้เข้าเรียนอุดมคึกคักลดลงโดยเฉพาะนักศึกษาที่ด้อยโอกาส

គណនៈផ្តូចតាំង

ទីប្រើកម្មា

សាសនាព្យាករិយ៍ រួមពាំរាងខេក ល្អ.វរេដែម ជំនាញទេរសវា

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

ល្អ.នេរោម គេរប្បុកពាណិជ្ជ

ទីប្រើកម្មាតានិយោបាយនិងផែនការគីកម្មា

ល្អ.សុខុមារី វង្វ័លសាមាន

ឯកចាត់វាយការសាន្តការិយោបាយនិងផែនការគីកម្មា

ឯកប្រព័ន្ធ

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

អាជ្ញាធនក្រាវការ

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

បរទនាចិករាជ

ល្អ.នេរោម គេរប្បុកពាណិជ្ជ

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

ឯកសង្គមគ្រោះទំនាក់ទំនង

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

ឯកប្រព័ន្ធទំនាក់ទំនង

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

លោខាចិករាជសាធារកបីកម្មា

អាជ្ញាធនក្រាវការរៀបចំប្រព័ន្ធផ្លូវការដើម្បីការគីកម្មា

សាន្តការិយោបាយនិងផែនការគីកម្មា

សាន្តការិយោបាយនិងផែនការគីកម្មា

...เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรของชาติให้คุ้มค่า
หากท่านไม่ใช้หนังสือเล่มนี้แล้ว
โปรดมอบให้ผู้อื่นนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป...